ISSN 1725-5163

Úřední věstník Evropské unie

C 161

České vydání

Svazek 53

19. června 2010

Informace a oznámení

Oznámení č. Obsah Strana

IV *Informace*

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Soudní dvůr Evropské unie

2010/C 161/01 Poslední publikace Soudního dvora v *Úředním věstníku Evropské unie* Úř. věst. C 148, 5.6.2010 1

V *Oznámení*

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

Soudní dvůr

2010/C 161/02 Věc C-92/07: Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 29. dubna 2010 — Evropská komise v. Nizozemské království („Dohoda o přidružení EHS-Turecko — Pravidla „standstill“ a nediskriminace — Povinnost uhradit poplatky za účelem získání a prodloužení povolení k pobytu — Přiměřenost poplatků, které mají být zaplaceny — Porovnání s poplatky hrazenými občany Unie — Článek 9 dohody o přidružení — Článek 41 odst. 1 dodatkového protokolu — Článek 10 odst. 1 a článek 13 rozhodnutí Rady přidružení č. 1/80“) 2

CS

Cena:
4 EUR

(Pokračování na následující straně)

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/03	Věc C-246/07: Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 20. dubna 2010 — Evropská komise v. Švédské království („Nesplnění povinnosti státem — Porušení článku 10 ES a čl. 300 odst. 1 ES — Stockholmská úmluva o perzistentních organických znečišťujících látkách — Jednostranný návrh ze strany jednoho členského státu zařadit určitou látku do přílohy A této úmluvy“)	3
2010/C 161/04	Věc C-423/07: Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 — Evropská komise v. Španělské království („Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 93/37/EHS — Články 3 a 11 — Koncese na stavební práce — Povinnosti v oblasti vyhlašování — Rozsah povinností — Vyhlášení zakázky — Popis předmětu koncese a umístění stavebních prací — Dodatečné stavební práce výslovně nestanovené ve vyhlášení zakázky a v zadávací dokumentaci — Zásada rovného zacházení“)	3
2010/C 161/05	Věc C-160/08: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 — Komise Evropských společenství v. Spolková republika Německo („Nesplnění povinnosti státem — Veřejné zakázky na služby — Články 43 ES a 49 ES — Směrnice 92/50/EHS a 2004/18/ES — Veřejné záchranné služby — Zdravotní přeprava v naléhavých případech a kvalifikovaná přeprava pacientů — Povinnost transparentnosti — Článek 45 ES — Činnosti, které jsou spjaty s výkonem veřejné moci — Článek 86 odst. 2 ES — Služby obecného hospodářského zájmu“)	4
2010/C 161/06	Věc C-230/08: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Østre Landsret — Dánsko) — Dansk Transport og Logistik v. Skatteministeriet („Celní kodex Společenství — Článek 202, čl. 215 odst. 1 a 3, čl. 217 odst. 1 a čl. 233 první pododstavec písm. d) — Pojem „zajištěné a současně či následně zabavené zboží“ — Nařízení, kterým se provádí celní kodex — Článek 867a — Směrnice 92/12/EHS — Článek 5 odst. 1 a 2, článek 6, čl. 7 odst. 1, články 8 a 9 — Šestá směrnice o DPH — Článek 7, čl. 10 odst. 3 a čl. 16 odst. 1 — Protiprávní vstup zboží — Přeprava zboží prováděná na podkladě karnetů TIR — Zajištění a zničení — Určení členského státu, ve kterém vznikl celní dluh, dluh na spotřební dani a na DPH — Zánik celních a daňových dluhů“)	4
2010/C 161/07	Věc C-265/08: Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 20. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia) — Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E. On Vendita srl, Sorgenia spa v. Autorità per l'energia elettrica e il gas („Směrnice 2003/55/ES — Vnitřní trh se zemním plynem — Státní zásah do cen dodávek zemního plynu po dni 1. července 2007 — Povinnosti veřejné služby podniků působících v odvětví zemního plynu“)	6
2010/C 161/08	Věc C-340/08: Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce House of Lords — Spojené království) — The Queen, M a další v. Her Majesty's Treasury („Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření proti osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem — Zmrazení prostředků a hospodářských zdrojů — Nařízení (ES) č. 881/2002 — Článek 2 odst. 2 — Zákaz zpřístupnit prostředky osobám uvedeným v příloze I tohoto nařízení — Rozsah — Dávky sociálního zabezpečení nebo sociální pomoci poskytnuté manželce osoby uvedené ve zmíněné příloze I“)	6

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/09	Věc C-346/08: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 22. dubna 2010 — Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska („Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 2001/80/ES — Znečištění a škodliviny — Spalovací zařízení — Omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší — Nepoužití uvedené směrnice na elektrárnu v Lynemouth (Spojené království)“)	7
2010/C 161/10	Věc C-446/08: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Conseil d'État — Francie) — Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires v. Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, a Ministre de l'Agriculture et de la Pêche („Směrnice 2002/46/ES — Sbližování právních předpisů členských států týkajících se doplňků stravy — Vitaminy a minerální látky, které mohou být používány při výrobě doplňků stravy — Maximální množství — Harmonizace na úrovni Unie — Neexistence — Pravomoc členských států — Podmínky, které musí být dodrženy, a kritéria, která musí být vzata v úvahu, při stanovení těchto množství — Vnitrostátní právní úprava stanovící uvedená množství — Stanovení tohoto množství v nulové výši“)	8
2010/C 161/11	Věc C-486/08: Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landesgericht Innsbruck — Rakousko) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols v. Land Tirol („Sociální politika — Rámcové dohody o částečném pracovním úvazku a o pracovních poměrech na dobu určitou — Znevýhodňující ustanovení stanovená vnitrostátní právní úpravou týkající se smluvních zaměstnanců zaměstnaných na částečný pracovní úvazek, příležitostných zaměstnanců a zaměstnanců zaměstnaných na základě smlouvy na dobu určitou — Zásada rovného zacházení“)	9
2010/C 161/12	Věc C-510/08: Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht Düsseldorf — Německo) — Vera Mattner v. Finanzamt Velbert („Volný pohyb kapitálu — Články 56 ES a 58 ES — Daň darovací — Pozemek, na kterém je postavena nemovitost — Nárok na nezdanitelnou částku ze základu daně — Rozdílné zacházení s rezidenty a nerezidenty“)	10
2010/C 161/13	Spojené věci C-536/08 a C-539/08: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Hoge Raad der Nederlanden — Nizozemsko) — Staatssecretaris van Financiën v. X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08) („Šestá směrnice o DPH — Článek 17 odst. 2 a 3 — Článek 28b část A odst. 2 — Nárok na odpočet — Přechodná úprava zdanění obchodu mezi členskými státy — Místo pořízení zboží uvnitř Společenství“)	10
2010/C 161/14	Věc C-62/09: Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Spojené království) — The Queen, na žádost: Association of the British Pharmaceutical Industry v. Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency („Směrnice 2001/83/ES — Článek 94 — Finanční pobídky pro lékařské ordinace, ve kterých jsou pacientům předepisovány určité léčivé přípravky — Orgány ochrany veřejného zdraví — Lékaři — Svoboda předepisování léčiv“)	11

(Pokračování na následující straně)

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/15	Věc C-82/09: Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Symvoulio tis Epikrateias — Řecko) — Dimos Agios Nikolaos — Kriti v. Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon („Nařízení (ES) č. 2152/2003 — Monitorování lesů a environmentálních interakcí v Unii — Definice — Pojmy „les“ a „jiné zalesněné plochy“ — Oblast působnosti“)	11
2010/C 161/16	Věc C-102/09: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Firenze — Itálie) — Camar Srl v. Presidente del Consiglio dei Ministri („Mezinárodní dohody — Úmluva z Yaoundé — Čtvrtá úmluva AKT-EHS z Lomé — Doložka „stand-still“ — Vnitrostátní zdanění — Banány“)	12
2010/C 161/17	Věc C-122/09: Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Symvoulio tis Epikrateias — Řecko) — Enosi Efopliston Aktoploïas a další v. Ypourgos Emporikis Naftilías, Ypourgos Aigaíou („Námořní doprava — Námořní kabotáž — Nařízení (EHS) č. 3577/92 — Dočasná výjimka z použití tohoto nařízení — Povinnost členských států nepřijmout před uplynutím doby platnosti výjimky právní předpisy, které by mohly vážně ohrozit uplatňování zmíněného nařízení“)	12
2010/C 161/18	Věc C-123/09: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht München — Německo) — Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG v. Haptzollamt München („Společný celní sazebník — Položky sazebníku — Zařazení jezdeckých rukavic v kombinované nomenklatuře — Číslo 3926 — Číslo 6116“)	13
2010/C 161/19	Věc C-124/09: Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Raad van State — Nizozemsko) — Smit Reizen BV v. Minister van Verkeer en Waterstaat („Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Nařízení (EHS) č. 3820/85 a č. 3821/85 — Silniční doprava — Povinnost záznamu — Doba odpočinku a ostatní doby práce — Doba strávená na cestě do místa převzetí vozidla vybaveného záznamovým zařízením — Pojem „provozní centrála“ “)	13
2010/C 161/20	Věc C-374/09 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 23. září 2009 Constantinem Hârsulescu proti usnesení Soudu prvního stupně (šestého senátu) vydanému dne 22. července 2009 ve věci T-234/09, Hârsulescu v. Rumunsko	14
2010/C 161/21	Věc C-109/10 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 1. března 2010 společností Solvay SA proti rozsudku Tribunálu (šestého senátu) vydanému dne 17. prosince 2009 ve věci T-57/01, Solvay v. Komise	14
2010/C 161/22	Věc C-110/10 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 1. března 2010 společností Solvay SA proti rozsudku Tribunálu (šestého senátu) vydanému dne 17. prosince 2009 ve věci T-58/01, Solvay SA v. Komise	16
2010/C 161/23	Věc C-124/10 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 8. března 2010 Evropskou komisí proti rozsudku Tribunálu (třetího senátu) vydanému dne 15. prosince 2009 ve věci T-156/04, Électricité de France (EDF) v. Komise	16

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/24	Věc C-125/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundespatentgericht (Německo) dne 9. března 2010 — Merck & Co Inc v. Deutsches Patent- und Markenamt	17
2010/C 161/25	Věc C-134/10: Žaloba podaná dne 15. března 2010 — Evropská komise v. Belgické království	18
2010/C 161/26	Věc C-136/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Curtea de Apel Târgu — Mureș (Rumunsko) dne 15. března 2010 — Daniel Ionel Obreja v. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu	18
2010/C 161/27	Věc C-140/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Cassatie van België (Belgie) dne 17. března 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV v. 1) Jean Hustin, a 2) Jo Goossens	19
2010/C 161/28	Věc C-141/10: Žaloba podaná dne 16. března 2010 — Evropská komise v. Nizozemské království	19
2010/C 161/29	Věc C-148/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Beroep te Brussel dne 29. března 2010 — Express Line NV v. Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie	20
2010/C 161/30	Věc C-150/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgie) dne 29. března 2010 — Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) v. Beneo Orafti SA	21
2010/C 161/31	Věc C-151/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt (Belgie) dne 31. března 2010 — Dai Cugini NV v. Rijksdienst voor Sociale Zekerheid	22
2010/C 161/32	Věc C-155/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Court of the United Kingdom dne 2. dubna 2010 — Wiliams a další v. British Airways plc	23
2010/C 161/33	Věc C-158/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Raad van State (Nizozemsko) dne 6. dubna 2010 — Johan van Leendert Holding BV v. Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid	24
2010/C 161/34	Věc C-159/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main (Německo) dne 2. dubna 2010 — Gerhard Fuchs v. Land Hessen	24
2010/C 161/35	Věc C-160/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main (Německo) dne 2. dubna 2010 — Peter Köhler v. Land Hessen	26
2010/C 161/36	Věc C-162/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná High Court of Ireland dne 7. dubna 2010 — Phonographic Performance (Ireland) Ltd v. Irsko a Attorney General	28
2010/C 161/37	Věc C-163/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale di Isernia (Itálie) dne 2. dubna 2010 — trestní řízení proti Aldovi Patriciellovi	28

CS

(Pokračování na následující straně)

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/38	Věc C-164/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Emanuele Ferazzoli v. Ministero dell'Interno	29
2010/C 161/39	Věc C-165/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Cosima Barberio v. Ministero dell'Interno	29
2010/C 161/40	Věc C-166/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Patrizia Banchetti v. Ministero dell'Interno	30
2010/C 161/41	Věc C-167/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Andrea Palomba v. Ministero dell'Interno	30
2010/C 161/42	Věc C-168/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Michele Fanelli v. Ministero dell'Interno	30
2010/C 161/43	Věc C-169/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Sandra Castronovo v. Ministero dell'Interno	31
2010/C 161/44	Věc C-170/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Mirko De Filippo v. Ministero dell'Interno	31
2010/C 161/45	Věc C-171/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Andrea Sacripanti v. Ministero dell'Interno	32
2010/C 161/46	Věc C-172/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Emiliano Orru' v. Ministero dell'Interno	32
2010/C 161/47	Věc C-173/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Fabrizio Cariulo v. Ministero dell'Interno	32
2010/C 161/48	Věc C-174/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Paola Tonachella v. Ministero dell'Interno	33
2010/C 161/49	Věc C-175/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Pietro Calogero v. Ministero dell'Interno	33
2010/C 161/50	Věc C-176/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Danilo Spina v. Ministero dell'Interno	34
2010/C 161/51	Věc C-178/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Curtea de Apel Târgu-Mureș (Rumunsko) dne 17. března 2010 — Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, Administrația Finanțelor Publice Târgu-Mureș v. SC Darmi SRL	34

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/52	Věc C-179/10: Žaloba podaná dne 9. dubna 2010 — Evropská komise v. Francouzská republika ...	35
2010/C 161/53	Věc C-188/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie) dne 16. dubna 2010 — Trestní řízení proti Azizu Melkimu	35
2010/C 161/54	Věc C-189/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie) dne 16. dubna 2010 — Trestní řízení proti Sélimu Abdelimu	36
2010/C 161/55	Věc C-191/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie) dne 19. dubna 2010 — Société Rastelli Davide a C. v. Jean-Charles Hidoux, jakožto správce podstaty pověřený likvidací společnosti Médiasucre International	36
2010/C 161/56	Věc C-196/10: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Düsseldorf (Německo) dne 22. dubna 2010 — Paderborner Brauerei Haus Cramer KG v. Hauptzollamt Bielefeld	37
	Tribunál	
2010/C 161/57	Věci T-303/06 a T-337/06: Rozsudek Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — UniCredito Italiano v. OHIM — Union Investment Privatfornds (UNIWEB) („Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Přihlášky slovních ochranných známek Společenství UNIWEB a UniCredit Wealth Management — Starší národní slovní ochranné známky UNIFONDS a UNIRAK a starší národní obrazová ochranná známka UNIZINS — Relativní důvod pro zamítnutí — Nebezpečí záměny — Článek 8 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009)“).....	38
2010/C 161/58	Věc T-392/06: Rozsudek Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Union Investment Privatfonds v. OHIM — Unicre-Cartão International De Crédito (unibanco) („Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Přihláška obrazové ochranné známky Společenství Unibanco — Starší národní obrazové ochranné známky UniFLEXIO, UniVARIO a UniZERO — Opožděné předložení dokumentů — Posuzovací pravomoc přiznaná čl. 74 odst. 2 nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 76 odst. 2 nařízení (ES) č. 207/2009)“)	38
2010/C 161/59	Věc T-388/07: Rozsudek Tribunálu ze dne 6. května 2010 — Comune di Napoli v. Komise („EFRR — Snížení finanční pomoci — Městský pilotní projekt týkající se zavedení sítě telematických aplikací pro město Neapol — Pojem „nesrovnalost“ — Povolené výdaje“)	39
2010/C 161/60	Věc T-109/08: Usnesení Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Freixenet v. OHMI (Tvar bílé broušené lahve) („Ochranná známka Společenství — Přihláška ochranné známky Společenství zobrazující bílou broušenou láhev — Absolutní důvod pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Nedostatek rozlišovací způsobilosti získané užíváním — Článek 7 odst. 1 písm. b) a odstavec 3 nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 7 odst. 1 písm. b) odstavec 3 nařízení č. 207/2009) — Povinnost (uvést) odůvodnění — Práva obhajoby — Článek 73 nařízení č. 40/94 (nyní článek 75 nařízení č. 207/2009)“).....	39

(Pokračování na následující straně)

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/61	Věc T-110/08: Rozsudek Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Freixenet v. OHIM (tvar matně černé broušené lahve) („Ochranná známka Společenství — Přihláška ochranné známky Společenství zobrazující matně černou broušenou láhev — Absolutní důvod pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Nedostatek rozlišovací způsobilosti získané užíváním — Článek 7 odst. 1 písm. b) a odstavec 3 nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 7 odst. 1 písm. b) odstavec 3 nařízení č. 207/2009) — Povinnost uvést odůvodnění — Práva obhajoby — Článek 73 nařízení č. 40/94 (nyní článek 75 nařízení č. 207/2009)“)	40
2010/C 161/62	Věc T-586/08: Rozsudek Tribunálu ze dne 29. dubna 2010 — Kerma v. OHIM (BIOPIETRA) („Ochranná známka Společenství — Přihláška slovní ochranné známky Společenství BIOPIETRA — Absolutní důvod pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Článek 7 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 40/94 (po změně čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009)“)	40
2010/C 161/63	Věc T-22/09: Usnesení Tribunálu ze dne 15. dubna 2010 — Katjes Fassin v. OHIM (Vyobrazení hlavy pandy) („Ochranná známka Společenství — Zamítnutí zápisu průzkumovým referentem — Zpětvzetí přihlášky k zápisu — Nevydání rozhodnutí ve věci samé“)	40
2010/C 161/64	Věc T-18/10 R: Usnesení předsedy Tribunálu ze dne 30. dubna 2010 — Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada („Předběžné opatření — Nařízení (ES) č. 1007/2009 — Obchodování s produkty z tuleňů — Zákaz dovozu a prodeje — Výjimka ve prospěch inuitské komunity — Návrh na předběžné opatření — Přípustnost — Fumus boni juris — Nedostatek naléhavosti“)	41
2010/C 161/65	Věc T-103/10 P (R): Usnesení Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Parlament v. U („Kasační opravný prostředek — Veřejná služba — Úředníci — Rozhodnutí o propuštění — Usnesení předsedy Soudu pro veřejnou službu Evropské unie vydané v řízení o předběžných opatřeních — Nedostatek naléhavosti“)	41
2010/C 161/66	Věc T-429/09: Žaloba podaná dne 21. října 2009 — Campailla v. Komise	42
2010/C 161/67	Věc T-510/09 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 12. dubna 2010 V proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 21. října 2009 ve věci F-33/08, V v. Komise	42
2010/C 161/68	Věc T-15/10: Žaloba podaná dne 25. ledna 2010 — Noko Ngele v. Komise	43
2010/C 161/69	Věc T-154/10: Žaloba podaná dne 2. dubna 2010 — Francie v. Komise	43
2010/C 161/70	Věc T-158/10: Žaloba podaná dne 9. dubna 2010 — Dow Chemical v. Rada	44
2010/C 161/71	Věc T-159/10: Žaloba podaná dne 9. dubna 2010 — Air France v. OHIM (Vyobrazení kosodélníka)	45
2010/C 161/72	Věc T-162/10: Žaloba podaná dne 13. dubna 2010 — Niki Luftfahrt v. Komise	45

Oznámení č.	Obsah (pokračování)	Strana
2010/C 161/73	Věc T-163/10: Žaloba podaná dne 7. dubna 2010 — Entegris v. OHIM — Optimize Technologies (OPTIMIZE TECHNOLOGIES)	46
2010/C 161/74	Věc T-164/10: Žaloba podaná dne 13. dubna 2010 — Pioneer Hi-Bred International v. Komise	46
2010/C 161/75	Věc T-167/10: Žaloba podaná dne 7. dubna 2010 — Evropaïki Dynamiki v. Komise	47
2010/C 161/76	Věc T-168/10: Žaloba podaná dne 15. dubna 2010 — Komise v. SEMEA	48
2010/C 161/77	Věc T-170/10: Žaloba podaná dne 19. dubna 2010 — CTG Luxembourg PSF v. Soudní dvůr	48
2010/C 161/78	Věc T-172/10: Žaloba podaná dne 8. dubna 2010 — Colas v. OHIM — García-Teresa Gárate (BASE-SEAL)	49
2010/C 161/79	Věc T-175/10: Žaloba podaná dne 15. dubna 2010 — Milux v. OHIM (FERTILITYINVIVO)	50
2010/C 161/80	Věc T-176/10: Žaloba podaná dne 15. dubna 2010 — Seven SpA v. OHIM — Seven for all mankind (SEVEN FOR ALL MANKIND)	50
2010/C 161/81	Věc T-177/10: Žaloba podaná dne 19. dubna 2010 — Alcoa Trasformazioni v. Komise	51
2010/C 161/82	Věc T-178/10: Žaloba podaná dne 21. dubna 2010 — Španělsko v. Komise	52
2010/C 161/83	Věc T-179/10: Žaloba podaná dne 21. dubna 2010 — Zitro IP v. OHIM — Show Ball Informática (BINGO SHOWALL)	53
2010/C 161/84	Věc T-180/10: Žaloba podaná dne 16. dubna 2010 — Nickel Institute v. Komise	53
2010/C 161/85	Věc T-182/10: Žaloba podaná dne 19. dubna 2010 — AISCAT v. Komise	54
2010/C 161/86	Věc T-188/10: Žaloba podaná dne 26. dubna 2010 — DTL v. OHIM — Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales (Solaria)	55
2010/C 161/87	Věc T-190/10: Žaloba podaná dne 22. dubna 2010 — Egan a Hackett v. Parlament	55
2010/C 161/88	Věc T-200/10: Žaloba podaná dne 29. dubna 2010 — Avery Dennison v. OHIM — Dennison Hesperia (AVERY DENNISON)	56

(Pokračování na následující straně)

Oznámení č. Obsah (pokračování) Strana

2010/C 161/89 Věc T-109/04: Usnesení Tribunálu ze dne 16. dubna 2010 — DB Schenker Rail Deutschland v. Komise 56

2010/C 161/90 Věc T-511/08: Usnesení Tribunálu ze dne 13. dubna 2010 — Unity OSG FZE v. Rada 56

Soud pro veřejnou službu

2010/C 161/91 Věc F-19/10: Žaloba podaná dne 29. března 2010 — Marsili v. Komise 57

2010/C 161/92 Věc F-21/10: Žaloba podaná dne 31. března 2010 — Marcuccio v. Komise 57

2010/C 161/93 Věc F-23/10: Žaloba podaná dne 16. dubna 2010 — Allen v. Komise 58

2010/C 161/94 Věc F-24/10: Žaloba podaná dne 21. dubna 2010 — Kaskarelis v. Komise 58

2010/C 161/95 Věc F-25/10: Žaloba podaná dne 28. dubna 2010 — AG (*) v. Parlament 58

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE

(2010/C 161/01)

Poslední publikace Soudního dvora v *Úředním věstníku Evropské unie*

Úř. věst. C 148, 5.6.2010

Dřívější publikace

Úř. věst. C 134, 22.5.2010

Úř. věst. C 113, 1.5.2010

Úř. věst. C 100, 17.4.2010

Úř. věst. C 80, 27.3.2010

Úř. věst. C 63, 13.3.2010

Úř. věst. C 51, 27.2.2010

Tyto texty jsou k dispozici na adrese:

EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

V

(Oznámení)

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

SOUDNÍ DVŮR

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 29. dubna 2010 — Evropská komise v. Nizozemské království

(Věc C-92/07) [1]

(„Dohoda o přidružení EHS-Turecko — Pravidla „standstill" a nediskriminace — Povinnost uhradit poplatky za účelem získání a prodloužení povolení k pobytu — Přiměřenost poplatků, které mají být zaplaceny — Porovnání s poplatky hrazenými občany Unie — Článek 9 dohody o přidružení — Článek 41 odst. 1 dodatkového protokolu — Článek 10 odst. 1 a článek 13 rozhodnutí Rady přidružení č. 1/80")

(2010/C 161/02)

Jednací jazyk: nizozemština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: P. J. Kuijper a S. Boelaert, zmocněnci)

Žalované: Nizozemské království (zástupci: H. G. Sevenster, C. Wissels a M. de Grave, zmocněnci)

Vedlejší účastnice podporující žalované: Spolková republika Německo (zástupci: M. Lumma a J. Möller, zmocněnci)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení článku 9 dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsané v Ankaře dne 12. září 1963, uzavřené jménem Společenství rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963 (Úř. věst. 1964, 217, s. 3685), článku 41 dodatkového protokolu, schváleného a potvrzeného jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 2760/72 ze dne 19. prosince 1972 (Úř. věst. L 293, s. 1; Zvl. vyd. 11/11, s. 41) a čl. 10 odst. 1 a 13 rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o rozvoji přidružení — Diskriminační poplatky týkající se povolení k pobytu

Výrok

1) *Nizozemské království tím, že zavedlo a ponechalo v platnosti úpravu o poplatcích za vydání povolení k pobytu, které jsou nepřiměřené ve vztahu k poplatkům, které jsou za vydání podobných dokladů ukládány státním příslušníkům členských států, a tím, že tuto úpravu uplatňuje vůči tureckým státním příslušníkům, kteří mají právo na pobyt v Nizozemsku podle:*

— *Dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsané dne 12. září 1963 v Ankaře Tureckou republikou na jedné straně a členskými státy EHS a Společenstvím na straně druhé, která byla uzavřena, schválena a potvrzena jménem Společenství rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963,*

— *dodatkového protokolu podepsaného dne 23. listopadu 1970 v Bruselu a uzavřeného, schváleného a potvrzeného jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 2760/72 ze dne 19. prosince 1972, a*

— *rozhodnutí č. 1/80, přijatého dne 19. září 1980 Radou přidružení, zřízenou dohodou o přidružení a tvořenou na jedné straně členy vlád členských států, Rady Evropské unie, jakož i Komise Evropských společenství a na straně druhé členy turecké vlády,*

nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 9 této dohody o přidružení, z článku 41 tohoto dodatkového protokolu, jakož i čl. 10 odst. 1 a článku 13 rozhodnutí č. 1/80.

2) *Nizozemskému království se ukládá náhrada nákladů řízení. Spolková republika Německo ponese vlastní náklady řízení.*

[1] Úř. věst. C 95, 28.4.2007.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 20. dubna 2010 — Evropská komise v. Švédské království

(Věc C-246/07) ([1])

(„Nesplnění povinnosti státem — Porušení článku 10 ES a čl. 300 odst. 1 ES — Stockholmská úmluva o perzistentních organických znečišťujících látkách — Jednostranný návrh ze strany jednoho členského státu zařadit určitou látku do přílohy A této úmluvy“)

(2010/C 161/03)

Jednací jazyk: švédština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: G. Valero Jordana a C. Tufvesson, zmocněnci)

Žalované: Švédské království (zástupci: A. Kruse a A. Falk, zmocněnci)

Vedlejší účastníci podporující žalovaného: Dánské království (zástupci: C. Pilgaard Zinglersen a R. Holdgaard, zmocněnci), Nizozemské království (zástupci: C. M. Wissels a D. J. M. de Grave, zmocněnci), Finská republika (zástupce: J. Heliskoski, zmocněnec), Spojené království Velké Británie a Severního Irska (zástupci: V. Jackson, zmocněnkyně, a D. Anderson, QC)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení článku 10 ES a čl. 300 odst. 1 ES — Jednostranný návrh zařadit kyselinu perfluorooktan-sulfonátovou do přílohy A Stockholmské úmluvy o perzistentních organických znečišťujících látkách

Výrok

1) *Švédské království tím, že jednostranně navrhlo doplnit látku kyselinu perfluorooktan-sulfonátovou do přílohy A Stockholmské úmluvy o perzistentních organických znečisťujících látkách, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 10 ES.*

2) *Ve zbývající části se žaloba zamítá.*

3) *Švédskému království se ukládá náhrada nákladu řízení vynaložených Evropskou komisí.*

4) *Dánské království, Nizozemské království, Finská republika a Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponesou vlastní náklady řízení.*

([1]) Úř. věst. C 183, 4.8.2007.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 — Evropská komise v. Španělské království

(Věc C-423/07) ([1])

(„Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 93/37/EHS — Články 3 a 11 — Koncese na stavební práce — Povinnosti v oblasti vyhlašování — Rozsah povinností — Vyhlášení zakázky — Popis předmětu koncese a umístění stavebních prací — Dodatečné stavební práce výslovně nestanovené ve vyhlášení zakázky a v zadávací dokumentaci — Zásada rovného zacházení“)

(2010/C 161/04)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: D. Kukovec, M. Konstantinidis, S. Pardo Quintillán a M. Canal Fontcuberta, advokáti)

Žalované: Španělské království (zástupce: F. Díez Moreno, zmocněnec)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení článku 3 a čl. 11 odst. 3, 6, 7 a 12 směrnice Rady 93/37/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce (Úř. věst. L 199, s. 54; Zvl. vyd. 06/02, s. 163) — Porušení zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace — Práce, které nebyly předmětem koncese — Zadání po udělení koncese

Výrok

1) *Španělské království z důvodu zadání zakázky společnosti Ibérica de Autopistas SA dne 5. listopadu 1999 na*

— *výstavbu třetího jízdního pruhu v obou jízdních směrech v části placeného úseku dálnice A 6 mezi městem Villalba a nájezdem na dálnici Valle de los Caídos,*

— *výstavbu třetího jízdního pruhu s možností provozu v obou směrech v části placeného úseku dálnice A 6 mezi nájezdem na dálnici Valle de los Caídos a městem San Rafael, včetně výstavby nového tunelu a*

— *výstavbu čtvrtého jízdního pruhu v obou jízdních směrech na bezplatném úseku dálnice A-6 mezi městy Madrid a Villalba,*

aniž by tyto stavební práce byly uvedeny v předmětu smlouvy o koncesi na stavební práce, jak je popsán ve vyhlášení zakázky zveřejněném v Úředním věstníku Evropských společenství a v zadávací dokumentaci, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 3 odst. 1, jakož i čl. 11 odst. 3 a 6 směrnice Rady 93/37/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, ve vzájemném spojení s přílohou V této směrnice.

2) *Ve zbývající části se žaloba zamítá.*

3) *Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.*

([1]) Úř. věst. C 297, 8.12.2007.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 — Komise Evropských společenství v. Spolková republika Německo

(Věc C-160/08) ([1])

(„Nesplnění povinnosti státem — Veřejné zakázky na služby — Články 43 ES a 49 ES — Směrnice 92/50/EHS a 2004/18/ES — Veřejné záchranné služby — Zdravotní přeprava v naléhavých případech a kvalifikovaná přeprava pacientů — Povinnost transparentnosti — Článek 45 ES — Činnosti, které jsou spjaty s výkonem veřejné moci — Článek 86 odst. 2 ES — Služby obecného hospodářského zájmu“)

(2010/C 161/05)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: M. Kellerbauer a D. Kukovec, zmocněnci)

Žalovaná: Spolková republika Německo (zástupci: M. Lumma a J. Miller, zmocněnci)

Vedlejší účastník podporující žalovanou: Nizozemské království (zástupci: C. M. Wissels a Y. de Vries, zmocněnci)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení článků 43 ES a 49 ES a směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (Úř. věst. L 209, s.1; Zvl. vyd. 06/01, s. 322), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (Úř. věst. L 134, s. 114; Zvl. vyd. 06/07, s. 132) — Praxe místních orgánů spočívající v přímém zadání, bez vyhlášení veřejné zakázky a při porušení zásad transparentnosti a zákazu diskriminace, smluv a koncesí pro poskytování záchranných služeb

Výrok

1) *Spolková republika Německo tím, že nezveřejnila oznámení o výsledcích postupu zadávání veřejných zakázek, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 10 směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby ve spojení s článkem 16 této směrnice nebo, od 1. února 2006, z článku 22 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby ve spojení s čl. 35 odst. 4 této směrnice v rámci zadávání zakázek na veřejné služby zdravotní přepravy v naléhavých případech a kvalifikované služby přepravy pacientů podle podřízeného modelu ve spolkových zemích Sasko-Anhaltsko, Severní Porýní-Vestfálsko, Dolní Sasko a Sasko.*

2) *Ve zbývající části se žaloba zamítá.*

3) *Evropská komise, Spolková republika Německo a Nizozemské království ponesou vlastní náklady řízení.*

([1]) Úř. věst. C 209, 15.8.2008.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Østre Landsret — Dánsko) — Dansk Transport og Logistik v. Skatteministeriet

(Věc C-230/08) ([1])

(„Celní kodex Společenství — Článek 202, čl. 215 odst. 1 a 3, čl. 217 odst. 1 a čl. 233 první pododstavec písm. d) — Pojem „zajištěné a současně či následně zabavené zboží“ — Nařízení, kterým se provádí celní kodex — Článek 867a — Směrnice 92/12/EHS — Článek 5 odst. 1 a 2, článek 6, čl. 7 odst. 1, články 8 a 9 — Šestá směrnice o DPH — Článek 7, čl. 10 odst. 3 a čl. 16 odst. 1 — Protiprávní vstup zboží — Přeprava zboží prováděná na podkladě karnetů TIR — Zajištění a zničení — Určení členského státu, ve kterém vznikl celní dluh, dluh na spotřební dani a na DPH — Zánik celních a daňových dluhů“)

(2010/C 161/06)

Jednací jazyk: dánština

Předkládající soud

Østre Landsret

Účastníci původního řízení

Žalobce: Dansk Transport og Logistik

Žalovaný: Skatteministeriet

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Østre Landsret — Výklad článků 215 a 233 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1), článku 454 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, s. 1), článků 5 a 6 směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani (Úř. věst. L 76, s.1), jakož i článků 7 a 10 šesté směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1) — Zánik celního a daňového dluhu spojený se zabavením a zničením zboží ze strany orgánů členského státu při protiprávním dovozu zboží na celní území Společenství

Výrok

1) *Okolnosti, za nichž bylo zboží, které bylo zadrženo místními celními a daňovými orgány při jeho vstupu na celní území Společenství v prostoru, v němž se nachází první celní úřad na vnější hranici Společenství, a které bylo uvedenými orgány současně nebo následně zničeno, přičemž stále bylo v jejich držení, spadají pod pojem „zajištěné a současně nebo následně zabavené“ zboží obsažený v čl. 233 prvním pododstavci písm. d) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 955/1999 ze dne 13. dubna 1999, takže celní dluh na základě tohoto ustanovení zaniká.*

2) *Článek 5 odst. 1 třetí pododstavec a čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani, ve znění směrnice Rady 96/99/ES ze dne 30. prosince 1996, musejí být vykládány v tom smyslu, že v případě zboží zajištěného místními celními a daňovými orgány při jeho vstupu na území Společenství a současně nebo následně těmito orgány zničeného, aniž by přestalo být v jejich držení, je třeba mít za to, že nebylo na území Společenství dovezeno, takže ve vztahu k němu nedošlo ke zdanitelnému plnění. Zboží, které bylo zajištěno po svém protiprávním vstupu na toto území, tedy od okamžiku, kdy toto zboží opustilo prostor, v němž se nachází první celní úřad na uvedeném území, a současně nebo následně bylo těmito orgány zničeno, aniž by přestalo být v jejich držení, není považováno za zboží, které se nachází v „režimu s podmíněným osvobozením od daně“ ve smyslu čl. 5 odst. 2 prvního pododstavce ve spojení s čl. 6 odst. 1 písm. c) uvedené směrnice, jakož i s čl. 84 odst. 1 písm. a) a článkem 98 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 955/99, a s článkem 867a nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1662/1999 ze dne 28. července 1999, takže se u tohoto zboží uskuteční zdanitelné plnění, a tudíž ve vztahu k němu vznikne daňová povinnost.*

3) *Článek 2 odst. 2, článek 7 a čl. 10 odst. 3 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady (ES) 1999/85/ES ze dne 22. října 1999, musejí být vykládány v tom smyslu, že v případě zboží zajištěného místními celními a daňovými orgány při jeho vstupu na území Společenství a současně nebo následně těmito orgány zničeného, aniž by přestalo být v jejich držení, je třeba mít za to, že nebylo na území Společenství dovezeno, takže se ve vztahu k tomuto zboží neuskuteční ani zdanitelné plnění pro účely daně z přidané hodnoty, a tudíž nevznikne daňová povinnost k této dani. Nicméně čl. 10 odst. 3 druhý pododstavec ve spojení s čl. 16 odst. 1 bodem B písm. c) uvedené směrnice, jakož i článek 867a nařízení č. 2454/93, ve znění nařízení č. 1662/1999, musejí být vykládány v tom smyslu, že v případě zboží, jež bylo zajištěno těmito orgány po jeho protiprávním vstupu na toto území, tedy od okamžiku, kdy toto zboží opustilo prostor, v němž se nachází první celní úřad na uvedeném území, a současně nebo následně bylo těmito orgány zničeno, aniž by přestalo být v jejich držení, se zdanitelné plnění daně z přidané hodnoty uskuteční a vznikne daňová povinnost, i když se toto zboží později nachází v celním režimu.*

4) *Článek 202, čl. 215 odst. 1 a 3 a článek 217 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 955/1999, jakož i čl. 7 odst. 2 a čl. 10 odst. 3 šesté směrnice 77/388, ve znění směrnice 1999/85, musejí být vykládány v tom smyslu, že pro výběr celního dluhu a daně z přidané hodnoty jsou příslušné orgány členského státu na vnější hranici Společenství, přes kterou zboží protiprávně vstoupilo na celní území Společenství, a to i tehdy, pokud toto zboží bylo dále přepravováno do jiného členského státu, kde bylo odhaleno a poté zajištěno. Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 92/12, ve znění směrnice 96/99, musejí být vykládány v tom smyslu, že pro výběr spotřebních daní jsou příslušné*

orgány tohoto posledně uvedeného členského státu pod podmínkou, že je toto zboží skladováno pro obchodní účely. Předkládajícímu soudu přísluší určit, zda ve sporu, kterým se zabývá, je tato podmínka splněna.

([1]) Úř. věst. C 197, 2.8.2008.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 20. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia) — Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E. On Vendita srl, Sorgenia spa v. Autorità per l'energia elettrica e il gas

(Věc C-265/08) ([1])

(„Směrnice 2003/55/ES — Vnitřní trh se zemním plynem — Státní zásah do cen dodávek zemního plynu po dni 1. července 2007 — Povinnosti veřejné služby podniků působících v odvětví zemního plynu")

(2010/C 161/07)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E. On Vendita srl, Sorgenia spa

Žalovaná: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Předmět věci

Výklad čl. 3 odst. 2 a článku 23 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/55/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 98/30/ES (Úř. věst. L 176, s. 57) — Vnitrostátní právní úprava, která stanovuje ceny pro dodávky zemního plynu domácnostem

Výrok

Článek 3 odst. 2 a čl. 23 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/55/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 98/30/ES nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, která umožňuje určit úroveň cen dodávek zemního plynu stanovením takových „referenčních cen", jako jsou referenční ceny dotčené v původním řízení, i po dni 1. července 2007, za podmínky, že takový zásah:

— *sleduje obecný hospodářský zájem spočívající v zachování cen dodávek zemního plynu konečným spotřebitelům na přiměřené úrovni s ohledem na to, že členským státům přísluší usilovat o dosažení rovnováhy, s přihlédnutím k situaci odvětví zemního plynu, mezi cílem liberalizace a cílem nezbytné ochrany konečného spotřebitele, které sleduje směrnice 2003/55;*

— *zasahuje do volného stanovení cen dodávek zemního plynu po dni 1. července 2007 pouze v rozsahu nezbytném k dosažení takového cíle obecného hospodářského zájmu, a v důsledku toho pouze po nezbytně časově omezené období, a*

— *je jasně vymezen, průhledný, nediskriminační, kontrolovatelný a zaručuje rovnost přístupu pro plynárenské společnosti Unie k zákazníkům.*

([1]) Úř. věst. C 236, 13.9.2008.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce House of Lords — Spojené království) — The Queen, M a další v. Her Majesty's Treasury

(Věc C-340/08) ([1])

(„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření proti osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, síti Al-Kajdá a Talibanem — Zmrazení prostředků a hospodářských zdrojů — Nařízení (ES) č. 881/2002 — Článek 2 odst. 2 — Zákaz zpřístupnit prostředky osobám uvedeným v příloze I tohoto nařízení — Rozsah — Dávky sociálního zabezpečení nebo sociální pomoci poskytnuté manželce osoby uvedené ve zmíněné příloze I")

(2010/C 161/08)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

House of Lords

Účastníci původního řízení

Navrhovatelé: The Queen, M a další

Odpůrce: Her Majesty's Treasury

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — House of Lords — Výklad čl. 2 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ze dne 27. května 2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 467/2001, kterým se zakazuje vývoz určitého zboží a služeb do Afghánistánu, zesiluje zákaz letů a rozšiřuje zmrazení prostředků a jiných finančních zdrojů afghánského Talibanu (Úř. věst. L 139, s. 9; Zvl. vyd. 18/04, s. 294) — Rozsah zákazu zpřístupnit hospodářské zdroje osobám vyjmenovaným v příloze I — Dávky sociálního zabezpečení nebo sociální pomoci přiznané státem manželce nebo manželovi takové osoby

Výrok

Článek 2 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ze dne 27. května 2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 467/2001, kterým se zakazuje vývoz určitého zboží a služeb do Afghánistánu, zesiluje zákaz letů a rozšiřuje zmrazení prostředků a jiných finančních zdrojů afghánského Talibanu, ve znění nařízení Rady (ES) č. 561/2003 ze dne 27. března 2003, musí být vykládán tak, že se nevztahuje na dávky sociálního zabezpečení nebo sociální pomoci vyplacené státem manželce osoby označené výborem zřízeným na základě odstavce 6 rezoluce Rady bezpečnosti Spojených národů 1267 (1999) a uvedené v příloze I zmíněného nařízení, v pozměněném znění, z toho pouhého důvodu, že tato manželka žije s uvedenou označenou osobou a využije nebo může využít část těchto dávek na koupi zboží nebo služeb, které označená osoba spotřebuje nebo z nich bude mít rovněž prospěch.

(1) Úř. věst. C 260, 11.10.2008.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 22. dubna 2010 — Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska

(Věc C-346/08) (1)

(„Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 2001/80/ES — Znečištění a škodliviny — Spalovací zařízení — Omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší — Nepoužití uvedené směrnice na elektrárnu v Lynemouth (Spojené království)")

(2010/C 161/09)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: P. Oliver a A. Alcover San Pedro, zmocněnci)

Žalované: Spojené království Velké Británie a Severního Irska (zástupci: L. Seeboruth a D. Wyatt, QC)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení, pokud jde o elektrárnu v Lynemouth, Northumberland, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/80/ES ze dne 23. října 2001 o omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší z velkých spalovacích zařízení (Úř. věst. L 309, s. 1; Zvl. vyd. 15/06, s. 299) — Neexistence výrazného snížení emisí uvedené elektrárny ve lhůtě stanovené v čl. 4 odst. 3 uvedené směrnice.

Výrok

1) *Spojené království Velké Británie a Severního Irska tím, že nezajistilo použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/80/ES ze dne 23. října 2001 o omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší z velkých spalovacích zařízení na elektrárnu provozovanou společností Rio Tinto Alcan Smelting and Power (UK) Ltd v Lynemouth na severovýchodě Anglie, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z uvedené směrnice.*

2) *Spojenému království Velké Británie a Severního Irska se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(1) Úř. věst. C 260, 11.10.2008.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Conseil d'État — Francie) — Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires v. Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, a Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Věc C-446/08) ([1])

(„Směrnice 2002/46/ES — Sbližování právních předpisů členských států týkajících se doplňků stravy — Vitaminy a minerální látky, které mohou být používány při výrobě doplňků stravy — Maximální množství — Harmonizace na úrovni Unie — Neexistence — Pravomoc členských států — Podmínky, které musí být dodrženy, a kritéria, která musí být vzata v úvahu, při stanovení těchto množství — Vnitrostátní právní úprava stanovící uvedená množství — Stanovení tohoto množství v nulové výši")

(2010/C 161/10)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobci: Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Žalovaní: Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

Předmět

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Conseil d'État (Francie) — Výklad směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/46/ES ze dne 10. června 2002 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se doplňků stravy (Úř. věst. L 183, s. 51; Zvl. vyd. 13/290, s. 490), a zejména jejích čl. 5 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 — Pravomoc členských států ke stanovení maximálních množství vitamínů a minerálních látek povolených v doplňcích stravy v případě neexistence právní úpravy Společenství v této oblasti — Kritéria, která mají být zohledněna při stanovení maximálních množství — Úplný zákaz fluoru uložený orgány členského státu nezávisle na pravidlech stanovených v článku 12 výše uvedené směrnice — Množstevní omezení obchodu, které je v rozporu s články 28 ES a 30 ES

Výrok

1) *Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/46 ze dne 10. června 2002 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se doplňků stravy musí být vykládána v tom smyslu, že aniž je dotčena Smlouva, mají členské státy i nadále pravomoc přijmout právní úpravu týkající se maximálních množství vitaminů a minerálních látek, která lze použít k výrobě doplňků stravy, dokud o těchto množstvích nerozhodne Komise v souladu s čl. 5 odst. 4 této směrnice.*

2) *Kromě povinnosti dodržovat články 28 ES a 30 ES jsou členské státy před tím, než Evropská komise rozhodne podle čl. 5 odst. 4 o maximálních množstvích vitaminů a minerálních látek, která lze použít k výrobě doplňků stravy, rovněž povinny řídit se při stanovení těchto množství kritérii uvedenými v čl. 5 odst. 1 a 2 směrnice 2002/46, včetně požadavku posouzení rizik založeného na obecně přijatelných vědeckých údajích.*

3) *Směrnice 2002/46 musí být vykládána v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, v níž při stanovení maximálního množství minerální látky, které lze použít k výrobě doplňků stravy, nelze přesně vyčíslit příjem této minerální látky z jiných zdrojů stravy, a dokud Evropská komise v souladu s čl. 5 odst. 4 této směrnice nerozhodne o maximálních množstvích vitaminů a minerálních látek, která lze použít k výrobě doplňků stravy, může členský stát v případě zjištěného rizika, že by tento příjem mohl dosáhnout maximální bezpečný limit stanovený pro dotčenou minerální látku, a za podmínky, že budou dodrženy články 28 ES a 30 ES, stanovit uvedené maximální množství v nulové výši, aniž by použil postup stanovený v článku 12 téže směrnice.*

4) *Článek 5 směrnice 2002/46 musí být vykládán v tom smyslu, že okolnost, že by přizpůsobené označování mohlo odradit skupinu spotřebitelů, jíž je určeno, od užívání živiny, která je pro ni v malých dávkách prospěšná, nepředstavuje relevantní kritérium při stanovení maximálních množství vitaminů a minerálních látek, která lze použít k výrobě doplňků stravy. Přihlédnutí k různým stupňům citlivosti různých skupin spotřebitelů může členskému státu umožnit uplatnění takového maximálního množství přizpůsobeného zvláštní skupině spotřebitelů, jako jsou například děti, ve vztahu k celé populaci pouze tehdy, pokud se toto opatření omezuje na to, co je nezbytné k zajištění ochrany zdraví osob náležejících k této skupině, a pokud je uvedené opatření proporcionální ve vztahu k cíli, který sleduje, přičemž tohoto cíle nelze dosáhnout prostřednictvím opatření narušujících obchod v Unii v menší míře, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.*

5) *Směrnice 2002/46 musí být vykládána v tom smyslu, že brání stanovení maximálních množství vitaminů a minerálních látek, která lze použít k výrobě doplňků stravy, pokud nebyly v důsledku neprokázání rizik pro lidské zdraví pro tyto vitaminy a minerální látky stanoveny žádné maximální bezpečné limity, ledaže je takové opatření odůvodněno zásadou obezřetnosti, pokud vědecké posouzení rizik odhalí přetrvávající nejistotu ohledně existence nebo rozsahu skutečných zdravotních rizik. Poté, co byly tyto maximální bezpečné limity stanoveny, nelze možnost stanovit taková maximální množství ve výši citelně nižší, než je výše uvedených limitů, vyloučit tehdy, pokud lze stanovení těchto maximálních množství odůvodnit zohledněním kritérií uvedených v čl. 5 odst. 1 a 2 směrnice 2002/46 a pokud je v souladu se zásadou proporcionality. Toto posouzení přísluší předkládajícímu soudu a musí být prováděno případ od případu.*

([1]) Úř. věst. C 327, 20.12.2008.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landesgericht Innsbruck — Rakousko) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols v. Land Tirol

(Věc C-486/08) ([1])

(„Sociální politika — Rámcové dohody o částečném pracovním úvazku a o pracovních poměrech na dobu určitou — Znevýhodňující ustanovení stanovená vnitrostátní právní úpravou týkající se smluvních zaměstnanců zaměstnaných na částečný pracovní úvazek, příležitostných zaměstnanců a zaměstnanců zaměstnaných na základě smlouvy na dobu určitou — Zásada rovného zacházení“)

(2010/C 161/11)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landesgericht Innsbruck

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols

Žalovaná: Land Tirol

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Landesgericht Insbruck — Výklad ustanovení 4 bodu 1 a 2 přílohy směrnice Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 o Rámcové dohodě o částečném pracovním úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1998, L 14, s. 9), ustanovení 4 přílohy směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 175, s. 43) a čl. 14 odst. 1 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání (Úř. věst. L 204, s. 23) — Vnitrostátní právní úprava týkající se smluvních zaměstnanců vylučující ze svého rozsahu působnosti určité kategorie zaměstnanců na částečný pracovní úvazek, příležitostné zaměstnance a zaměstnance zaměstnané na základě smlouvy na dobu určitou — Znevýhodňující ustanovení v souvislosti s nárokem na dovolenou, která platí pro zaměstnance, kteří snížili svůj úvazek z plného pracovního úvazku na částečný pracovní úvazek a pro zaměstnance, kteří využijí nároku na rodičovskou dovolenou v délce dvou roků — Zásada rovnosti zacházení se zaměstnanci mužského a ženského pohlaví, se zaměstnanci na plný a na částečný pracovní úvazek, jakož i se zaměstnanci s pracovní smlouvou na dobu určitou a se zaměstnanci s pracovní smlouvou na dobu neurčitou.

Výrok

1) *Relevantní právo Unie, a zejména ustanovení 4 bod 2 rámcové dohody o částečném pracovním úvazku uzavřené dne 6. června 1997, která je obsažena v příloze směrnice Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 o Rámcové dohodě o částečném pracovním úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, ve znění směrnice Rady 98/23/ES ze dne 7. dubna 1998, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je § 55 odst. 5 zákona spolkové země Tyrolsko o smluvních zaměstnancích (Tiroler Landes-Vertragsbedienstetengesetz) ze dne 8. listopadu 2000 v jeho znění, které platilo až do 1. února 2009, podle nějž se při změně pracovního úvazku zaměstnance upraví ještě nevyčerpaná dovolená tím způsobem, že zaměstnanci, který přechází z plného pracovního úvazku na částečný pracovní úvazek, se zkrátí nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok, který získal — aniž by měl možnost ho využít — během doby svého zaměstnání na plný pracovní úvazek, nebo si tuto dovolenou může vybrat pouze s nižší náhradou mzdy za dovolenou.*

2) *Ustanovení 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené dne 18. března 1999, která je obsažena v příloze směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je § 1 odst. 2 písm. m) zákona spolkové země Tyrolsko o smluvních zaměstnancích ze dne 8. listopadu 2000 v jeho znění, které platilo až do 1. února 2009, který z rozsahu působnosti tohoto zákona vylučuje zaměstnance, kteří mají pracovní smlouvu na dobu určitou, jež je omezena na maximálně šest měsíců, nebo kteří jsou zaměstnáváni jen příležitostně.*

3) *Ustanovení 2 bod 6 rámcové dohody o rodičovské dovolené uzavřené dne 14. prosince 1995, obsažené v příloze směrnice Rady 96/34/ES ze dne 3. června 1996 o rámcové dohodě o rodičovské dovolené uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, ve znění směrnice Rady 97/75/ES ze dne 15. prosince 1997, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je § 60 poslední věta zákona spolkové země Tyrolsko o smluvních zaměstnancích ze dne 8. listopadu 2000 v jeho znění, které platilo až do 1. února 2009, podle kterého pracovníci, kteří využijí svého práva na dvouletou rodičovskou dovolenou, ztrácí po uplynutí této dovolené nároky na placenou dovolenou za kalendářní rok získané během roku, který předcházel narození jejich dítěte.*

(1) Úř. věst. C 44, 21.2.2009.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht Düsseldorf — Německo) — Vera Mattner v. Finanzamt Velbert

(Věc C-510/08) (1)

(„Volný pohyb kapitálu — Články 56 ES a 58 ES — Daň darovací — Pozemek, na kterém je postavena nemovitost — Nárok na nezdanitelnou částku ze základu daně — Rozdílné zacházení s rezidenty a nerezidenty“)

(2010/C 161/12)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Düsseldorf

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Vera Mattner

Žalovaný: Finanzamt Velbert

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Finanzgericht Düsseldorf — Výklad článků 39 ES a 43 ES, jakož i článku 56 ES ve spojení s článkem 58 ES — Vnitrostátní právní úprava v oblasti daně z darování nemovitostí, podle níž se nezdanitelná částka z hodnoty nemovitosti v případě, kdy má dárce nebo obdarovaný bydliště v jiném členském státě, stanoví ve výši 1 100 eur, zatímco v případě, kdy má dárce nebo obdarovaný bydliště v tuzemsku, stanoví ve výši 205 000 eur.

Výrok

Ustanovení článku 56 ES ve spojení s článkem 58 ES musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, která pro účely výpočtu darovací daně stanoví, že nezdanitelná částka ze základu daně v případě darování nemovitosti, která se nachází na území tohoto státu, je nižší, pokud dárce a obdarovaný měli v době uskutečnění darování bydliště v jiném členském státu, než nezdanitelná částka, která by se uplatnila, kdyby alespoň jeden z nich měl v téže době bydliště v prvně uvedeném členském státu.

(1) Úř. věst. C 44, 21.2.2009.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Hoge Raad der Nederlanden — Nizozemsko) — Staatssecretaris van Financiën v. X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08)

(Spojené věci C-536/08 a C-539/08) (1)

(„Šestá směrnice o DPH — Článek 17 odst. 2 a 3 — Článek 28b část A odst. 2 — Nárok na odpočet — Přechodná úprava zdanění obchodu mezi členskými státy — Místo pořízení zboží uvnitř Společenství“)

(2010/C 161/13)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hoge Raad der Nederlanden

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Staatssecretaris van Financiën

Odpůrkyně: X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08)

Předmět věci

Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Výklad čl. 17 odst. 2 a 3 a čl. 28b odst. 2 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23) — Přechodná úprava zdanění obchodu mezi členskými státy — Místo pořízení zboží uvnitř Společenství

Výrok

Článek 17 odst. 2 a 3, jakož i čl. 28b část A odst. 2 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23), ve znění směrnice Rady 92/111/EHS ze dne 14. prosince 1992 (Úř. věst. L 384, s. 47; Zvl. vyd. 09/09, s. 224), musejí být vykládány v tom smyslu, že osoba povinná k dani, která se nachází v situaci popsané v prvním pododstavci tohoto posledně uvedeného ustanovení, nemá nárok na okamžitý odpočet daně z přidané hodnoty, kterou je na vstupu zatíženo pořízení zboží uvnitř Společenství.

([1]) Úř. věst. C 44, 21.2.2009.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Spojené království) — The Queen, na žádost: Association of the British Pharmaceutical Industry v. Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

(Věc C-62/09) ([1])

(„Směrnice 2001/83/ES — Článek 94 — Finanční pobídky pro lékařské ordinace, ve kterých jsou pacientům předepisovány určité léčivé přípravky — Orgány ochrany veřejného zdraví — Lékaři — Svoboda předepisování léčiv")

(2010/C 161/14)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: The Queen, na žádost: Association of the British Pharmaceutical Industry

Žalovaný: Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

Další účastnice řízení: NHS Confederation (Employers) Company Ltd

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Výklad čl. 94 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků (Úř. věst. L 311, s. 67; Zvl. vyd. 13/27, s. 69) — Zavedení finančního pobídkového programu ve prospěch lékařských ordinací předepisujících určitá léčiva pacientům veřejnoprávním subjektem, který je součástí vnitrostátního veřejného zdravotnického systému

Výrok

Článek 94 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/27/ES ze dne 31. března 2004, je nutno vykládat v tom smyslu, že nebrání takovým finančním pobídkovým programům, jako je program dotčený ve věci v původním řízení, zavedeným vnitrostátními orgány odpovědnými za veřejné zdraví za účelem snížení jejich výdajů v této oblasti, které při léčbě některých zdravotních stavů upřednostňují, aby lékaři předepisovali konkrétní negenerické léčivé přípravky obsahující jinou účinnou látku, než jakou obsahují dříve předepisované léčivé přípravky nebo léčivé přípravky, které by mohly být předepisovány v případě neexistence pobídkového programu.

([1]) Úř. věst. C 90, 18.4.2009.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Symvoulio tis Epikrateias — Řecko) — Dimos Agios Nikolaos — Kriti v. Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon

(Věc C-82/09) ([1])

(„Nařízení (ES) č. 2152/2003 — Monitorování lesů a environmentálních interakcí v Unii — Definice — Pojmy „les" a „jiné zalesněné plochy" — Oblast působnosti")

(2010/C 161/15)

Jednací jazyk: řečtina

Předkládající soud

Symvoulio tis Epikrateias

Účastníci původního řízení

Žalobce: Dimos Agios Nikolaos — Kriti

Žalovaný: Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Symvoulio tis Epikrateias — Výklad čl. 3 písm. a) a b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2152/2003 ze dne 17. listopadu 2003 o monitorování lesů a environmentálních interakcí ve Společenství (Forest Focus) (Úř. věst. L 324, s. 1) — Pojmy „les“ a „jiné zalesněné plochy“ — Rozdílné definice v nařízení

Výrok

Ustanovení čl. 3 písm. a) a b) nařízení č. 2152/2003 Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2152/2003 ze dne 17. listopadu 2003 o monitorování lesů a environmentálních interakcí ve Společenství (Forest Focus), která pro účely tohoto nařízení definují pojmy „les“ a „zalesněné plochy“, je nutno vykládat v tom smyslu, že nebrání vnitrostátním ustanovením obsahujícím odlišné definice těchto pojmů, jde-li o programy, které nejsou upraveny tímto nařízením.

([1]) Úř. věst. C 102, 1.5.2009.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Firenze — Itálie) — Camar Srl v. Presidente del Consiglio dei Ministri

(Věc C-102/09) ([1])

(„Mezinárodní dohody — Úmluva z Yaoundé — Čtvrtá úmluva AKT-EHS z Lomé — Doložka „standstill“ — Vnitrostátní zdanění — Banány“)

(2010/C 161/16)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale di Firenze

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Camar Srl

Žalovaná: Presidente del Consiglio dei Ministri

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Tribunale di Firenze — Společná organizace trhů — Banány — Slučitelnost italského zákona ukládajícího spotřební daň z banánů pocházejících ze Somálska s článkem 14 první úmluvy z Yaoundé a s režimem dovozů uvedeným v úmluvě mezi státy AKT a EHS z Lomé

Výrok

1) *Článek 14 asociační úmluvy mezi Evropským hospodářským společenstvím a africkými státy a Madagaskarem, jež jsou k tomuto Společenství přidruženy, podepsané v Yaoundé dne 20. července 1963 nebránil takovému zdanění banánů pocházejících ze Somálska, jaké bylo zavedeno zákonem č. 986/1964 ze dne 9. října 1964.*

2) *Vnitrostátní soud není povinen zabývat se konkrétními účinky zvyšování takové daně z dovozu banánů pocházejících ze Somálska, jaká byla zavedena právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení, v porovnání se situací před dnem 1. dubna 1976, aby posoudil slučitelnost těchto zvyšování s doložkou „standstill“ uvedenou v článku 1 protokolu č. 5 týkajícího se banánů, připojeného ke čtvrté úmluvě AKT-EHS, podepsané v Lomé dne 15. prosince 1989. Zvyšování takové daně, která se omezují na její přizpůsobení inflaci nicméně nejsou s touto doložkou v rozporu.*

([1]) Úř. věst. C 129, 6.6.2009.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 22. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Symvoulio tis Epikrateias — Řecko) — Enosi Efopliston Aktoploïas a další v. Ypourgos Emporikis Naftilías, Ypourgos Aigaíou

(Věc C-122/09) ([1])

(„Námořní doprava — Námořní kabotáž — Nařízení (EHS) č. 3577/92 — Dočasná výjimka z použití tohoto nařízení — Povinnost členských států nepřijmout před uplynutím doby platnosti výjimky právní předpisy, které by mohly vážně ohrozit uplatňování zmíněného nařízení“)

(2010/C 161/17)

Jednací jazyk: řečtina

Předkládající soud

Symvoulio tis Epikrateias

Účastníci původního řízení

Žalobci: Enosi Efopliston Aktoploïas, ANEK, Minoikes grammes, N.E. Lésvou, Blue Star Ferries

Žalovaní: Ypourgos Emporikis Naftilías, Ypourgos Aigaíou

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Symvoulio tis Epikrateias — Výklad článků 1, 2 a 4 a čl. 6 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 3577/92 ze dne 7. prosince 1992 o uplatňování zásady volného pohybu služeb v námořní dopravě v členských státech (námořní kabotáž) (Úř. věst. L 364, s. 7; Zvl. vyd. 06/02, s. 10) — Dočasná výjimka z použití nařízení — Povinnost členských států nepřijímat před uplynutím doby platnosti výjimky ustanovení, která by mohla narušit plné a účinné použití nařízení — Právo jednotlivců dovolávat se ustanovení nařízení za účelem zpochybnění vnitrostátních ustanovení s takovýmto účinkem

Výrok

Za předpokladu, že řecký zákonodárce byl po dobu platnosti výjimky z použití nařízení Rady (EHS) č. 3577/92 ze dne 7. prosince 1992 o uplatňování zásady volného pohybu služeb v námořní dopravě v členských státech (námořní kabotáž) v Řecku povinen zdržet se přijetí ustanovení, která by mohla vážně ohrozit plné a účinné uplatnění zmíněného nařízení od 1. ledna 2004, tedy od data, kdy uplynula uvedená doba platnosti dočasné výjimky, není toto plné a účinné použití uvedeného nařízení vážně ohroženo jen proto, že řecký zákonodárce přijal v roce 2001 ustanovení, která nejsou slučitelná se zmíněným nařízením, mají úplnou a trvalou povahu a nestanoví, že od 1. ledna 2004 pozbývají účinnosti.

([1]) Úř. věst. C 141, 20.6.2009.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht München — Německo) — Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG v. Haptzollamt München

(Věc C-123/09) ([1])

(„Společný celní sazebník — Položky sazebníku — Zařazení jezdeckých rukavic v kombinované nomenklatuře — Číslo 3926 — Číslo 6116“)

(2010/C 161/18)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht München

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG

Žalovaný: Haptzollamt München

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Finanzgericht München — Výklad přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382) ve znění nařízení Komise (ES) č. 1789/2003 ze dne 11. září 2003 (Úř. věst. L 281, s. 1; Zvl. vyd. 02/14, s. 3) — Textilní výrobek na jedné straně zdrsněný pouze za účelem výztuže vrstvy plastu — Zařazení do podpoložky 3926 20 00 kombinované nomenklatury

Výrok

Kombinovaná nomenklatura, jež je přílohou I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1789/2003 ze dne 11. září 2003, musí být vykládána v tom smyslu, že takové jezdecké rukavice, jako jsou rukavice dotčené v původním řízení, složené z textilie, která je pouze po jedné straně zdrsněná a potažená plastovou vrstvou, přičemž textilní podložka je na jedné straně zdrsněna a tato zdrsněná strana je nakonec zcela pokryta polyuretanovou pěnou, která má podstatnou funkci pro používání rukavic jako jezdeckých rukavic, musí být zařazeny do podpoložky 3926 20 00 této nomenklatury.

([1]) Úř. věst. C 129, 6.6.2009.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 29. dubna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Raad van State — Nizozemsko) — Smit Reizen BV v. Minister van Verkeer en Waterstaat

(Věc C-124/09) ([1])

(„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Nařízení (EHS) č. 3820/85 a č. 3821/85 — Silniční doprava — Povinnost záznamu — Doba odpočinku a ostatní doby práce — Doba strávená na cestě do místa převzetí vozidla vybaveného záznamovým zařízením — Pojem „provozní centrála“ “)

(2010/C 161/19)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Raad van State

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Smit Reizen BV

Žalovaný: Minister van Verkeer en Waterstaat

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Raad van State — Výklad článku 1 nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 ze dne 20. prosince 1985 o harmonizaci určitých sociálních právních předpisů v silniční dopravě (Úř. věst. L 370, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 319) a článku 15 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě (Úř. věst. L 370, s. 8; Zvl. vyd. 07/01, s. 227) — Přestávky v řízení, doba denního odpočinku a pracovní doba — Pojem — Povinnost záznamu — Doba strávená na cestě do místa převzetí vozidla, které leží mimo provozní centrálu podniku — Provozní centrála — Pojem — Dovezení řidiče třetí osobou

Výrok

1) *Pojem „provozní centrála" uvedený v bodě 21 a následujících rozsudku ze dne 18. ledna 2001, Skills Motor Coaches a další (C 297/99, Recueil, s. I 573) musí být vymezen jako místo, k němuž je řidič konkrétně vázán, tedy jako zařízení přepravní společnosti, ze kterého pravidelně vykonává svou službu a do kterého se na konci této služby vrací v rámci běžného výkonu své činnosti a aniž by plnil zvláštní příkazy svého zaměstnavatele.*

2) *Skutečnost, že dotčený řidič buď jede na místo převzetí vozidla vybaveného záznamovým zařízením sám, nebo ho tam doveze někdo jiný, nemá žádný dopad na kvalifikaci délky trvání cesty s ohledem na pojem „doba odpočinku" ve smyslu čl. 1 bodu 5 nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 ze dne 20. prosince 1985 o harmonizaci určitých sociálních právních předpisů v silniční dopravě.*

([1]) Úř. věst. C 129, 6.6.2009.

Kasační opravný prostředek podaný dne 23. září 2009 Constantinem Hârsulescu proti usnesení Soudu prvního stupně (šestého senátu) vydanému dne 22. července 2009 ve věci T-234/09, Hârsulescu v. Rumunsko

(Věc C-374/09 P)

(2010/C 161/20)

Jednací jazyk: rumunština

Účastníci řízení

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek: Constantin Hârsulescu (zástupce: C. Stanciu)

Další účastník řízení: Rumunsko

Usnesením ze dne 4. března 2010 Soudní dvůr (pátý senát) zamítl kasační opravný prostředek.

Kasační opravný prostředek podaný dne 1. března 2010 společností Solvay SA proti rozsudku Tribunálu (šestého senátu) vydanému dne 17. prosince 2009 ve věci T-57/01, Solvay v. Komise

(Věc C-109/10 P)

(2010/C 161/21)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka): Solvay SA (zástupci: P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery, advokáti)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání navrhovatelky:

— zrušit rozsudek ze dne 17. prosince 2009;

— následně znovu posoudit žalobu ohledně zrušených bodů a zrušit rozhodnutí Komise ze dne 13. prosince 2000, v celém rozsahu nebo zčásti, v souladu s uvedenými důvody;

— zrušit pokutu ve výši 19 milionů eur anebo, pokud to není možné, tuto podstatně snížit z titulu náhrady závažné škody, která vznikla navrhovatelce z důvodu nepřiměřené délky řízení;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku, jakož i nákladů řízení před Tribunálem.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Na podporu svého kasačního opravného prostředku předkládá navrhovatelka devět důvodů:

Svým prvním důvodem, který sestává z pěti částí, si navrhovatelka stěžuje na porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, jelikož rozhodnutí Komise 2003/6/ES ze dne 13. prosince 2000 ([1]) bylo přijato až po deseti letech po zahájení stíhání,

nebo alespoň po zahájení řízení oznámením námitek ze strany Komise navrhovatelce. Společnost Solvay Tribunálu zejména vytýká, že neposoudil lhůtu celkově tak, aby zahrnula jak správní, tak soudní fázi řízení (první část), že nezohlednil délku trvání řízení před Tribunálem (druhá část), že podmínil sankci za překročení přiměřené lhůty prokázáním konkrétního porušení jejích práv na obhajobu, přestože jsou oba tyto principy nezávislé a odlišné (třetí část), že rozhodl, že k takovému porušení v projednávaném případě nedošlo (čtvrtá část) a zkreslil skutkový stav tím, že měl za to, že navrhovatelka nepožadovala podpůrně snížení pokuty z důvodu překročení přiměřené lhůty (pátá část), i když z tohoto důvodu výslovně požadovala zrušení nebo alespoň snížení pokuty.

Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku, který zahrnuje tři části, uplatňuje Solvay porušení článků 14 a 20 nařízení č. 17/62 Rady [2] v rozsahu, v němž Tribunál připustil v rámci řízení zahájeného na základě článku 102 SFEU praxi Komise, která spočívá ve využití dokumentů zabavených v průběhu šetření ohledně případné účasti na kartelové dohodě nebo jednání ve vzájemné shodě na základě článku 101 SFEU (první část). Navrhovatelka Tribunálu rovněž vytýká, že připustil, aby Komise k její tíži použila náhodně shromážděné dokumenty, ačkoli v té době nemohla z důvodu neexistence podezření provést šetření pro účely shromáždění těchto dokumentů (druhá část). Nakonec pak poznamenává, že Tribunál zkreslil skutkový stav, když připustil existenci věcné podobnosti mezi skutkovým stavem, který mělo rozhodnutí o zahájení šetření prošetřit a skutkovým stavem, na jehož základě jí byla uložena sankce (třetí část).

Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku, který má šest částí, se navrhovatelka domáhá toho, že Tribunál porušil její práva na obhajobu, jelikož jí uložil, aby prokázala, že písemnosti ze spisu, které Komise ztratila, mohly být pro její obhajobu užitečné (první část). Nelze totiž automaticky vyloučit, vzhledem k tomu, že nedošlo k předběžnému posouzení spisu, že dotyčné dokumenty mohly ovlivnit rozhodnutí přijaté Komisí (druhá a třetí část). Nakonec pak navrhovatelka zpochybňuje posouzení provedené Tribunálem, podle něhož neprokázala, že ztracené dokumenty mohly být užitečné pro její obhajobu, pokud jde o existenci dominantního postavení (čtvrtá část), slevy poskytnuté skupině Saint-Gobain (pátá část) a vymezení relevantního zeměpisného trhu (šestá část).

Svým čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku Solvay uplatňuje porušení práv na obhajobu, pravidel týkajících se důkazního břemene a presumpce neviny, jelikož Tribunál rozhodl, že dokumenty ztracené ze spisu nebyly pro její obhajobu užitečné, i když by stačilo, aby jí tyto dokumenty umožnily podepřít spíše dříve předložené důvody, než formulovat důvody nové (první část) a aby představovaly třeba jen malou příležitost ovlivnit napadené rozhodnutí (druhá část).

Svým pátým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje porušení svého práva na slyšení poté, co Tribunál zrušil první rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta, před přijetím napadeného rozhodnutí Komisí. Napadený rozsudek totiž neodpovídá na její žalobu na neplatnost a odmítá uznat povinnost Komise vyslechnout dotčený podnik, pokud Tribunál v dřívějším rozsudku stanovil existenci procesní nesrovnalosti, kterou byla postižena přípravná opatření.

Svým šestým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka vytýká Tribunálu, že porušil článek 102 SFEU a nesplnil svou povinnost uvést odůvodnění, když potvrdil alternativní vymezení zeměpisného relevantního trhu, bez ohledu na to, zda má rozsah Společenství nebo rozsah vnitrostátní.

Svým sedmým důvodem kasačního opravného prostředku Solvay kritizuje z hlediska povinnosti uvést odůvodnění a z hlediska článku 102 SFEU posouzení, které Tribunál v napadeném rozsudku provedl ohledně dominantního postavení, ať již má relevantní trh rozsah Společenství (první část) nebo rozsah vnitrostátní (druhá část). Krom toho Tribunálu vytýká, že nezohlednil mimořádné okolnosti prokazující neexistenci dominantního postavení (třetí část).

Svým osmým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje porušení článku 102 SFEU a chybějící odůvodnění, jelikož Tribunál měl za to, že sleva ve výši 1,5 % poskytnutá skupině Saint-Gobain představuje věrnostní slevu, která má vliv na podmínky hospodářské soutěže.

Svým devátým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka poukazuje na chybějící odůvodnění, jakož i porušení článku 102 SFEU, jelikož Tribunál konstatoval existenci diskriminační praxe plynoucí ze systému slev poskytovaných obchodním partnerům, aniž by provedl kontrolu určenou k ověření, zda uvedená praxe vytvořila konkurenční nevýhodu mezi klienty dominantního dodavatele (první část). Nakonec pak Solvay Tribunálu vytýká, že nezohlednil nízký podíl uhličitanu sodného v pořizovacích nákladech jejích klientů (druhá část).

([1]) Rozhodnutí Komise 2003/6/ES ze dne 13. prosince 2000 v řízení podle článku 82 [ES] (Věc COMP/33.133 — C: Uhličitan sodný — Solvay) (Úř. věst. 2003, L 10, s. 10).

([2]) Nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 13, s. 204).

Kasační opravný prostředek podaný dne 1. března 2010 společností Solvay SA proti rozsudku Tribunálu (šestého senátu) vydanému dne 17. prosince 2009 ve věci T-58/01, Solvay SA v. Komise

(Věc C-110/10 P)

(2010/C 161/22)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Solvay SA (zástupci: P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery, advokáti)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

— spojit tuto věc s kasačním opravným prostředkem podaným navrhovatelkou proti rozsudku Tribunálu ze dne 17. prosince 2009 ve věci T-57/01,

— zrušit rozsudek vyhlášený dne 17. prosince 2009,

— v důsledku toho znovu přezkoumat žalobu v rozsahu, v jakém byla zamítnuta, a zrušit v plném rozsahu rozhodnutí Komise ze dne 13. prosince 2000,

— zrušit pokutu ve výši 2,25 milionu eur nebo v případě nemožnosti jejího zrušení, podstatně snížit její výši z titulu náhrady závažné škody způsobené navrhovatelce z důvodu mimořádné délky trvání řízení,

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku, jakož i nákladů řízení před Tribunálem.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí tři důvody.

Ve svém prvním důvodu, který se skládá z pěti částí, navrhovatelka poukazuje na porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Solvay Tribunálu zvláště vytýká, že celkově neposoudil lhůtu tak, aby zahrnula jak fázi administrativní, tak i fázi soudního řízení (první část), nezohlednil délku trvání řízení před Tribunálem (druhá část), podmínil sankci za překročení přiměřené lhůty prokázáním konkrétního zásahu do jejího práva na obhajobu, ačkoli obě zásady jsou nezávislé a rozdílné (třetí část), rozhodl, že k takovému zásahu v projednávané věci nedošlo (čtvrtá část) a zkreslil skutkový stav tím, že se domníval, že navrhovatelka podpůrně nežádala o snížení pokuty z důvodu překročení přiměřené lhůty (pátá část), ačkoli navrhovatelka z tohoto důvodu výslovně žádala o zrušení nebo každopádně snížení podkuty.

Ve svém druhém důvodu, který sestává z pěti částí, navrhovatelka uplatňuje, že Tribunál porušil právo na obhajobu tím, že jí uložil povinnost, aby prokázala, že by spisový materiál, který Komise ztratila, mohl být užitečný pro její obhajobu (první část). Podle navrhovatelky totiž bez jakéhokoli předběžného zkoumání spisu není automaticky vyloučeno, že dotčené dokumenty mohly ovlivnit rozhodnutí Komise (druhá a třetí část). Dále navrhovatelka Tribunálu vytýká, že v napadeném rozsudku rozhodl, že neprokázala, že by ztracené listiny mohly být užitečné pro účely její obhajoby z důvodu, že před Tribunálem neuvedla žalobní důvod zpochybňující existenci dohody, což by mohla učinit i bez přístupu ke spisu, zatímco navrhovatelka tento žalobní důvod vyjádřila před Komisí a obsah ztracených dokumentů již nikdo nemůže určit (čtvrtá část). Konečně navrhovatelka Tribunálu vytýká, že neprojevil žádný zájem o ztracené listiny z důvodu, že již dříve zamítl důvod ve věci samé, který navrhovatelka vyjádřila, pokud jde o neexistenci účinku na obchod mezi členskými státy, ačkoli neznal obsah ztracených listin, a tudíž nemohl vyloučit, že by navrhovatelce umožnily vyjádřit doplňující argumenty, ba dokonce zcela nové argumenty jak ve věci samé, tak i v souvislosti s výší pokuty nebo vadou řízení (pátá část).

Ve svém třetí a posledním důvodu navrhovatelka poukazuje na porušení jejího práva být vyslechnuta poté, co Tribunál zrušil první rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta, a před přijetím napadeného rozhodnutí Komisí. Napadený rozsudek však údajně neodpovídá na její žalobu na neplatnost a odmítá uznat povinnost Komise vyslechnout dotčený podnik, jelikož vada řízení mající vliv na přípravná opatření byla konstatována v dřívějším rozsudku Tribunálu.

Kasační opravný prostředek podaný dne 8. března 2010 Evropskou komisí proti rozsudku Tribunálu (třetího senátu) vydanému dne 15. prosince 2009 ve věci T-156/04, Électricité de France (EDF) v. Komise

(Věc C-124/10 P)

(2010/C 161/23)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Evropská komise (zástupci: E. Gippini Fournier, B. Stromsky a D. Grespan, zmocněnci)

Další účastníci řízení: Électricité de France (EDF), Francouzská republika, Iberdrola SA

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

— zrušit rozsudek Tribunálu Evropské unie (třetího senátu) ze dne 15. prosince 2009, oznámený Komisi dne 16. prosince 2009, ve věci T-156/04, EDF v. Komise v rozsahu, v němž tento rozsudek:

  — zrušil články 3 a 4 rozhodnutí Komise (C 2003/4637) ze dne 16. prosince 2003 o státních podporách, které Francie poskytla EDF a odvětví elektrárenského a plynárenského průmyslu (C 68/2002, N 504/2003 a C 25/2003),

  — uložil Komisi, aby nesla vlastní náklady řízení a nahradila náklady řízení vynaložené společností Électricité de France (EDF),

— vrátit věc Tribunálu k novému posouzení,

— rozhodnout o nákladech řízení v tomto stupni později.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Evropská komise předkládá na podporu svého kasačního opravného prostředku dva důvody.

V prvním důvodu navrhovatelka uvádí, že Tribunál zkreslil skutkový základ sporu. Na rozdíl od toho, co uvádí napadený rozsudek, Francouzská republika údajně neprovedla konverzi daňového dluhu na kapitál, nýbrž jednoduše společnosti EDF poskytla státní podporu ve formě osvobození od korporační daně. Rekapitalizace společnosti EDF, sama o sobě, údajně nebyla zrušeným rozhodnutím považována za státní podporu; pouze její daňové důsledky byly údajně Komisí považovány za státní podporu.

V druhém důvodu obsahujícím čtyři části navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že jednání francouzské vlády v dané věci považoval za jednání prozíravého na tržní hospodářství zaměřeného soukromého investora.

Zaprvé navrhovatelka zpochybňuje posouzení Tribunálu, podle kterého rozlišení mezi státem akcionářem a státem vykonávajícím veřejnou moc v zásadě závisí na cíli sledovaném státem — v dané věci rekapitalizaci společnosti EDF — a nikoli na objektivních a ověřitelných skutečnostech. Jednak totiž Soudní dvůr údajně opakovaně připomenul, že čl. 87 odst. 1 ES nerozlišuje podle příčin a cílů státních opatření. Zároveň je údajně kritérium spočívající na úmyslu státu zvlášť nevhodné pro posouzení existence státní podpory, jelikož takové kritérium je ze své povahy subjektivní a vyžaduje výklad.

Zadruhé Komise Tribunálu vytýká, že svou analýzu nezaložil na srovnávací studii jednak jednání, které by za podobných okolností použil prozíravý soukromý hospodářský subjekt nepožívající výsad, a jednak jednání uplatněného v dané věci francouzským státem, vybaveným svými výsadami veřejné moci.

Zatřetí navrhovatelka tvrdí, že napadený rozsudek porušil zásadu rovného zacházení mezi veřejnými a soukromými podniky, a umožnil tak lepší daňové zacházení státu, včetně podniků, ve kterých stát není jediným akcionářem.

Konečně podle Komise Tribunál údajně porušil pravidla upravující rozdělení důkazního břemene, pokud jde o použitelnost zásady prozíravého na tržní hospodářství zaměřeného soukromého investora a dále zohlednil skutečnosti, které se vyskytly po přijetí zrušeného rozhodnutí.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundespatentgericht (Německo) dne 9. března 2010 — Merck & Co Inc v. Deutsches Patent- und Markenamt

(Věc C-125/10)

(2010/C 161/24)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundespatentgericht

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Merck & Co Inc

Žalovaný: Deutsches Patent- und Markenamt

Předběžná otázka

Může být vydáno dodatkové ochranné osvědčení pro léčivé přípravky ([1]), je-li doba, která uplynula mezi dnem, ke kterému byla podána přihláška základního patentu, a dnem vydání první registrace ve Společenství, kratší než pět let?

([1]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 469/2009 ze dne 6. května 2009 o dodatkových ochranných osvědčeních pro léčivé přípravky (kodifikované znění) (Úř. věst. L 152, s. 1).

Žaloba podaná dne 15. března 2010 — Evropská komise v. Belgické království

(Věc C-134/10)

(2010/C 161/25)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: A. Nijenhuis a C. Vrignon, zmocněnci)

Žalované: Belgické království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Belgické království tím, že neprovedlo správně článek 31 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) ([1]), nesplnilo povinnosti, které pro ně vyplývají z ustanovení uvedené směrnice a článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie;

— uložit Belgickému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Evropská komise uplatňuje na podporu své žaloby tři žalobní důvody, jimiž vytýká nedostatek proporcionality napadené vnitrostátní právní úpravy, zejména pokud jde o postup a kritéria vedoucí k určení rozhlasových a televizních kanálů, které musejí být vysílány ve veřejném zájmu.

Zaprvé, Komise žalovanému vytýká, že neurčilo jasně a předvídatelně cíle obecného zájmu, které umožňují přiznání tohoto režimu. Subjekty televizního vysílání tedy nemohou předem znát povahu a rozsah podmínek, které mají být splněny, a povinnosti veřejné služby, k nimž jsou zavázány.

Zadruhé, Komise vytýká jednak nedostatek transparentnosti v průběhu schvalovacího řízení, zvýšenou diskreční pravomoc orgánů, neboť vnitrostátní právní úprava dotyčným subjektům patrně ukládá vysílání všech kanálů, které vysílají, a nikoliv pouze kanálů, které sledují vytýčené cíle obecného zájmu, a jednak diskriminační rozsah povinnosti usazení těchto subjektů na území členského státu.

Zatřetí, žalobkyně vytýká nedodržení rozsahu působnosti článku 31 směrnice o univerzální službě, pokud jde o podřízení vysílání existenci významného počtu koncových uživatelů komunikačních sítí.

([1]) Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Curtea de Apel Târgu — Mureș (Rumunsko) dne 15. března 2010 — Daniel Ionel Obreja v. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Věc C-136/10)

(2010/C 161/26)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel Târgu-Mureș

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Daniel Ionel Obreja

Odpůrce: Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Mureș, Administrația Fondului pentru Mediu

Předběžné otázky

1) Lze se domnívat, že zavedení daně ze znečištění životního prostředí v období od 1. července 2008 do 15. prosince 2008 příslušnými vnitrostátními právními předpisy přijatými v Rumunsku (mimořádné nařízení č. 50/2008) je v souladu se zásadami celní unie a zákazu dvojího zdanění zakotvenými v článcích 23, 25 a 90 Smlouvy o ES, nebo že tato ustanovení Smlouvy umožňují zavedení daně ze znečištění životního prostředí pro účel stanovený rumunským zákonodárcem v preambuli mimořádného nařízení č. 50/2008, tj. účel stanovený i článkem 174 Smlouvy o ES a násl.: zaručit ochranu životního prostředí díky realizaci programů a plánů na zlepšení kvality ovzduší a návratem k limitním hodnotám stanoveným příslušnými právními předpisy Společenství? Jinými slovy, zda konkrétněji lze v případě zavedení daně ze znečištění životního prostředí v některém členském státě Evropské unie při první registraci osobních vozidel, nových či ojetých, dovezených z jiného členského státu do prvního členského státu, mít za to, že ustanovení článku 174 Smlouvy o ES a násl. odůvodňují nepoužití článků 23, 25 a 90 Smlouvy o ES?

2) Lze se domnívat, že pokud takové vozidlo podléhalo v některém členském státě podobné dani, neboli dani ze znečištění životního prostředí (se stejným pojmovým obsahem a cílem), za účelem respektování životního prostředí v souladu se zásadami a cíli podle článku 174 Smlouvy o ES a násl.), je možné při první registraci v jiném členském státě uplatnit tuto daň ze znečištění životního prostředí se stejnými cíli stanovenými v článku 174 Smlouvy o ES a násl., přestože na vozidlo byla již dříve uplatněna daň ze znečištění životního prostředí v jiném členském státě?

3) Lze se konečně v případě, že takové motorové vozidlo nepodléhalo v jiném členském státě dani ze znečištění životního prostředí (protože tato daň neexistuje nebo z jiného důvodu), ale při následné registraci v jiném členském státě, například v Rumunsku, kde se tato daň platí, podléhá vozidlo v tomto státě při první registraci dani ze znečištění životního prostředí, domnívat, že jsou porušeny zásady celní unie a [zákazu] nepřímé vnitrostátní ochrany stanovené články 23, 25 a 90 Smlouvy o ES?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Cassatie van België (Belgie) dne 17. března 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV v. 1) Jean Hustin, a 2) Jo Goossens

(Věc C-140/10)

(2010/C 161/27)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van Cassatie van België

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Greenstar-Kanzi Europe NV

Odpůrci: Jean Hustin, Jo Goossens

Předběžné otázky

1) Má být článek 94 nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství [1], ve znění nařízení Rady (ES) č. 873/2004 ze dne 29. dubna 2004 [2], ve spojení s čl. 11 odst. 1, čl. 13 odst. 1 až 3, články 16, 27 a článkem 104 uvedeného nařízení č. 2100/94 vykládán v tom smyslu, že držitel nebo oprávněný uživatel mohou podat žalobu týkající se protiprávního jednání proti tomu, kdo provádí úkony ve vztahu k materiálu, který mu byl prodán nebo na něj převeden nabyvatelem licence, pokud nebyla dodržena omezení sjednaná podle licenční smlouvy mezi ním a držitelem odrůdového práva Společenství pro případ prodeje tohoto materiálu?

2) Jestliže bude otázka 1 zodpovězena kladně, je pro přezkum tohoto porušení významné, zda ten, kdo provádí výše uvedené úkony, znal omezení uložená v dotčené licenční smlouvě, nebo se o něm předpokládá, že je znal?

---

[1] Úř. věst. L 227, s. 1; Zvl. vyd. 03/16, s. 390.
[2] Úř. věst. L 162, s. 38; Zvl. vyd. 03/45, s. 178.

Žaloba podaná dne 16. března 2010 — Evropská komise v. Nizozemské království

(Věc C-141/10)

(2010/C 161/28)

Jednací jazyk: nizozemština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: V. Kreuschitz a M. van Beek)

Žalované: Nizozemské království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Nizozemské království tím, že nepřijalo veškerá opatření nezbytná k odstranění úpravy, na základě které nejsou vyplácena určitá plnění sociálního zabezpečnění státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie pracujícím na ropných těžebních zařízeních v Nizozemsku, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 13 odst. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 nařízení (EHS) 1408/71 [1], jakož i z článků 45 až 48 SFEU;

— uložit Nizozemskému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

1) Evropský parlament žádal v poslední době opakovaně Komisi o informace týkající se portugalských státních příslušníků s trvalým pobytem v Portugalsku, zaměstnaných na ropných těžebních zařízeních na nizozemském kontinentálním šelfu, kteří nepožívají stejných pracovních podmínek a stejné sociální ochrany jako zaměstnanci s trvalým bydlištěm v Nizozemsku.

2) V důsledku toho zaslala Komise Nizozemsku podle článku 226 ES (nyní článek 258 SFEU) výzvu dopisem a odůvodněné stanovisko. V něm uvedla, že právní předpisy Nizozemska týkající se sociálního zabezpečení se musejí uplatňovat i na ty pracovníky na nizozemských ropných těžebních zařízeních, kteří jsou státními příslušníky jiných členských států Evropské unie. Odmítání nizozemských orgánů poskytnout těmto osobám jejich dávky sociálního zabezpečení je neslučitelné s hlavou II nařízení (ES) č. 1408/71, zejména s jeho čl. 13 odst. 2 písm. a), jakož i s články 39 ES až 42 ES (nyní články 45 až 48 SFEU).

3) Nizozemsko k dnešnímu dni ještě nepřijalo opatření k odstranění vnitrostátní právní úpravy, podle které se určité dávky sociálního zabezpečení nevyplácejí státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie zaměstnaným na ropných těžebních zařízeních v Nizozemsku.

4) Na základě této skutečnosti dospěla Komise k závěru, že Nizozemsko tím, že odmítlo vyplácet určité dávky sociálního zabezpečení státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie zaměstnaným na ropných těžebních zařízeních v Nizozemsku, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 13 odst. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1408/71 a z článků 45 až 48 SFEU

[1] Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hof van Beroep te Brussel dne 29. března 2010 — Express Line NV v. Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Věc C-148/10)

(2010/C 161/29)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van Beroep te Brussel

Účastníci původního řízení

Žalobce: Express Line NV

Žalovaný: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Předběžné otázky

1) Mají být ustanovení směrnice 97/67/ES [1] ze dne [15.] prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby ve znění směrnice 2002/39/ES [2] a zejména, její článek 19, aniž by se však omezovalo pouze na něj, rovněž při zohlednění změn provedených směrnicí 2008/6/ES, které musí být do vnitrostátního práva provedeny nejpozději do 31. prosince 2010, chápána a vykládána v tom smyslu, že členské státy nejsou oprávněny poskytovatelům poštovních služeb, které nejsou všeobecnými službami, povinně stanovit vnější postup projednávání reklamací, vzhledem k tomu, že:

   i) směrnice představuje, ve vztahu k použitelným postupům projednávání reklamací k ochraně uživatelů poštovních služeb, úplnou harmonizaci, nebo

   ii) tato povinnost se směrnicí 2002/39/ES ukládá pouze poskytovatelům všeobecných služeb a od zavedení směrnice 2008/6/ES všem poskytovatelům všeobecných služeb, zatímco členské státy podle znění čl. 19 odst. 1 pododstavce 2 směrnice 2008/6/ES [3] pouze podporují rozvoj nezávislých mimosoudních mechanismů k urovnávání sporů mezi poskytovateli jiných poštovních služeb, než jsou služby všeobecné, a konečnými spotřebiteli, avšak nemohou je stanovit.

2) Mají být zásady volného pohybu služeb (články 49 a násl. ES, nyní články 56 a násl. SFEU), jestliže odpověď na první otázku zní v tom smyslu, že poštovní směrnice jako taková nebrání členským států v tom, aby povinně stanovily vnější postup projednávání reklamací, jak je pro poskytovatele všeobecných služeb upraven v čl. 19 odst. 2 pododstavce 1, také pro poskytovatele poštovních služeb, které nejsou všeobecnými službami, vykládány v tom smyslu, že omezení volného pohybu služeb zavedená členským státem na základě naléhavých důvodů obecného zájmu k ochraně spotřebitele, jejichž prostřednictvím se vnější postup projednávání reklamací, jak je pro poskytovatele všeobecných služeb upraven v čl. 19 odst. 2 pododstavci 1, povinně stanoví rovněž pro poskytovatele poštovních služeb, které nejsou všeobecnými službami, jsou slučitelná s SFEU i tehdy, jestliže se při uplatňování dotčeného postupu projednávání reklamací nečiní žádný rozdíl mezi reklamacemi spotřebitelů

a ostatních konečných uživatelů, ačkoli uživateli těchto služeb (v projednávaném případě expresních a kurýrních služeb) jsou v převážné většině profesionální uživatelé?

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby (Úř. věst. L 15, s. 14).

(2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na další otevření hospodářské soutěže poštovních služeb Společenství (Úř. věst. L 176, s. 21).

(3) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (Úř. věst. L 52, s. 3).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgie) dne 29. března 2010 — Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) v. Beneo Orafti SA

(Věc C-150/10)

(2010/C 161/30)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Tribunal de première instance de Bruxelles

Účastníci původního řízení

Žalobce: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Žalovaná: Beneo Orafti SA

Předběžné otázky

1) Jsou přechodné kvóty přidělené podniku vyrábějícímu cukr na základě článku 9 nařízení Komise (ES) č. 493/2006 (1) vyňaty z dočasného režimu restrukturalizace zavedeného nařízením Rady (ES) č. 320/2006 (2) a nařízením Komise (ES) č. 968/2006 (3), kterým se stanoví prováděcí opatření, jelikož:

a) tyto kvóty nepodléhají platbě dočasné částky z titulu restrukturalizace,

b) na tyto kvóty nelze obdržet restrukturalizační podporu a

c) tyto kvóty nejsou kvótami ve smyslu nařízení Rady (ES) č. 320/2006, tak jak jsou definovány v čl. 2 odst. 6 tohoto nařízení?

2) I kdyby byla odpověď na předchozí otázku záporná, jsou přechodné kvóty samostatnými kvótami nezávislými na řádných základních kvótách, jelikož:

a) přechodné kvóty se přidělují na základě článku 9 nařízení Komise (ES) č. 493/2006 a nikoliv na základě článku 7 nařízení Rady (ES) č. 318/2006 (4),

b) kritéria přidělování přechodných kvót jsou odlišná od kritérií přidělování řádných základních kvót a

c) přechodné kvóty jsou přechodnými opatřeními, jež mají za cíl usnadnit přechod z bývalého režimu trhu s cukrem na nový režim trhu s cukrem Společenství, a použijí se tedy v zásadě jen během hospodářského roku 2006/2007?

3) Je-li odpověď na jednu ze dvou předchozích otázek (či na obě z nich) kladná, má podnik vyrábějící cukr, který požádal o restrukturalizační podporu na hospodářský rok 2006/2007 podle článku 3 nařízení Rady č. 320/2006, nárok na přechodnou kvótu přidělenou na hospodářský rok 2006/2007 podle článku 9 nařízení (ES) č. 493/2006?

4) Je-li odpověď na předchozí otázku záporná, může uplatněná sankce spočívat ve vrácení části poskytnuté restrukturalizační podpory a vrácení přechodné kvóty? Jak je třeba vypočítat částku, kterou je třeba získat zpět podle čl. 26 odst. 1, a sankci stanovenou v článku 27 nařízení Komise č. 968 v případě, že podnik vyrábějící cukr obdržel restrukturalizační podporu (na hospodářský rok 2006/2007) a použil svou přechodnou kvótu (pro kterou nebyla přiznána restrukturalizační podpora)? Musí být při výpočtu této částky a této sankce zohledněny veškeré či některé z následujících prvků:

a) náklady vynaložené daným podnikem vyrábějícím cukr na demontáž svých výrobních zařízení?

b) ztráty, které daný podnik vyrábějící cukr utrpěl v důsledku toho, že se vzdal své řádné základní kvóty?

c) skutečnost, že přechodná kvóta je přechodným opatřením ad hoc, které umožňuje pouze produkci v hospodářském roce 2006/2007, ale které se nepoužije na další hospodářské roky (s výjimkou případu přechodné kvóty na cukr)?

d) je výpočet částky, již je třeba vrátit, který nezohledňuje prvky uvedené výše pod písmeny a) až c), v rozporu se zásadou proporcionality?

5) Bez ohledu na předchozí otázky, kdy se závazky přijaté na základě plánu restrukturalizace stávají účinné, tedy závazné pro žadatele?

a) na začátku hospodářského roku, pro který žadatel podal svou žádost o restrukturalizační podporu?

b) podáním žádosti příslušnému vnitrostátnímu orgánu?

c) oznámením příslušného vnitrostátního orgánu, že žádost je považována za úplnou?

d) oznámením příslušného vnitrostátního orgánu, že žádosti o restrukturalizační podporu lze vyhovět?

e) oznámením rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu o poskytnutí restrukturalizační podpory?

6) Je-li odpověď na jednu z otázek [1 a 2] (či na obě z nich) kladná, je podnik vyrábějící cukr, kterému byla na hospodářský rok 2006/2007 přidělena přechodná kvóta, oprávněn využít této kvóty během hospodářského roku, i když tomuto podniku byla poskytnuta restrukturalizační podpora ve vztahu k jeho řádné základní kvótě počínaje hospodářským rokem 2006/2007?

7) Je-li odpověď na otázky [1, 2 a 6] záporná, je příslušný vnitrostátní orgán členského státu v případě nedodržení závazků v rámci plánu restrukturalizace oprávněn spojit vrácení restrukturalizační podpory a sankce podle článků 26 a 27 nařízení Komise (ES) č. 968/2006 s uložením poplatku z přebytku podle článku 4 nařízení Komise (ES) č. 967/2006 ([5]), nebo tato kumulace sankcí porušuje zásady „*non bis in idem*“, proporcionality a zákazu diskriminace?

([1]) Nařízení Komise (ES) č. 493/2006 ze dne 27. března 2006, kterým se stanoví přechodná opatření v rámci reformy společné organizace trhů v odvětví cukru a kterým se mění nařízení (ES) č. 1265/2001 a (ES) č. 314/2002 (Úř. věst. L 89, s. 11).

([2]) Nařízení Rady (ES) č. 320/2006 ze dne 20. února 2006, kterým se zavádí dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 58, s. 42).

([3]) Nařízení Komise (ES) č. 968/2006 ze dne 27. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 320/2006, kterým se zavádí dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství (Úř. věst. L 176, s. 32).

([4]) Nařízení Rady (ES) č. 318/2006 ze dne 20. února 2006 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (Úř. věst. L 58, s. 1).

([5]) Nařízení Komise (ES) č. 967/2006 ze dne 29. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 318/2006, pokud jde o výrobu cukru nad rámec kvóty (Úř. věst. L 176, s. 22).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt (Belgie) dne 31. března 2010 — Dai Cugini NV v. Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

(Věc C-151/10)

(2010/C 161/31)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt

Účastníci původního řízení

Žalovaná: Dai Cugini NV

Žalobce: Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

Předběžné otázky

1) Jsou vnitrostátní ustanovení, zejména domněnka v článku 22b zákona ze dne 27. června 1969, kterým byl revidován zákonný výnos ze dne 28. prosince 1944 o sociálním zabezpečení zaměstnanců a článek 171 programového zákona ze dne 22. prosince 1989 v jejich na sebe navazujících zněních, slučitelná s předpisy práva Společenství a se směrnicí Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 ([1]), zejména s ustanovením 5 odst. 1 písm. a) [rámcové dohody uvedené v příloze této směrnice], podle nichž by členské státy měly v souvislosti se zásadou zákazu diskriminace

mezi zaměstnanci na částečný pracovní úvazek a zaměstnanci na plný pracovní úvazek, po konzultacích se sociálními partnery v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi, zjišťovat a přezkoumávat překážky právní nebo administrativní povahy, které by mohly omezovat možnosti částečného pracovního úvazku, a popřípadě je odstranit?

2) Jsou vnitrostátní ustanovení, podle nichž jsou zaměstnavatelé povinni vyhotovit a udržovat početnou osobní dokumentaci podle článků 157 až 169 programového zákona ze dne 22. prosince 1989, přičemž nedodržení výše uvedených ustanovení se trestá a mohou být uloženy správní pokuty a občanskoprávní sankce, slučitelná s předpisy práva Společenství a se směrnicí Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997, zejména s ustanovením 5 odst. 1 písm. a) [rámcové dohody uvedené v příloze této směrnice], podle nichž by členské státy měly v souvislosti se zásadou zákazu diskriminace mezi zaměstnanci na částečný pracovní úvazek a zaměstnanci na plný pracovní úvazek, po konzultacích se sociálními partnery v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi, zjišťovat a přezkoumávat překážky právní nebo administrativní povahy, které by mohly omezovat možnosti částečného pracovního úvazku, a popřípadě je odstranit?

(1) Směrnice Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 o Rámcové dohodě o částečném pracovním úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 14, s. 9; Zvl. vyd. 05/03, s. 267).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Court of the United Kingdom dne 2. dubna 2010 — Wiliams a další v. British Airways plc

(Věc C-155/10)

(2010/C 161/32)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Court of the United Kingdom

Účastníci původního řízení

Žalobci: Wiliams a další

Žalovaná: British Airways plc

Předběžné otázky

i) Na základě a) článků 7 směrnic Rady 93/104/ES (1) a 2003/88/ES (2) a b) ustanovení 3 Evropské dohody připojené ke směrnici Rady 2000/79/ES (3): 1) v jakém rozsahu, pokud vůbec, evropské právo vymezuje nebo stanoví požadavky, pokud jde o povahu nebo úroveň mezd, které je třeba zaplatit za dobu placené dovolené za kalendářní rok; a 2) v jakém rozsahu, pokud vůbec, mají členské státy volnost stanovit způsob výpočtu těchto mezd?

ii) Stačí obzvláště, že podle vnitrostátního práva nebo zvyklostí nebo podle kolektivních smluv nebo smluvních ujednání sjednaných mezi zaměstnavateli a zaměstnanci umožňuje proplacená mzda zaměstnanci čerpat dovolenou za kalendářní rok a užít si ji, a to v plném významu těchto slov, a motivuje jej k tomu, aby tak učinil; a nezahrnuje žádné značné riziko, že zaměstnanec tak neučiní?

iii) Nebo je požadováno, aby mzda a) přesně odpovídala „obvyklé“ mzdě zaměstnance nebo b) aby s ní byla vysoce srovnatelná?

Dále v případě kladné odpovědi na otázku iii) a) či b):

iv) Je relevantním opatřením či srovnáním a) mzda, kterou by si zaměstnanec vydělal během konkrétní doby dovolené, pokud by namísto dovolené pracoval či b) mzda, kterou si vydělal během jiné doby, a pokud ano, jaké doby, kdy pracoval?

v) Jak je třeba posoudit „obvyklou“ či „srovnatelnou“ mzdu za okolností, kdy a) dochází ke zvýšení mzdy zaměstnance při výkonu práce, pokud a v rozsahu, v němž vykonává určitou činnost; b) existuje roční či jiný limit, pokud jde o rozsah či dobu, během níž je zaměstnanec oprávněn tuto činnost vykonávat, a tento limit byl již překročen nebo téměř překročen v době, kdy je čerpána dovolená za kalendářní rok, takže by zaměstnanec ve skutečnosti nemohl tuto činnost vykonávat, pokud by namísto dovolené pracoval?

(1) Směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 307, s. 18; Zvl. vyd. 05/02, s. 197).

(2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 299, s. 9; Zvl. vyd. 05/04, s. 381).

(3) Směrnice Rady 2000/79/ES ze dne 27. listopadu 2000 o Evropské dohodě o organizaci pracovní doby mobilních pracovníků v civilním letectví uzavřené mezi Sdružením evropských leteckých společností (AEA), Evropskou federací pracovníků v dopravě (ETF), Evropským sdružením technických letových posádek (ECA), Evropským sdružením leteckých společností (ERA) a Mezinárodním sdružením leteckých dopravců (IACA) (Úř. věst. L 302, s. 57; Zvl. vyd. 05/04, s. 75).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Raad van State (Nizozemsko) dne 6. dubna 2010 — Johan van Leendert Holding BV v. Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

(Věc C-158/10)

(2010/C 161/33)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Raad van State

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Johan van Leendert Holding BV

Odpůrce: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Předběžná otázka

Musí být články 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava obsažená v článku 2 Wet arbeid vreemdelingen ve spojení s čl. 1e odst. 1 písm. c) prováděcího nařízení k Wet arbeid vreemdelingen, podle níž je k vyslání pracovníků ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES vyžadováno povolení pro zaměstnávání osob?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main (Německo) dne 2. dubna 2010 — Gerhard Fuchs v. Land Hessen

(Věc C-159/10)

(2010/C 161/34)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main

Účastníci původního řízení

Žalobce: Gerhard Fuchs

Žalovaný: Land Hessen

Předběžné otázky

1) Je základem ustanovení Hessisches Beamtengesetz, která pro státní zaměstnance stanoví závazný věk pro odchod do důchodu, cíl obecného zájmu podle kritérií práva Unie?

V této souvislosti vyvstávají zejména následující konkrétní otázky:

Jaké konkrétní požadavky musí z hlediska práva Unie splňovat takový cíl sloužící obecnému zájmu? Jaké další otázky za účelem prokázání skutkových okolností by měl předkládající soud ještě zkoumat?

Představuje zájem na úspoře rozpočtových prostředků a výdajů na zaměstnance, v tomto případě v podobě zákazu přijímat nové pracovníky a z toho vyplývajícího snížení nákladů na zaměstnance, legitimní cíl ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES ? ([1])

Může být cíl zaměstnavatele spočívající v určité stabilitě plánování definitivního odchodu státních zaměstnanců považován za legitimní cíl obecného zájmu, a to i v případě, kdy každý zaměstnavatel může v oblasti působnosti Hessisches Beamtengesetz nebo Beamtenstatusgesetz vytvářet a uskutečňovat vlastní plánování v oblasti lidských zdrojů?

Může zájem na „příznivém věkovém rozložení“ a na „příznivé věkové skladbě“ představovat cíl obecného zájmu, i když neexistují obecné normy nebo zákonná úprava správného věkového rozložení a věkové skladby?

Může být zájem na vytváření příležitostí pro povýšení stávajících, již přijatých státních zaměstnanců považován za legitimní cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES?

Sleduje stanovení věkové hranice za účelem zabránění jednotlivým sporům se staršími zaměstnanci ohledně jejich schopnosti pokračovat ve službě legitimní cíl obecného zájmu?

Je předpokladem cíle obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES, že jednotliví zaměstnavatelé mají společnou koncepci politiky trhu práce v oblasti závislé činnosti, a pokud ano, jaký je stupeň její jednotnosti a závaznosti?

Mohou jednotliví zaměstnavatelé skupiny zaměstnanců, v tomto případě omezené na státní zaměstnance, na které se vztahuje Hessisches Beamtengesetz, prostřednictvím takového omezení věkové hranice vůbec sledovat cíl obecného zájmu?

Za jakých podmínek může být za cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES považován cíl, který mohou někteří zaměstnavatelé sledovat, který však není závazně stanovený, aby se na místa uvolněná odchodem do důchodu přijímali noví pracovníci nebo se případně obsazovala povýšením stávajících zaměstnanců? Musí v případě obecného tvrzení, že právní úprava sleduje cíl obecného zájmu, existovat také statistické údaje nebo jiné údaje svědčící o dostatečné závažnosti a faktickém uskutečnění tohoto cíle?

2) Jaké konkrétní požadavky mají být stanoveny na přiměřenost a vhodnost věkové hranice ve smyslu ustanovení Hessisches Beamtensgesetz?

Je třeba provádět bližší šetření za účelem stanovení — předpokládaného — počtu státních zaměstnanců, kteří po překroční věkové hranice dobrovolně zůstanou ve službě v poměru k počtu těch státních zaměstnanců, kteří při dosažení věkové hranice chtějí pobírat nesnížený důchod, a proto chtějí v každém případě odejít do důchodu? Nebylo by vhodnější, aby před povinným odchodem do důchodu byla dávána přednost dobrovolnému odchodu, jestliže právní předpisy stanovící snížení důchodu v případě vzniku nároku před dosažením důchodového věku zajišťují, že by se tak zamezilo nepřiměřeným výdajům z důchodového rozpočtu a s tím souvisejícím nákladům na zaměstnance (dobrovolnost před povinností jako přiměřenější a ve výsledku neméně vhodná právní úprava)?

Může být považováno za přiměřené a nezbytné stanovit nevyvratitelnou domněnku, že státní úředník po dosažení určitého pokročilého věku, jako v projednávané věci dosažení 65 let, není obecně schopen služby, a tudíž automaticky ukončit jeho služební poměr?

Je přiměřené, aby případné pokračování ve služebním poměru, v každém případě do dovršení 68. roku věku, bylo výlučně podmíněno zvláštními zájmy zaměstnavatele, aniž by však tyto zájmy vyžadovaly ukončení služebního poměru bez právní možnosti opětovného povolání do služebního poměru?

Vede právní úprava věkové hranice, na základě které dochází k nucenému ukončení zaměstnaní, místo toho, aby se omezila na, podle čl. 6 odst. 2 směrnice 2000/78/ES přípustné, stanovení podmínek vzniku nároku na nesnížený důchod, k nepřiměřené devalvaci zájmů starších osob ve vztahu k nijak podstatně důležitějším zájmům mladších osob?

Pokud je cíl usnadnit přijímání nových pracovníků nebo povyšování považován za legitimní, vyvstává otázka, jaké další faktické požadavky je třeba stanovit, aby bylo prokázáno, do jaké míry konkrétní zaměstnavatelé, kteří pro sebe nárokují věkovou hranici, nebo všichni zaměstnavatelé, na které se vztahuje právní úprava, využili příslušných možností, které se nabízejí na obecném trhu práce i mimo tento trh?

Je vzhledem k dnes již zřejmým, demografickým vývojem způsobeným mezerám na trhu práce, na kterém okamžitě vyvstává poptávka po kvalifikované pracovní síle všeho druhu, tedy i ve veřejné službě na spolkové úrovni i na úrovni jednotlivých zemí, přiměřené a nezbytné nutit v současné době služby schopné státní zaměstnance, kteří chtějí pokračovat ve službě, aby ukončili svůj služební poměr, ačkoliv vzápětí vyvstane značná poptávka po zaměstnancích, kterou pracovní trh stěží pokryje? Jsou v tomto ohledu nezbytné údaje o trhu práce v jednotlivých odvětvích, které případně bude nutné později zjistit?

3) Jaké požadavky mají být stanoveny na soudržnost hesenských a případně také spolkových právních předpisů stanovících věkovou hranici?

Lze mít za to, že § 50 odst. 1 Hessisches Beamtengesetz a § 50 odst. 3 Hessisches Beamtengesetz si vzájemně neodporují, pokud možnost pokračovat v zaměstnání po překroční věkové hranice závisí pouze na zájmu zaměstnavatele?

Má být § 50 odst. 3 Hessisches Beamtengesetz v souladu se směrnicí případně vykládán v tom smyslu, že za účelem zabránění nespravedlivé diskriminaci na základě věku musí být v zaměstnaní pokračováno vždy, když tomu nebrání služební důvody? Jaké požadavky by případně měly být stanoveny na existenci takových důvodů? Je v tomto směru třeba vycházet z toho, že služební zájmy vyžadují pokračování v zaměstnání již tehdy, kdy by jinak mohlo dojít k neodůvodnitelné diskriminaci na základě věku?

Jak by bylo možné takovýto výklad § 50 odst. 3 Hessisches Beamtengesetz využít k pokračování nebo obnovení služebního poměru žalobce i přesto, že mezitím byl jeho služební poměr ukončen? Bylo by v tomto případě třeba vyloučit použití § 50 odst. 1 Hessisches Beamtengesetz alespoň do 68. roku věku ?

Je přiměřené a nezbytné, aby byl na jedné straně dobrovolný odchod do důchodu po dosažení věku 60 nebo 63 let ztěžován prostřednictvím trvalého snížení důchodu, a na druhé straně další dobrovolné pokračování v zaměstnání po dosažení věku 65 let bylo možné pouze v tom případě, kdy zaměstnavatel výjimečně má zvláštní zájem na pokračování v zaměstnání?

Není přiměřenost a nezbytnost stanovení věkové hranice v § 50 odst. 1 Hessisches Beamtengesetz vyloučena v důsledku výhodnější právní úpravy jednak částečného pracovního úvazku důchodců a dále zaměstnávání státních zaměstnanců na dobu určitou?

Jaký význam pro soudržnost je přiznáván různým předpisům služebního práva, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, které na jedné straně vyžadují trvalé zvyšování věku, po jehož dosažení by mohl být pobírán nesnížený důchod nebo důchodové dávky, a na straně druhé zakazují výpověď pracovního poměru z důvodu dosažení obecného důchodového věku, a na druhé straně s dosažením téhož věku spojují povinné ukončení pracovního poměru?

Má z hlediska soudržnosti význam, že postupné zvyšování věku odchodu do důchodu v sociálním zabezpečení a ve služebních řádech na spolkové úrovni a v některých spolkových zemích slouží především zájmu zaměstnanců, aby se na ně co možná nejpozději vztahovaly přísnější podmínky pro vznik nároku na nesnížený starobní důchod? Jsou tyto otázky irelevantní, neboť ve vztahu ke státním zaměstnancům spadajícím do oblasti působnosti Hessisches Beamtengesetz ještě nedošlo ke zvýšení věku odchodu do důchodu, i když toto zvýšení bude brzy účinné pro zaměstnance v pracovním poměru?

([1]) Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. L 303, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 79).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main (Německo) dne 2. dubna 2010 — Peter Köhler v. Land Hessen

(Věc C-160/10)

(2010/C 161/35)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main

Účastníci původního řízení

Žalobce: Peter Köhler

Žalovaný: Land Hessen

Předběžné otázky

1) Je základem ustanovení Hessisches Beamtengesetz, která pro státní zaměstnance stanoví závazný věk pro odchod do důchodu, cíl obecného zájmu podle kritérií práva Unie?

V této souvislosti vyvstávají zejména následující konkrétní otázky:

Jaké konkrétní požadavky musí z hlediska práva Unie splňovat takový cíl sloužící obecnému zájmu? Jaké další otázky za účelem prokázání skutkových okolností by měl předkládající soud ještě zkoumat?

Představuje zájem na úspoře rozpočtových prostředků a výdajů na zaměstnance, v tomto případě v podobě zákazu přijímat nové pracovníky a z toho vyplývajícího snížení nákladů na zaměstnance, legitimní cíl ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES ?

Může být cíl zaměstnavatele spočívající v určité stabilitě plánování definitivního odchodu státních zaměstnanců považován za legitimní cíl obecného zájmu, a to i v případě, kdy každý zaměstnavatel může v oblasti působnosti Hessisches Beamtengesetz nebo Beamtenstatusgesetz vytvářet a uskutečňovat vlastní plánování v oblasti lidských zdrojů?

Může zájem na „příznivém věkovém rozložení“ a na „příznivé věkové skladbě“ představovat cíl obecného zájmu, i když neexistují obecné normy nebo zákonná úprava správného věkového rozložení a věkové skladby?

Může být zájem na vytváření příležitostí pro povýšení stávajících, již přijatých státních zaměstnanců považován za legitimní cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES?

Sleduje stanovení věkové hranice za účelem zabránění jednotlivým sporům se staršími zaměstnanci ohledně jejich schopnosti pokračovat ve službě legitimní cíl obecného zájmu?

Je předpokladem cíle obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES, že jednotliví zaměstnavatelé mají společnou koncepci politiky trhu práce v oblasti závislé činnosti, a pokud ano, jaký je stupeň její jednotnosti a závaznosti?

Mohou jednotliví zaměstnavatelé skupiny zaměstnanců, v tomto případě omezené na státní zaměstnance, na které se vztahuje Hessisches Beamtengesetz, prostřednictvím takového omezení věkové hranice vůbec sledovat cíl obecného zájmu?

Za jakých podmínek může být za cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78/ES považován cíl, který mohou někteří zaměstnavatelé sledovat, který však není závazně stanovený, aby se na místa uvolněná odchodem do důchodu přijímali noví pracovníci nebo se případně obsazovala povýšením stávajících zaměstnanců? Musí v případě obecného tvrzení, že právní úprava sleduje cíl obecného zájmu, existovat také statistické údaje nebo jiné údaje svědčící o dostatečné závažnosti a faktickém uskutečnění tohoto cíle?

2) Jaké konkrétní požadavky mají být stanoveny na přiměřenost a vhodnost věkové hranice ve smyslu ustanovení Hessisches Beamtensgesetz?

Je třeba provádět bližší šetření za účelem stanovení — předpokládaného — počtu státních zaměstnanců, kteří po překroční věkové hranice dobrovolně zůstanou ve službě v poměru k počtu těch státních zaměstnanců, kteří při dosažení věkové hranice chtějí pobírat nesnížený důchod, a proto chtějí v každém případě odejít do důchodu? Nebylo by vhodnější, aby před povinným odchodem do důchodu byla dávána přednost dobrovolnému odchodu, jestliže právní předpisy stanovící snížení důchodu v případě vzniku nároku před dosažením důchodového věku zajišťují, že by se tak zamezilo nepřiměřeným výdajům z důchodového rozpočtu a s tím souvisejícím nákladům na zaměstnance (dobrovolnost před povinností jako přiměřenější a ve výsledku neméně vhodná právní úprava)?

Může být považováno za přiměřené a nezbytné stanovit nevyvratitelnou domněnku, že státní úředník po dosažení určitého pokročilého věku, jako v projednávané věci dosažení 65 let, není obecně schopen služby, a tudíž automaticky ukončit jeho služební poměr?

Je přiměřené, aby případné pokračování ve služebním poměru, v každém případě do dovršení 68. roku věku, bylo výlučně podmíněno zvláštními zájmy zaměstnavatele, aniž by však tyto zájmy vyžadovaly ukončení služebního poměru bez právní možnosti opětovného povolání do služebního poměru?

Vede právní úprava věkové hranice, na základě které dochází k nucenému ukončení zaměstnaní, místo toho, aby se omezila na, podle čl. 6 odst. 2 směrnice 2000/78/ES přípustné, stanovení podmínek vzniku nároku na nesnížený důchod, k nepřiměřené devalvaci zájmů starších osob ve vztahu k nijak podstatně důležitějším zájmům mladších osob?

Pokud je cíl usnadnit přijímání nových pracovníků nebo povyšování považován za legitimní, vyvstává otázka, jaké další faktické požadavky je třeba stanovit, aby bylo prokázáno, do jaké míry konkrétní zaměstnavatelé, kteří pro sebe nárokují věkovou hranici, nebo všichni zaměstnavatelé, na které se vztahuje právní úprava, využili příslušných možností, které se nabízejí na obecném trhu práce i mimo tento trh?

Je vzhledem k dnes již zřejmým, demografickým vývojem způsobeným mezerám na trhu práce, na kterém okamžitě vyvstává poptávka po kvalifikované pracovní síle všeho druhu, tedy i ve veřejné službě na spolkové úrovni i na úrovni jednotlivých zemí, přiměřené a nezbytné nutit v současné době služby schopné státní zaměstnance, kteří chtějí pokračovat ve službě, aby ukončili svůj služební poměr, ačkoliv vzápětí vyvstane značná poptávka po zaměstnancích, kterou pracovní trh stěží pokryje? Jsou v tomto ohledu nezbytné údaje o trhu práce v jednotlivých odvětvích, které případně bude nutné později zjistit?

3) Jaké požadavky mají být stanoveny na soudržnost hesenských a případně také spolkových právních předpisů stanovících věkovou hranici?

Lze mít za to, že § 50 odst. 1 Hessisches Beamtengesetz a § 50 odst. 3 Hessisches Beamtengesetz si vzájemně neodporují, pokud možnost pokračovat v zaměstnání po překroční věkové hranice závisí pouze na zájmu zaměstnavatele?

Má být § 50 odst. 3 Hessisches Beamtengesetz v souladu se směrnicí případně vykládán v tom smyslu, že za účelem zabránění nespravedlivé diskriminaci na základě věku musí být v zaměstnaní pokračováno vždy, když tomu nebrání služební důvody? Jaké požadavky by případně měly být stanoveny na existenci takových důvodů? Je v tomto směru třeba vycházet z toho, že služební zájmy vyžadují pokračování v zaměstnání již tehdy, kdy by jinak mohlo dojít k neodůvodnitelné diskriminaci na základě věku?

Jak by bylo možné takovýto výklad § 50 odst. 3 Hessisches Beamtengesetz využít k pokračování nebo obnovení služebního poměru žalobce i přesto, že mezitím byl jeho služební poměr ukončen? Bylo by v tomto případě třeba vyloučit použití § 50 odst. 1 Hessisches Beamtengesetz alespoň do 68. roku věku ?

Je přiměřené a nezbytné, aby byl na jedné straně dobrovolný odchod do důchodu po dosažení věku 60 nebo 63 let ztěžován prostřednictvím trvalého snížení důchodu, a na druhé straně další dobrovolné pokračování v zaměstnání po dosažení věku 65 let bylo možné pouze v tom případě, kdy zaměstnavatel výjimečně má zvláštní zájem na pokračování v zaměstnání?

Není přiměřenost a nezbytnost stanovení věkové hranice v § 50 odst. 1 Hessisches Beamtengesetz vyloučena v důsledku výhodnější právní úpravy jednak částečného pracovního úvazku důchodců a dále zaměstnávání státních zaměstnanců na dobu určitou?

Jaký význam pro soudržnost je přiznáván různým předpisům služebního práva, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, které na jedné straně vyžadují trvalé zvyšování věku, po jehož dosažení by mohl být pobírán nesnížený důchod nebo důchodové dávky, a na straně druhé zakazují výpověď pracovního poměru z důvodu dosažení obecného důchodového věku, a na druhé straně s dosažením téhož věku spojují povinné ukončení pracovního poměru?

Má z hlediska soudržnosti význam, že postupné zvyšování věku odchodu do důchodu v sociálním zabezpečení a ve služebních řádech na spolkové úrovni a v některých spolkových zemích slouží především zájmu zaměstnanců, aby se na ně co možná nejpozději vztahovaly přísnější podmínky pro vznik nároku na nesnížený starobní důchod? Jsou tyto otázky irelevantní, neboť ve vztahu ke státním zaměstnancům spadajícím do oblasti působnosti Hessisches Beamtengesetz ještě nedošlo ke zvýšení věku odchodu do důchodu, i když toto zvýšení bude brzy účinné pro zaměstnance v pracovním poměru?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná High Court of Ireland dne 7. dubna 2010 — Phonographic Performance (Ireland) Ltd v. Irsko a Attorney General

(Věc C-162/10)

(2010/C 161/36)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

High Court of Ireland

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Žalovaní: Irsko a Attorney General

Předběžné otázky

i) Je provozovatel hotelu, který poskytuje v pokojích pro hosty televizní a rozhlasové přijímače, v nichž je šířen vysílací signál, „uživatelem“ realizujícím „sdělování veřejnosti“ zvukových záznamů, které mohou být šířeny v televizním nebo rozhlasovém vysílání podle čl. 8 odst. 2 kodifikované směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES [1] ze dne 12. prosince 2006?

ii) Je-li odpověď na otázku v bodě i) kladná, ukládá čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115/ES členským státům povinnost stanovit právo na spravedlivou odměnu od provozovatele hotelu, vedle spravedlivé odměny poskytované provozovatelem vysílání, za přehrávání zvukových záznamů?

iii) Je-li odpověď na otázku v bodě i) kladná, umožňuje článek 10 směrnice 2006/115/ES členským státům osvobodit provozovatele hotelu od povinnosti platit „jedinou spravedlivou odměnu“ na základě „soukromého užití“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a)?

iv) Je provozovatel hotelu, který poskytuje v pokojích pro hosty přístroj (jiný než televizní nebo rozhlasový přijímač) a zvukové záznamy ve hmotné nebo digitální podobě, které mohou být přehrávány na takovém přístroji nebo z něj poslouchány, „uživatelem“ realizujícím „sdělování veřejnosti“ zvukových záznamů ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115/ES?

v) Je-li odpověď na otázku v bodě iv) kladná, umožňuje článek 10 směrnice 2006/115/ES členským státům osvobodit provozovatele hotelu od povinnosti platit „jedinou spravedlivou odměnu“ na základě „soukromého užití“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115/ES?

---

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (kodifikované znění) (Úř. věst. L 376, s. 28).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale di Isernia (Itálie) dne 2. dubna 2010 — trestní řízení proti Aldovi Patriciellovi

(Věc C-163/10)

(2010/C 161/37)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale di Isernia

Účastník původního řízení

Aldo Patriciello

Předběžné otázky

Představuje údajný trestný čin přičítaný evropskému poslanci Aldovi Patriciellovi, který je popsaný v obžalobě a byl již předmětem rozhodnutí o ochraně imunity přijatého Evropským parlamentem dne 5. května 2009 a který je kvalifikovaný jako křivé obvinění podle článku 368 trestního zákoníku, názor vyjádřený v rámci výkonu parlamentních funkcí ve smyslu článku 9 protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství ze dne 8. dubna 1965?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Emanuele Ferazzoli v. Ministero dell'Interno

(Věc C-164/10)

(2010/C 161/38)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Emanuele Ferazzoli

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese"?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Cosima Barberio v. Ministero dell'Interno

(Věc C-165/10)

(2010/C 161/39)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Cosima Barberio

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese?"

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Patrizia Banchetti v. Ministero dell'Interno

(Věc C-166/10)

(2010/C 161/40)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Patrizia Banchetti

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese"?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Andrea Palomba v. Ministero dell'Interno

(Věc C-167/10)

(2010/C 161/41)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Andrea Palomba

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese"?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Michele Fanelli v. Ministero dell'Interno

(Věc C-168/10)

(2010/C 161/42)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Michele Fanelli

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese“?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Sandra Castronovo v. Ministero dell'Interno

(Věc C-169/10)

(2010/C 161/43)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Sandra Castronovo

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese“?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Mirko De Filippo v. Ministero dell'Interno

(Věc C-170/10)

(2010/C 161/44)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Mirko De Filippo

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese“?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Andrea Sacripanti v. Ministero dell'Interno

(Věc C-171/10)

(2010/C 161/45)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Andrea Sacripanti

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese"?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Emiliano Orru' v. Ministero dell'Interno

(Věc C-172/10)

(2010/C 161/46)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Emiliano Orru'

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese"?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Fabrizio Cariulo v. Ministero dell'Interno

(Věc C-173/10)

(2010/C 161/47)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Fabrizio Cariulo

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese“?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Paola Tonachella v. Ministero dell'Interno

(Věc C-174/10)

(2010/C 161/48)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Paola Tonachella

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese“?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Pietro Calogero v. Ministero dell'Interno

(Věc C-175/10)

(2010/C 161/49)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Pietro Calogero

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese“?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Itálie) dne 2. dubna 2010 — Danilo Spina v. Ministero dell'Interno

(Věc C-176/10)

(2010/C 161/50)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobce: Danilo Spina

Žalovaný: Ministero dell'Interno

Předběžná otázka

Lze mít za to, že jsou slučitelné vnitrostátní právní předpisy (zavedené počínaje nařízením Bersani, vládní nařízení s mocí zákona č. 223, ze dne 4.7.2006, změněné v zákon č. 248, ze dne 4.8.2006) s články 43 a 49 Smlouvy o ES, tedy „vnitrostátní systém …, který mimo jiné stanoví:

a) existenci všeobecné ochrany držitelů koncesí vydaných v předchozím období na základě postupu, který neoprávněně vyloučil část subjektů;

b) existenci předpisů skutečně zaručujících zachování získaných obchodních pozic (jako například zákaz pro nové koncesionáře umisťovat svá sázková okénka do určité vzdálenosti od již existujících okének);

c) případ zániku koncese v případě, kdy koncesionář přímo či nepřímo provozuje přeshraniční herní činnosti obdobné těm, které jsou předmětem koncese"?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Curtea de Apel Târgu-Mureș (Rumunsko) dne 17. března 2010 — Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, Administrația Finanțelor Publice Târgu-Mureș v. SC Darmi SRL

(Věc C-178/10)

(2010/C 161/51)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel Târgu-Mureș

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, Administrația Finanțelor Publice Târgu-Mureș

Odpůrkyně: SC Darmi SRL

Předběžné otázky

1) Lze se domnívat, že zavedení daně ze znečištění životního prostředí v období od 1. července 2008 do 15. prosince 2008 příslušnými vnitrostátními právními předpisy přijatými v Rumunsku (mimořádné nařízení č. 50/2008) je v souladu se zásadami celní unie a zákazu dvojího zdanění zakotvenými v článcích 23, 25 a 90 Smlouvy o ES, nebo že tato ustanovení Smlouvy umožňují zavedení daně ze znečištění životního prostředí pro účel stanovený rumunským zákonodárcem v preambuli mimořádného nařízení č. 50/2008, tj. účel stanovený i článkem 174 Smlouvy o ES a násl.: zaručit ochranu životního prostředí díky realizaci programů a plánů na zlepšení kvality ovzduší a návratem k limitním hodnotám stanoveným příslušnými právními předpisy Společenství? Jinými slovy, zda konkrétněji lze v případě zavedení daně ze znečištění životního prostředí v některém členském státě Evropské unie při první registraci osobních vozidel, nových či ojetých, dovezených z jiného členského státu do prvního členského státu, mít za to, že ustanovení článku 174 Smlouvy o ES a násl. odůvodňují nepoužití článků 23, 25 a 90 Smlouvy o ES?

2) Lze se domnívat, že pokud takové vozidlo podléhalo v některém členském státě podobné dani, neboli dani ze znečištění životního prostředí (se stejným pojmovým obsahem a cílem), za účelem respektování životního prostředí v souladu se zásadami a cíli podle článku 174 Smlouvy o ES a násl.), je možné při první registraci v jiném členském státě uplatnit tuto daň ze znečištění životního prostředí se stejnými cíli stanovenými v článku 174 Smlouvy o ES a násl., přestože na vozidlo byla již dříve uplatněna daň ze znečištění životního prostředí v jiném členském státě?

3) Lze se konečně v případě, že takové motorové vozidlo nepodléhalo v jiném členském státě dani ze znečištění životního prostředí (protože tato daň neexistuje nebo z jiného důvodu), ale při následné registraci v jiném členském státě, například v Rumunsku, kde se tato daň platí, podléhá vozidlo v tomto státě při první registraci dani ze znečištění životního prostředí, domnívat, že jsou porušeny zásady celní unie a [zákazu] nepřímé vnitrostátní ochrany stanovené články 23, 25 a 90 Smlouvy o ES?

Žaloba podaná dne 9. dubna 2010 — Evropská komise v. Francouzská republika

(Věc C-179/10)

(2010/C 161/52)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: E. Gippini Fournier a K. Walkerová, zmocněnci)

Žalovaná: Francouzská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Francouzská republika tím, že neprovedla rozhodnutí Komise ze dne 14. července 2004 týkající se státních podpor poskytovaných Francií v odvětví rybolovu a akvakultury na Korsice v letech od 1986 do 1999 ([1]), tím, že by si nechala od příjemců podpor prohlášených článkem 1 uvedeného rozhodnutí za protiprávní a neslučitelné se společným trhem tyto podpory vrátit, a neinformovala Komisi o opatřeních, která provedla, aby vyhověla tomuto rozhodnutí, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 288 čtvrtého pododstavce SFEU a z článků 4 a 5 uvedeného rozhodnutí;

— uložit Francouzské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Podle článku 4 rozhodnutí Komise 2005/238/ES Francie informuje Komisi ve lhůtě dvou měsíců od oznámení rozhodnutí o opatřeních, která provedla, aby tomuto rozhodnutí vyhověla. V projednávané věci přitom od okamžiku, kdy bylo francouzským orgánům doručeno rozhodnutí, uplynulo více než pět let a navzdory sedmi výzvám, stále nedošlo k jakémukoliv vrácení podpory poskytnuté podnikům-příjemcům a nezdá se, že by za tímto účelem bylo přijato jakékoli konkrétní opatření. Žalovaná krom toho nebyla při provádění tohoto rozhodnutí vystavena žádné absolutní nemožnosti.

([1]) Rozhodnutí Komise 2005/238/ES, ze dne 14. července 2004 o podpoře v odvětví rybolovu a akvakultury na Korsice v letech 1986 až 1999 (Úř. věst. 2005, L 74, s. 41).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie) dne 16. dubna 2010 — Trestní řízení proti Azizu Melkimu

(Věc C-188/10)

(2010/C 161/53)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour de cassation

Účastník původního trestního řízení

Aziz Melki

Předběžné otázky

1) Brání článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie podepsané v Lisabonu dne 13. prosince 2007 právní úpravě, jako je právní úprava vyplývající z čl. 23-2 pododstavce 2 a čl. 23-5 pododstavce 2 usnesení č. 58-1067 ze dne 7. listopadu 1958, přijatých na základě ústavního zákona č. 2009-1523 ze dne 10. prosince 2009, které ukládají soudům povinnost přednostně rozhodnout o předložení Conseil constitutionnel otázky ústavnosti, která jim byla položena, pokud se tato otázka týká nesouladu vnitrostátního právního předpisu s ústavou, z důvodu jeho rozporu s ustanoveními práva Unie?

2) Brání článek 67 Smlouvy o fungování Evropské unie podepsané v Lisabonu dne 13. prosince 2007 právní úpravě, jako je právní úprava vyplývající z článku 78-2 pododstavce 4 code de procédure pénale, který stanoví, že „v pásmu mezi pozemní hranicí Francie se státy, které jsou stranami úmluvy podepsané v Schengenu dne 19. června 1990, a linií 20 km od hranic na francouzské straně, jakož i ve veřejných prostorech přístavů, letišť a železničních či autobusových nádraží používaných pro mezinárodní dopravu a oficiálně takto označených může být totožnost osob rovněž ověřena za podmínek stanovených v prvním pododstavci, za účelem kontroly, zda jsou dodržovány požadavky týkající se držení, nošení a předkládání dokladů a dokumentů stanovených právním předpisy. Dojde-li k takové kontrole ve vlaku, který zajišťuje mezinárodní spojení, může být provedena na úseku cesty mezi hranicí a první zastávkou, která se nachází více než 20 km od hranice. Ve vlacích zajišťujících mezinárodní spojení na trasách vykazujících zvláštní znaky dopravního spojení může být však kontrola provedena rovněž mezi touto zastávkou a zastávkou, která se nachází ve vzdálenosti do 50 km od první zastávky. Tyto

trasy a zastávky jsou stanoveny vyhláškou ministerstva. Pokud se na úseku dálnice začínajícím v pásmu uvedeném v první větě tohoto pododstavce první mýtná stanice nachází za linií 20 kilometrů od hranic, kontrola může být kromě toho provedena až do místa první mýtné stanice na parkovištích, jakož i v místě této mýtné stanice a na přilehlých parkovištích. Mýtné stanice dotčené tímto ustanovením jsou stanoveny vyhláškou“ ?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie) dne 16. dubna 2010 — Trestní řízení proti Sélimu Abdelimu

(Věc C-189/10)

(2010/C 161/54)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour de cassation

Účastník původního trestního řízení

Sélim Abdeli

Předběžné otázky

1) Brání článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie podepsané v Lisabonu dne 13. prosince 2007 právní úpravě, jako je právní úprava vyplývající z čl. 23-2 pododstavce 2 a čl. 23-5 pododstavce 2 usnesení č. 58-1067 ze dne 7. listopadu 1958, přijatých na základě ústavního zákona č. 2009-1523 ze dne 10. prosince 2009, které ukládají soudům povinnost přednostně rozhodnout o předložení Conseil constitutionnel otázky ústavnosti, která jim byla položena, pokud se tato otázka týká nesouladu vnitrostátního právního předpisu s ústavou, z důvodu jeho rozporu s ustanoveními práva Unie?

2) Brání článek 67 Smlouvy o fungování Evropské unie podepsané v Lisabonu dne 13. prosince 2007 právní úpravě, jako je právní úprava vyplývající z článku 78-2 pododstavce 4 code de procédure pénale, který stanoví, že „v pásmu mezi pozemní hranicí Francie se státy, které jsou stranami úmluvy podepsané v Schengenu dne 19. června 1990, a linií 20 km od hranic na francouzské straně, jakož i ve veřejných prostorech přístavů, letišť a železničních či autobusových nádraží používaných pro mezinárodní dopravu a oficiálně takto označených může být totožnost osob rovněž ověřena za podmínek stanovených v prvním pododstavci, za účelem kontroly, zda jsou dodržovány požadavky týkající se držení, nošení a předkládání dokladů a dokumentů stanovených právním předpisy. Dojde-li k takové kontrole ve vlaku, který zajišťuje mezinárodní spojení, může být provedena na úseku cesty mezi hranicí a první zastávkou, která se nachází více než 20 km od hranice. Ve vlacích zajišťujících mezinárodní spojení na trasách vykazujících zvláštní znaky dopravního spojení může být však kontrola provedena rovněž mezi touto zastávkou a zastávkou, která se nachází ve vzdálenosti do 50 km od první zastávky. Tyto trasy a zastávky jsou stanoveny vyhláškou ministerstva. Pokud se na úseku dálnice začínajícím v pásmu uvedeném v první větě tohoto pododstavce první mýtná stanice nachází za linií 20 kilometrů od hranic, kontrola může být kromě toho provedena až do místa první mýtné stanice na parkovištích, jakož i v místě této mýtné stanice a na přilehlých parkovištích. Mýtné stanice dotčené tímto ustanovením jsou stanoveny vyhláškou“ ?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie) dne 19. dubna 2010 — Société Rastelli Davide a C. v. Jean-Charles Hidoux, jakožto správce podstaty pověřený likvidací společnosti Médiasucre International

(Věc C-191/10)

(2010/C 161/55)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour de cassation

Účastníci původního řízení

Žalobce: Société Rastelli Davide a C.

Žalovaný: Jean-Charles Hidoux, jakožto správce podstaty pověřený likvidací společnosti Médiasucre International

Předběžné otázky

1) V případě, že soud jednoho členského státu zahájí hlavní úpadkové řízení proti dlužníkovi, když konstatuje, že tento dlužník má soustředěny své hlavní zájmy na území tohoto státu, brání nařízení (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení ([1]) tomu, aby tento soud použil pravidlo svého vnitrostátního práva, které mu přiznává příslušnost k rozšíření řízení na společnost, jejíž sídlo se nachází v jiném členském státě, pouze na základě zjištění o propojení majetku dlužníka a této společnosti?

2) Je-li žalobu na rozšíření úpadkového řízení třeba chápat jako zahájení nového úpadkového řízení, které podléhá proto, aby soud členského státu, jemuž byla věc původně předložena, mohl o této žalobě rozhodnout, prokázání, že společnost, které se rozšíření týká, má v tomto státě soustředěny své hlavní zájmy, může toto prokázání vyplývat pouze ze zjištění o propojení majetku?

(1) Úř. věst. L 160, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Düsseldorf (Německo) dne 22. dubna 2010 — Paderborner Brauerei Haus Cramer KG v. Hauptzollamt Bielefeld

(Věc C-196/10)

(2010/C 161/56)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Düsseldorf

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Paderborner Brauerei Haus Cramer KG

Žalovaný: Hauptzollamt Bielefeld

Předběžné otázky

Je potřeba vykládat kombinovanou nomenklaturu ve znění nařízení Komise (ES) č. 2031/2001 ze dne 6. srpna 2001 (1) a ve znění nařízení Komise (ES) č. 1832/2002 ze dne 1. srpna 2002 (2) v tom smyslu, že výrobek definovaný jako „malt beer base“ s obsahem alkoholu ve výši asi 14 % objemových, který byl získán z uvařeného piva, které bylo vyčištěno a poté prošlo ultrafiltrací, s jejíž pomocí bylo částečně zbaveno přítomných látek, jako jsou hořké látky a bílkoviny, je nutné zařadit pod číslo 2208?

(1) Nařízení Komise (ES) č. 2031/2001 ze dne 6. srpna 2001, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 279, s. 1).

(2) Nařízení Komise (ES) č. 1832/2002 ze dne 1. srpna 2002, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 290, s. 1).

TRIBUNÁL

Rozsudek Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — UniCredito Italiano v. OHIM — Union Investment Privatfornds (UNIWEB)

(Věci T-303/06 a T-337/06) ([1])

(„Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Přihlášky slovních ochranných známek Společenství UNIWEB a UniCredit Wealth Management — Starší národní slovní ochranné známky UNIFONDS a UNIRAK a starší národní obrazová ochranná známka UNIZINS — Relativní důvod pro zamítnutí — Nebezpečí záměny — Článek 8 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009)“)

(2010/C 161/57)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: UniCredito Italiano SpA (Gênes, Itálie) (zástupci: G. Floridia, R. Floridia a F. Polettini, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (zástupce: P. Bullock, zmocněnec)

Další účastnice řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupující jako vedlejší účastnice před Tribunálem: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt nad Mohanem, Německo) (zástupce: J. Zindel, advokát)

Předmět věci

Žaloba podaná proti dvěma rozhodnutím druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 5. září 2006 (ve spojených věcech R 196/2005-2 a R 211/2005-2) a ze dne 25. září 2006 (ve spojených věcech R 456/2005-2 a R 502/2005-2) týkajícím se námitkového řízení mezi společností Union Investment Privatfonds GmbH a společnost UniCredito Italiano SpA.

Výrok

1) *Věci T-303/06 a T-337/06 se spojují pro účely rozsudku.*

2) *Rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 5. září 2006 (spojené věci R 196/2005-2 a R 211/2005-2) se zrušuje v části, v níž se zamítá odvolání UniCredito Italiáni SpA ve věci R 211/2005-2, ve které bylo vyhověno námitkám proti zápisu přihlašované ochranné známky UNIWEB, pokud jde o „bankovní služby, finanční služby, peněžní služby, pojištění, informační služby a poradenství v oblasti financí a pojištění, služby kreditních/debetních karet, bankovní služby a finanční služby poskytované prostřednictvím internetu“, spadající do třídy 36.*

3) *Rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 25. září 2006 (spojené věci R 456/2005-2 a R 502/2005-2) se zrušuje v části, v níž se zamítá odvolání UniCredito Italiáni SpA ve věci R 456/2005-2, ve které bylo vyhověno námitkám proti zápisu přihlašované ochranné známky UniCredit Wealth Management, pokud jde o „bankovní služby, finanční služby, peněžní služby, pojištění, informační služby a poradenství v oblasti financí a pojištění“, spadající do třídy 36.*

4) *Návrhy Union Investment Privatfonds GmbH se zamítají.*

5) *Každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.*

([1]) Úř. věst. C 326, 30.12.2006.

Rozsudek Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Union Investment Privatfonds v. OHIM — Unicre-Cartão International De Crédito (unibanco)

(Věc T-392/06) ([1])

(„Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Přihláška obrazové ochranné známky Společenství Unibanco — Starší národní obrazové ochranné známky UniFLEXIO, UniVARIO a UniZERO — Opožděné předložení dokumentů — Posuzovací pravomoc přiznaná čl. 74 odst. 2 nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 76 odst. 2 nařízení (ES) č. 207/2009)“)

(2010/C 161/58)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt nad Mohanem, Německo) (zástupci: H. Keller, poté J. Zindel, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (zástupce: G. Schneider, zmocněnec)

Další řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupující jako vedlejší účastnice před Tribunálem: Unicre-Cartão International De Crédito, SA (Lisabon, Portugalsko)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 10. října 2006 (věc R 442/2004-2) týkajícímu se námitkového řízení mezi Union Investment Privatfonds GmbH a Unicre-Cartão International De Crédito, SA

Výrok

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Union Investment Privatfonds GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(1) Úř. věst. C 42, 24.2.2007.

Rozsudek Tribunálu ze dne 6. května 2010 — Comune di Napoli v. Komise

(Věc T-388/07) (1)

(„EFRR — Snížení finanční pomoci — Městský pilotní projekt týkající se zavedení sítě telematických aplikací pro město Neapol — Pojem „nesrovnalost“ — Povolené výdaje“)

(2010/C 161/59)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Comune di Napoli (Itálie) (zástupci: F. Sciaudone, G. Tarallo, G. Pizza a R. Sciaudone, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise (zástupci: L. Flynn, zmocněnec, ve spolupráci s. A. Dal Ferrem, advokátem)

Předmět věci

Jednak žaloba na zrušení rozhodnutí Komise K(2007) 3893 ze dne 8. srpna 2007 o snížení pomoci z Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR) přiznané na základě nařízení (EHS) č. 4254/88 ve znění nařízení (EHS)č. 2083/93 městu Neapol (Itálie) rozhodnutím Komise PH/1997/2761, kterým byla schválena pomoc z EFRR v rámci městského pilotního projektu č. 97.05.29.002, a jednak žaloba na náhradu škody, kterou žalobkyně údajně utrpěla v návaznosti na přijetí napadeného rozhodnutí.

Výrok rozsudku

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Comune di Napoli se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(1) Úř. věst. C 283, 24.11.2007.

Usnesení Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Freixenet v. OHMI (Tvar bílé broušené lahve)

(Věc T-109/08) (1)

(„Ochranná známka Společenství — Přihláška ochranné známky Společenství zobrazující bílou broušenou láhev — Absolutní důvod pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Nedostatek rozlišovací způsobilosti získané užíváním — Článek 7 odst. 1 písm. b) a odstavec 3 nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 7 odst. 1 písm. b) odstavec 3 nařízení č. 207/2009) — Povinnost (uvést) odůvodnění — Práva obhajoby — Článek 73 nařízení č. 40/94 (nyní článek 75 nařízení č. 207/2009)“)

(2010/C 161/60)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Freixenet, SA (Sant Sadurní d'Anoia, Španelsko) (zástupci: F. de Visscher, E. Cornu a D. Moreau, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (zástupce: A. Folliard Monguiral, zmocněnec)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 30. listopadu 2007 (věc R 97/2001-1) týkajícímu se přihlášky označení zobrazujícího bílou broušenou láhev jako ochranné známky Společenství.

Výrok

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Společnosti Freixenet, SA se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(1) Úř. věst. C 116, 9.5.2008.

Rozsudek Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Freixenet v. OHIM (tvar matně černé broušené lahve)

(Věc T-110/08) (1)

(„Ochranná známka Společenství — Přihláška ochranné známky Společenství zobrazující matně černou broušenou láhev — Absolutní důvod pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Nedostatek rozlišovací způsobilosti získané užíváním — Článek 7 odst. 1 písm. b) a odstavec 3 nařízení (ES) č. 40/94 (nyní čl. 7 odst. 1 písm. b) odstavec 3 nařízení č. 207/2009) — Povinnost uvést odůvodnění — Práva obhajoby — Článek 73 nařízení č. 40/94 (nyní článek 75 nařízení č. 207/2009)“)

(2010/C 161/61)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Freixenet, SA (Sant Sadurní d'Anoia, Španělsko) (zástupci: F. de Visscher, E. Cornu a D. Moreau, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (zástupce: A. Folliard Monguiral, zmocněnec)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 20. listopadu 2007 (věc R 104/2001-1) týkajícímu se přihlášky označení zobrazujícího matně černou broušenou láhev jako ochranné známky Společenství.

Výrok

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Společnosti Freixenet, SA se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(1) Úř. věst. C 116, 9.5.2008.

Rozsudek Tribunálu ze dne 29. dubna 2010 — Kerma v. OHIM (BIOPIETRA)

(Věc T-586/08) (1)

(„Ochranná známka Společenství — Přihláška slovní ochranné známky Společenství BIOPIETRA — Absolutní důvod pro zamítnutí — Nedostatek rozlišovací způsobilosti — Článek 7 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 40/94 (po změně čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009)“)

(2010/C 161/62)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Kerma SpA (Raffa di Puegnago sul Garda, Itálie) (zástupce: A. Manzoni, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (zástupce: O. Montalto, zmocněnec)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 16. října 2008 (věc R 889/2008-1) týkajícímu se přihlášky k zápisu slovního označení BIOPIETRA jako ochranné známky Společenství

Výrok

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Společnosti Kerma SpA se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(1) Úř. věst. C 55, 7.3.2009.

Usnesení Tribunálu ze dne 15. dubna 2010 — Katjes Fassin v. OHIM (Vyobrazení hlavy pandy)

(Věc T-22/09) (1)

(„Ochranná známka Společenství — Zamítnutí zápisu průzkumovým referentem — Zpětvzetí přihlášky k zápisu — Nevydání rozhodnutí ve věci samé“)

(2010/C 161/63)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Katjes Fassin GmbH & Co. KG (Emmerich am Rhein, Německo) (zástupce: T. Schmitz, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (zástupci: původně C. Jenewein, poté C. Jenewein a G. Schneider, zmocněnci)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 13. listopadu 2008 (věc R 1299/2006-4) týkajícímu se přihlášky k zápisu trojrozměrného označení vyobrazujícího hlavu pandy v černé bílé a červené barvě jako ochranné známky Společenství.

Výrok

1) *O žalobě již není třeba rozhodnout.*

2) *Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.*

([1]) Úř. věst. C 69, 21.3.2009.

Usnesení předsedy Tribunálu ze dne 30. dubna 2010 — Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada

(Věc T-18/10 R)

(„Předběžné opatření — Nařízení (ES) č. 1007/2009 — Obchodování s produkty z tuleňů — Zákaz dovozu a prodeje — Výjimka ve prospěch inuitské komunity — Návrh na předběžné opatření — Přípustnost — Fumus boni juris — Nedostatek naléhavosti“)

(2010/C 161/64)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobci: Inuit Tapiriit Kanatami (Ottawa, Kanada); Nattivak Hunters and Trappers Association (Qikiqtarjuaq, Kanada); Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association (Pangnirtung, Kanada); Jaypootie Moesesie (Qikiqtarjuaq); Allen Kooneeliusie (Qikiqtarjuaq); Toomasie Newkingnak (Qikiqtarjuaq); David Kuptana (Ulukhaktok, Kanada); Karliin Aariak (Iqaluit, Kanada); Efstathios Andreas Agathos (Athény, Řecko); Canadian Seal Marketing Group (Québec, Kanada); Ta Ma Su Seal Products (Cap-aux-Meules, Kanada); Fur Institute of Canada (Ottawa); NuTan Furs, Inc (Catalina, Kanada); GC Rieber Skinn AS (Bergen, Norsko); Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) (Nuuk, Grónsko, Dánsko); Johannes Egede (Nuuk); a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (Nuuk) (zástupci: J. Bouckaert, M. van der Woude a H. Viaene, advokáti)

Žalovaní: Evropský parlament (zástupci: I. Anagnostopoulou a L. Visaggio, zmocněnci) a Rada Evropské unie (zástupci: M. Moore a K. Michoel, zmocněnci)

Předmět věci

Návrh na odklad vykonatelnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 ze dne 16. září 2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 286, s. 36).

Výrok

1) *Stanovisko právní služby Rady Evropské unie ze dne 18. února 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o obchodování s produkty z tuleňů, předložené Komisí Evropských společenství (K(2008) 469 v konečném znění, ze dne 23. července 2008) a obsažené v příloze A 4 návrhu na předběžné opatření, a výňatek z uvedeného stanoviska obsažený v bodu 16 téhož návrhu se vyjímají ze spisu ve věci T-18/10.*

2) *Návrh na předběžné opatření se zamítá.*

3) *O nákladech řízené bude rozhodnuto později.*

Usnesení Tribunálu ze dne 27. dubna 2010 — Parlament v. U

(Věc T-103/10 P (R)) ([1])

(„Kasační opravný prostředek — Veřejná služba — Úředníci — Rozhodnutí o propuštění — Usnesení předsedy Soudu pro veřejnou službu Evropské unie vydané v řízení o předběžných opatřeních — Nedostatek naléhavosti“)

(2010/C 161/65)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek: Evropský parlament (zástupci: S. Seyr a K. Zejdová, zmocněnci)

Další účastník řízení: U (Lucemburk, Lucembursko) (zástupci: F. Moyse a A. Salerno, advokáti)

Předmět

Kasační opravný prostředek proti usnesení předsedy Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 18. prosince 2009, vydaného ve věci U v. Parlament (F-92/09 R, dosud nezveřejněn ve Sbírce rozhodnutí) a směřující ke zrušení tohoto rozhodnutí.

Výrok

1) *Usnesení předsedy Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 18. prosince 2009, U v. Parlament (F-92/09 R, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) se zrušuje.*

2) *Žádost o předběžné opatření podaná U se zamítá.*

3) *O nákladech řízení bude rozhodnuto později.*

([1]) Úř. věst. C 113, 1.5.2010.

Žaloba podaná dne 21. října 2009 — Campailla v. Komise

(Věc T-429/09)

(2010/C 161/66)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: Massimo Campailla (Boulogne-sur-Mer, Francie) (zástupce: P. Goergen, avocat)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobce

— uložit Komisi náhradu škody, kterou žalobce utrpěl z důvodu odmítnutí Komise přijmout opatření vyplývající z jeho stížnosti, která oznamuje porušení jeho základních práv kamerunskými orgány.

Žalobní důvody a hlavní tvrzení

Projednávanou žalobou se žalobce domáhá náhrady škody údajně utrpěné v důsledku rozhodnutí Komise obsažených v dopise D3 *3/2004/D/4809 ze dne 30. července 2004 a v dopise D3 D*3/2004/D/5438 ze dne 9. září 2004, zaslaným žalobci, kterými Komise odmítla přijmout opatření vyplývající ze stížnosti, která oznamuje údajná porušení jeho základních práv kamerunskými orgány.

Na podporu své žaloby se žalobce dovolává žalobních důvodů vycházejících z protiprávnosti rozhodnutí z důvodu zkreslení skutečností a zneužití pravomoci, jakož i porušení ustanovení a zásad Smlouvy o ES a Smlouvy o EU a základních práv zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv Evropské unie (*inter alia*: zásad právní jistoty, legitimního očekávání, řádné správy, povinnosti zákazu diskriminace, řádného úředního postupu, dodržení podstatných formálních náležitostí a zákazu nelidského a ponižujícího zacházení).

Kasační opravný prostředek podaný dne 12. dubna 2010 V proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 21. října 2009 ve věci F-33/08, V v. Komise

(Věc T-510/09 P)

(2010/C 161/67)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: V (Brusel, Belgie) (zástupce: E. Boigelot, advokát)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

— prohlásit kasační opravný prostředek za přípustný a odůvodněný, a tudíž

— zrušit rozsudek vyhlášený dne 21. října 2009 vydaný prvním senátem Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ve věci F-33/08 a oznámený navrhovatelce dne 26. října 2009, kterým tento Soud zamítá žalobu navrhovatelky na neplatnost rozhodnutí ze dne 15. května 2007, kterým ji Komise upozornila, že nesplňuje podmínky tělesné způsobilosti vyžadované k výkonu jejích funkcí a na to, aby bylo Komisi uloženo, aby jí zaplatila náhradu škody, která jí údajně vznikla;

— vyhovět návrhům žalobkyně podaným u Soudu pro veřejnou službu Evropské unie;

— uložit žalované náhradu nákladů řízení v obou stupních.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Navrhovatelka se tímto kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu (SVS) ze dne 21. října 2009 vydaného ve věci V v. Komise, F-33/08, který byla zamítnuta žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise nezaměstnat žalobkyni z důvodu, že nesplňuje podmínky tělesné způsobilosti vyžadované k výkonu funkcí, jakož i žádost na náhradu škody.

Navrhovatelka na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje tři důvody vycházející z nesprávného právního posouzení, ze zkreslení důkazů ve spise, jakož i z nesprávného a nedostatečného odůvodnění.

Zaprvé navrhovatelka zpochybňuje vyhlášený rozsudek v tom, že měl Soud za to, že nebylo prokázáno, že nesrovnalost vedoucí k zásahu doktora K. ovlivnila akty ve spise, které vedly k přijetí napadeného rozhodnutí.

Zadruhé má navrhovatelka za to, že SVS porušil povinnost zachovávat lékařské tajemství, jakož i nárok pacienta, byť i oprávněného, na zachování tohoto tajemství v rozsahu, v němž měl za to, že mu uplatnění této zásady žalobkyní brání ve výkonu svého přezkumu legality posudku o nezpůsobilosti vydaného lékařským výborem.

Zatřetí má navrhovatelka za to, že byly vadné závěry SVS týkající se nedostatku odůvodnění, pokud jde o posouzení argumentu vycházejícího z neexistence zápisu předsedy lékařského výboru na seznamu Belgické lékařské komory.

Žaloba podaná dne 25. ledna 2010 — Noko Ngele v. Komise

(Věc T-15/10)

(2010/C 161/68)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: Mariyus Noko Ngele (Brusel, Belgie) (zástupce: F. Sabakunzi, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobce

— rozhodnout, že Středisko pro rozvoj podnikání nikdy nenahradilo Středisko pro průmyslový rozvoj a že v Belgii právně neexistuje ani nemá právní subjektivitu;

— uložit Evropské komisi, jednomu z jejích členů a některým jejím zaměstnancům, aby společně a nerozdílně uhradili částku dvě stě tisíc euro jako náhradu peněžní škody, spolu se zákonem stanovenými úroky ve výši 10 % p. a. od roku 1995 a soudně stanovenými úroky;

— uložit Evropské komisi, jednomu z jejích členů a některým jejím zaměstnancům, aby společně a nerozdílně uhradili částku pět milionů eur jako náhradu nemajetkové a psychologické újmy, navýšenou o soudně stanovenými úroky;

— rozhodnout, že vydaný rozsudek bude vykonatelný navzdory proti němu podaným opravným prostředkům;

— uložit žalované náhradu nákladů řízení odhadovaných na třicet tisíc eur.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce touto žalobou požaduje náhradu újmy údajně způsobené nemožností vymáhat pohledávku vůči „Středisku pro průmyslový rozvoj" v důsledku nahrazení této organizace společným orgánem skupiny států AKT (Afrika, Karibik a Tichomoří) a Evropské unie nazvaným „Středisko pro rozvoj podnikání".

Žaloba podaná dne 2. dubna 2010 — Francie v. Komise

(Věc T-154/10)

(2010/C 161/69)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Francouzská republika (zástupci: E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha a J. Gstalter, zmocněnci)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit napadené rozhodnutí v celém rozsahu;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Touto žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí Komise K(2010) 133 v konečném znění ze dne 26. ledna 2010, kterým se za státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem prohlašuje neomezená implicitní záruka ve prospěch La Poste vyplývající z ustanovení francouzského práva o právních následcích jejího statusu právnické osoby veřejného práva, která se považuje za veřejný subjekt s průmyslovým a obchodním zaměřením (Státní podpora C 56/07 (ex C 49/07, ex E 15/05).

Na podporu své žaloby žalobkyně uvádí tři žalobní důvody vycházející:

— z nesprávného právního posouzení, neboť Komise neprokázala právně dostatečným způsobem existenci státní podpory. Komise údajně nedodržela pravidla, jimiž se řídí dokazování v oblasti státní podpory jak pokud jde o důkazní břemeno, tak o úroveň důkazů;

— z nesprávného skutkového a právního posouzení, neboť Komise konstatovala existenci neomezené implicitní záruky ve prospěch La Poste;

— z nesprávného použití pojmu zvýhodnění ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Jednak totiž Komise údajně nesprávně dospěla k závěru, že existence záruky je zvýhodněním La Poste, a jednak se Komise údajně nesprávně domnívala, že kladné hodnocení La Poste je způsobeno existencí domnělé záruky.

Žaloba podaná dne 9. dubna 2010 — Dow Chemical v. Rada

(Věc T-158/10)

(2010/C 161/70)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: The Dow Chemical Company (zástupci: J.-F. Bellis, R. Luff a V. Hahn, advokáti)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit prováděcí nařízení Rady (EU) č. 54/2010 ([1]) v rozsahu, v němž se dotýká žalobkyně,

— uložit Radě náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu své žaloby uvádí žalobkyně jediný žalobní důvod, v němž tvrdí, že napadené nařízení porušuje čl. 11 odst. 2 základního nařízení ([2]), a to z těchto důvodů:

— konstatování, že dumping ethanolaminů ze Spojených států bude pokračovat, je mylně založeno na zjištění dumpingu v průběhu období přezkumného šetření co se týče vyvážejících výrobců představujících velmi malý podíl dovozů z USA; orgány nevzaly na vědomí skutečnost, že bylo zjištěno, že výrobce, který sám realizuje naprostou většinu dovozů z USA, dumping neprováděl, a tudíž dovozy ethanolaminů z USA jakožto celek dumping nepředstavovaly;

— zjištění, že se údajný dumping ethanolaminů z USA po období přezkumného šetření zvýšil, je založeno na svévolném výběru cenových nabídek, které neodrážejí vývoj cen po období přezkumného šetření;

— zjištění, že volná kapacita v USA povede ke zvýšení vývozu ethanolaminů do EU, je založeno na zjevně nesprávném posouzení, jelikož v USA neexistovala nevyužitá kapacita;

— zjištění, že antidumpingová opatření ohledně ethanolaminů z USA uplatňovaná Čínou od roku 2004 přimějí vývozce ethanolaminů z USA k prodeji zvýšených množství do EU, je popíráno vývojem obchodních toků od roku 2005;

— zjištění, že možný vývoj poptávky v USA a na dalších trzích povede výrobce z USA k přesunutí vývozů do EU, je čistě spekulativní;

— určení, že velmi slabé ceny a rozšíření kapacity výroby monoethylenglykolu — který je stejně jako ethanolaminy následným výrobkem ethylenoxidu — bude představovat pobídku pro výrobce, aby přešli z výroby monoethylenglykolu na výrobu ethanolaminů, neodpovídá zjištěným skutečnostem a je stiženo zjevně nesprávným posouzením;

— žalovaná užívá vnitřně rozpornou argumentaci ohledně vztahů mezi cenami v USA a v EU, jelikož jak se zdá zároveň tvrdí, že vyšší ceny v EU představují pobídku pro vývozce z USA přesunout prodej do EU a že nižší ceny v EU nutí výrobce v USA prodávat v EU za dumpingové ceny.

([1]) Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 54/2010 ze dne 19. ledna 2010, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz ethanolaminů pocházejících ze Spojených států amerických, Úř. věst. 2010 L 17, s. 1

([2]) Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 56, s. 1)

Žaloba podaná dne 9. dubna 2010 — Air France v. OHIM (Vyobrazení kosodélníka)

(Věc T-159/10)

(2010/C 161/71)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Air France (Roissy Charles de Gaulle, Francie) (zástupce: A. Grolée, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 27. ledna 2010 ve věci 1018/2009-2 v rozsahu, v němž zamítl přihlášku č. 007576218 s ohledem na výrobky a služby, které jsou předmětem této žaloby;

— schválit zápis přihlášky obrazové ochranné známky Společenství č. 007576218 pro všechny výrobky a služby, které označuje;

— uložit OHIM na základě článku 87 jednacího řádu náhradu nákladů řízení žalobkyně vynaložených v řízení před OHIM a v rámci této žaloby.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Dotčená ochranná známka Společenství: Obrazová ochranná známka vyobrazující tvar kosodélníka, pro výrobky a služby zařazené do tříd 9, 14, 16, 18, 21, 24, 25, 28, 35, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 43, 44 a 45 (přihláška č. 7 576 218)

Rozhodnutí průzkumového referenta: Zamítnutí přihlášky

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zamítnutí odvolání

Dovolávané žalobní důvody: Porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Společenství z důvodu, že přihlašovaná ochranná známka dosahuje minimálního stupně rozlišovací způsobilosti vyžadovaného pro zápis.

Žaloba podaná dne 13. dubna 2010 — Niki Luftfahrt v. Komise

(Věc T-162/10)

(2010/C 161/72)

Jednací jazyk: němčina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Niki Luftfahrt GmbH (Vídeň, Rakousko) (zástupce: H. Asenbauer, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí Evropské komise ze dne 28. srpna 2009, COMP/M.5440 — Lufthansa v. Austrian Airlines na základě čl. 264 odst. 1 SFEU (čl. 231 odst. 1 ES);

— uložit Evropské komisi, aby žalobkyni podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu nahradila náklady nezbytné pro řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně se obrací proti rozhodnutí Komise K(2009) 6690 v konečném znění ze dne 28. srpna 2009, kterým se spojení označuje za slučitelné se společným trhem a Dohodou o EHP (věc COMP/M.5440 — Lufthansa/Austrian Airlines). V tomto rozhodnutí zastává Komise názor, že získání výlučné kontroly společností Deutsche Lufthansa AG nad podnikem Austrian Airlines — s výhradou provedení závazků nabídnutých společností Deutsche Lufthansa AG — je slučitelné se společným trhem a Dohodou o EHP.

Žalobkyně, která provozuje podnik letecké přepravy financovaný ze soukromých zdrojů k odůvodnění své žaloby na neplatnost zaprvé tvrdí, že Komise porušila Smlouvu o ES (resp. SFEU) a právní přepisy, které je nutné použít za účelem jejího provádění. V této souvislosti se vytýká, že Komise vycházela při přijímání svého rozhodnutí z definice trhu, která brání posouzení všech účinků spojení, které mají negativní dopad na hospodářskou soutěž. Krom toho žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně posoudila účinky spojení zejména na letecké linky do východní Evropy, takže do té míry došlo v každém případě k závažnému a zjevnému nesprávnému posouzení. Dále nedodržela Pokyny pro posuzování horizontálních spojování podle nařízení Rady o kontrole spojování podniků ([1]). Komise zejména podle názoru žalobkyně nevzala v úvahu skutečnost, že sporné spojení má negativní účinky na hospodářskou soutěž

na společném trhu, neboť je tím omezena konkurenceschopnost zbývajících soutěžitelů na dotčených trzích, nastal by nedostatek alternativních poskytovatelů na dotčených trzích a přístup na dotčené trhy není dostatečně snadný. Dále žalobkyně tvrdí, že závazky společnosti Deutsche Lufthansa AG, které přijala Komise, nejsou způsobilé k tomu, aby zabránily podstatnému omezení účinné hospodářské soutěže.

Zadruhé žalobkyně vytýká porušení článku 253 ES (článek 296 SFEU), neboť Komise napadené rozhodnutí řádně neodůvodnila do té míry, že neuvedla, na základě jakých konkrétních argumentů má být vyloučeno narušení hospodářské soutěže na leteckých linkách do východní Evropy. Dále se vytýká nedostatečné zjištění skutkového stavu.

Zatřetí žalobkyně Komisi vytýká zneužití posuzovací pravomoci.

([1]) Úř. věst. 2004, C 31, s. 5.

Žaloba podaná dne 7. dubna 2010 — Entegris v. OHIM — Optimize Technologies (OPTIMIZE TECHNOLOGIES)

(Věc T-163/10)

(2010/C 161/73)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Entegris, Inc. (Billerica, Spojené státy) (zástupci: T. Ludbrook, Barrister, a M. Rosset, Solicitor)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Další účastnice řízení před odvolacím senátem: Optimize Technologies, Inc. (Oregon City, Spojené státy)

Návrhová žádání žalobkyně

— vyhovět žalobě;

— zrušit rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) ze dne 18. ledna 2010 ve věci R 802/2009-2;

— zamítnout dotčenou přihlášku ochranné známky Společenství; a

— uložit žalovanému náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení souvisejících s odvolacím a námitkovým řízením.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatelka ochranné známky Společenství: Další účastnice řízení před odvolacím senátem

Dotčená ochranná známka Společenství: Slovní ochranná známka „OPTIMIZE TECHNOLOGIES“ pro výrobky zařazené do třídy 9.

Majitelka ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Žalobkyně

Namítaná ochranná známka nebo označení: Slovní označení „OPTIMIZER“ zapsané jako ochranná známka Společenství pro výrobky zařazené do tříd 1, 9 a 11.

Rozhodnutí námitkového oddělení: Vyhovění námitkám

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zrušení napadeného rozhodnutí a zamítnutí námitek v plném rozsahu

Dovolávané žalobní důvody: Porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení Rady č. 207/2009 tím, že odvolací senát nepoužil uvedené ustanovení v souladu s relevantní judikaturou, a v důsledku toho nesprávně určil, že mezi dotčenými ochrannými známkami neexistuje nebezpečí záměny.

Žaloba podaná dne 13. dubna 2010 — Pioneer Hi-Bred International v. Komise

(Věc T-164/10)

(2010/C 161/74)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Pioneer Hi-Bred International, Inc. (Johnston, Spojené státy) (zástupci: J. Temple Lang, solicitor, a T. Müller-Ibold, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhové žádání žalobkyně

— určit, že Komise tím, že nepředložila Radě návrh na přijetí opatření podle čl. 5 odst. 2 rozhodnutí Rady, a tím, že nepřijala veškerá jiná opatření, která se na základě rozhodovacího postupu mohla jevit nezbytná pro zajištění přijetí rozhodnutí uvedeného v článku 18 směrnice 2001/18 o záměrném uvolňování geneticky modifikovaných organismů do životního prostředí, porušila článek 18 této směrnice;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Dne 2. května 2007 podala žalobkyně první žalobu na základě článku 232 ES [1], kterou se domáhala určení, že Komise v rozporu s článkem 18 směrnice 2001/18/ES [2] nejednala tak, aby zajistila přijetí rozhodnutí týkajícího se oznámení žalobkyně ve věci uvedení geneticky modifikované hmyzu odolné kukuřice 1507 na trh. Dne 21. ledna 2009 předložila Komise podle čl. 5 odst. 2 rozhodnutí 1999/468 návrh rozhodnutí Výboru pro obecné záležitosti. V rámci řízení před Soudem se účastnice řízení shodly na tom, že s ohledem na předložení návrhu rozhodnutí se žaloba stala bezpředmětnou, a usnesením ze dne 4. září 2009 Soud rozhodl, že ve věci T-139/07 není namístě rozhodnout.

V rámci projednávané žaloby žalobkyně na základě článku 265 SFEU tvrdí, že Komise navzdory její žádosti Radě stále nepředložila návrh týkající se uvedení geneticky modifikované hmyzu odolné kukuřice 1507 na trh. Žalobkyně tvrdí, že Komise na šesti zasedáních Rady ve složení pro životní prostředí, které se konaly od „nevyjádření stanoviska" Výborem pro obecné záležitosti k návrhu ze dne 25. února 2009, nepředložila žádný návrh rozhodnutí týkajícího se oznámení žalobkyně.

Žalobkyně tvrdí, že v rámci postupu stanoveného směrnicí je Komise povinna zajistit přijetí a zveřejnění rozhodnutí o oznámení. Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise tím, že Radě nepředložila návrhy opatření, která je třeba přijmout, nezajistila přijetí takového rozhodnutí, třebaže žalobkyně, a ostatní účastníci podle směrnice, splnily všechny směrnicí požadované formality.

Žalobkyně navíc tvrdí, že Komise, která k tomu byla vyzvána, nezaujala stanovisko ve smyslu článku 262 SFEU. Podle žalobkyně nejsou důvody Komise pro nepředložení návrhu Radě relevantní a opodstatněné. Nečinnost Komise se dle žalobkyně dotkla její právní situace a způsobila jí zvláštní, prokázanou a vyčíslitelnou újmu.

[1] Věc T-139/07, Pioneer Hi-Bred International v Komise (Úř. Věst. 2007 C 155, s. 28).

[2] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/18/ES ze dne 12. března 2001 o záměrném uvolňování geneticky modifikovaných organismů do životního prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/220/EHS — prohlášení Komise (Úř. věst. 2001 L 106, s. 1; Zvl. vyd. 15/06, s. 77).

Žaloba podaná dne 7. dubna 2010 — Evropaïki Dynamiki v. Komise

(Věc T-167/10)

(2010/C 161/75)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Atény, Řecko) (zástupci: N. Korogiannakis a M. Dermitzakis, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobkyně

— Zrušit rozhodnutí Generálního sekretariátu ze dne 27. ledna 2010 SG.E.3/FM/psi — Ares (2010) 43764, kterým se zamítá žádost žalobkyně o přezkum, ve které žádala podle nařízení (ES) č. 1049/2001 o přezkum stanoviska, které zaujalo Generální ředitelství pro informatiku ve svém dopise ze dne 18. září 2009 v návaznosti na původní žádost žalobkyně ze dne 14. srpna 2009 týkající se přístupu ke všem výzvám k podání nabídky týkajícím se nabídky 3A ESP-DESIS;

— zrušit rozhodnutí Generálního sekretariátu ze dne 11. března 2010 SG.E.3/FM/MIB/rc/psi — Ares (2010) 131966, kterým se zamítá žádost žalobkyně o přezkum, ve které žádala podle nařízení (ES) č. 1049/2001 o přezkum stanovisek, která zaujalo Generální ředitelství pro informatiku, Úřad pro publikace Evropské unie (OP, dříve OPOCE) a Generální ředitelství pro rozpočet v jejich dopisech ze dne

11. prosince 2009 v návaznosti na původní žádost žalobkyně ze dne 9. října 2009 týkající se přístupu ke všem výzvám k podání nabídky týkajícím se smluvních nabídek ESP, ESP DIMA a ESP-DESIS (jimiž se zabývalo Generální ředitelství pro informatiku), rámcových smluv OPOCE č. 6011, 6102, 6103, 6020, 10042, 6121, 6031, 10030 a rámcové smlouvy Generálního ředitelství pro rozpočet č. BUDG/O101;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení, jakož i ostatních nákladů a výdajů vzniklých žalobkyni v souvislosti s touto žalobou, a to i kdyby byla žaloba zamítnuta.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu svých žalobních důvodů žalobkyně uvádí, že Komise tím, že neprovedla konkrétní a individuální přezkum dokumentů uvedených v žádosti o přístup, aby mohla posoudit, zda byly dány uvedené výjimky nebo zda mohl být poskytnut částečný přístup, porušila nařízení č. 1049/2001. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že důvody, které Komise uvedla v souvislosti s ochranou hospodářské politiky EU, ochranou obchodních zájmů a důvody veřejné bezpečnosti, je třeba zamítnout jako zcela neopodstatněné, jelikož důvody, o něž se Komise opírala, jsou podle žalobkyně všeobecné a neurčité a neumožňují doložit, že Komise provedla konkrétní a individuální přezkum obsahu požadovaných dokumentů.

Žaloba podaná dne 15. dubna 2010 — Komise v. SEMEA

(Věc T-168/10)

(2010/C 161/76)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: S. Petrova, zmocněnkyně, a E. Bouttier, advokát)

Žalovaná: Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) (Millau, Francie)

Návrhové žádání žalobkyně

— uložit smíšené společnosti Aveyron představované jejím ad hoc zmocněncem, aby žalobkyni zaplatila hlavně částku ve výši 41 012 eur vzniklou z úroků od 10. března 1992 nebo podpůrně od 27. dubna 1993;

— nařídit kapitalizaci úroků;

— uložit společnosti SEMEA zaplacení částky 5 000 eur z důvodu jejího neoprávněného odporu;

— uložit společnosti SEMEA náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Evropské společenství zastoupené Komisí uzavřelo dne 6. července 1990 se Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) smlouvu o poskytnutí dotace týkající se akce pro místní rozvoj spočívající v provedení přípravných prací a otevření Evropského místního podnikového centra v Millau.

Komise tvrdí, že se SEMEA podle této smlouvy zavázala poskytnout různá plnění a uvědomit o tom Komisi předložením periodických zpráv, přičemž se Komise zavázala k finanční podpoře provedení těchto prací do maximální částky 135 000 Ecu do výše 50 % odůvodněných nákladů na práce.

V květnu 1991 požádala SEMEA Komisi, aby tato smlouva mohla být provedena jiným subjektem, a to Association CEI12, s čímž Komise souhlasila s upřesněním, že tento souhlas SEMEA nezbavuje jejích povinností a SEMEA tím potvrdila, že zaručí řádné poskytnutí plnění stanovených ve smlouvě.

V návaznosti na kontrolu, do jakého stadia dospěly práce, bylo zjištěno, že celkové způsobilé výdaje dosáhly částky 187 977 Ecu, a tudíž, že má příspěvek Komise stanovený na 50 % této částky tvořit částku 93 899 Ecu.

Vzhledem k tomu, že SEMEA již na základě smlouvy obdržela částku ve výši 135 000 Ecu, směřuje tato žaloba k tomu, aby SEMA vrátila přeplatek.

Žaloba podaná dne 19. dubna 2010 — CTG Luxembourg PSF v. Soudní dvůr

(Věc T-170/10)

(2010/C 161/77)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Computer Task Group Luxembourg PSF SA (Bertrange, Lucembursko) (zástupce: M. Thewes, advokát)

Žalovaný: Soudní dvůr Evropské unie

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí přijatá Soudním dvorem v rámci evropského trhu veřejných zakázek „AO 008/2009: Podpora uživatelům systémů IT a telefonních systémů 1. a 2. úrovně, call center, správa hardware end user“, konkrétně:

— rozhodnutí komise pro otevření nabídek ze dne 9. února 2010 o odmítnutí nabídky CTG CONSORTIUM z důvodu „opožděného podání“,

— rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o zadání zakázky jinému uchazeči (nedatované a k dnešnímu dni žalobkyni neznámé),

— rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie potvrzující odmítnutí nabídky CTG CONSORTIUM ze dne 5. března 2010,

— konstatovat mimosmluvní odpovědnost Evropské unie a uložit Soudnímu dvoru odškodnění žalobkyně za veškerou újmu, kterou utrpěla z důvodu napadených rozhodnutí, a aby ustanovil znalce k vyčíslení této újmy,

— uložit Soudnímu dvoru náhradu veškerých nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Touto žalobou žalobkyně požaduje jednak zrušení rozhodnutí komise pro otevření nabídek ze dne 9. února 2010 o odmítnutí nabídky podané žalobkyní v rámci nabídkového řízení týkajícího se služeb podpory uživatelům systémů IT 1. a 2. úrovně, call center, správy hardware end user (Úř. věst. 2009/S 217-312292) z důvodu opožděného podání, jakož i rozhodnutí o zadání zakázky jinému uchazeči, a jednak náhradu škody.

Na podporu své žaloby žalobkyně předkládá čtyři žalobní důvody vycházející z:

— porušení zásady zákazu diskriminace, zásady rovnosti uchazečů a zásady volné soutěže, uložením, vedle konečného data podání nabídek, také poslední hodiny podaní na poště,

— porušení povinnosti odpovědět na žádosti o informace adresované včas veřejnému zadavateli,

— porušení povinnosti informovat odmítnuté uchazeče o důvodech odmítnutí jejich nabídky, jménu uchazeče, kterému byla zakázka přidělena, a o právu na podání opravného prostředku,

— mimosmluvní odpovědnosti Evropské unie.

Žaloba podaná dne 8. dubna 2010 — Colas v. OHIM — García-Teresa Gárate (BASE-SEAL)

(Věc T-172/10)

(2010/C 161/78)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Colas (Boulogne-Billancourt) (zástupce: E. Logeais, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Další účastník řízení před odvolacím senátem: Rosario García-Teresa Gárate (Barcelona, Španělsko)

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí odvolacího senátu

— protože dospěl k závěru, že neexistuje nebezpečí záměny mezi označeními, přičemž vycházel z nesprávného vylíčení přihlášky zpochybněné ochranné známky, a zejména přesně neurčil relevantní veřejnost a neodůvodnil rozlišovací způsobilost a dominantní povahu výrazu BASE-SEAL;

— protože zpochybnil jakoukoli podobnost označení, a tudíž zamítl námitky proti zápisu ochranné známky BASE-SEAL, přičemž porušil čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení o ochranné známce Společenství; a

— podpůrně částečně zrušit rozhodnutí odvolacího senátu pouze pro jiné výrobky, než „chemické výrobky používané ve vědeckém výzkumu, fotografii, zemědělství, zahradnictví a lesním hospodářství… hnojivo, chemické látky sloužící ke konzervaci potravin…“;

— v každém případě uložit Úřadu náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatel ochranné známky Společenství: Rosario García-Teresa Gárate

Dotčená ochranná známka Společenství: obrazová ochranná známka „BASE-SEAL“ pro výrobky spadající do tříd 1, 17 a 19 (přihláška č. 3 951 464)

Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Žalobkyně

Namítaná ochranná známka nebo označení: několik národních obrazových ochranných známek (španělská, maďarská, francouzská, polská, švédská, německá a česká), jakož i mezinárodní obrazová ochranná známka představující kosočtverec, zčásti žluté barvy, obsahující slovo „Colas“ pro výrobky zařazené do tříd 1, 19 a 37

Rozhodnutí námitkového oddělení: zamítnutí námitek

Rozhodnutí odvolacího senátu: zamítnutí odvolání

Dovolávané žalobní důvody: porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství, neboť mezi kolidujícími ochrannými známkami existuje nebezpečí záměny.

Žaloba podaná dne 15. dubna 2010 — Milux v. OHIM (FERTILITYINVIVO)

(Věc T-175/10)

(2010/C 161/79)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Milux Holding SA (Lucemburk, Lucembursko) (zástupce: J. Bojs, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) ze dne 2. února 2010 ve věci R 1116/2009-4; a

— uložit žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Dotčená ochranná známka Společenství: Slovní ochranná známka „FERTILITYINVIVO“ pro výrobky a služby zařazené do tříd 9, 10 a 44

Rozhodnutí průzkumového referenta: Zamítnutí přihlášky ochranné známky Společenství

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zamítnutí odvolání

Dovolávané žalobní důvody: Porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) nařízení Rady č. 207/2009 tím, že odvolací senát pochybil, když dospěl k závěru, že přihlášenou ochrannou známku nelze zapsat jako ochrannou známku Společenství, jelikož nemá dostatečnou vnitřní rozlišovací způsobilost.

Žaloba podaná dne 15. dubna 2010 — Seven SpA v. OHIM — Seven for all mankind (SEVEN FOR ALL MANKIND)

(Věc T-176/10)

(2010/C 161/80)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Seven SpA (Leinì, Itálie) (zástupce: L. Trevisan, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Další účastnice řízení před odvolacím senátem: Seven for all mankind LLC

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí druhého odvolacího senátu ze dne 28. ledna 2010,

— uložit OHIM, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené společností SEVEN SPA v tomto řízení, jakož i v řízení před odvolacím senátem.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatel ochranné známky Společenství: SEVEN FOR ALL MANKIND LLC

Dotčená ochranná známka Společenství: Slovní ochranná známka „SEVEN FOR ALL MANKIND“ (přihláška č. 4 443 222) pro výrobky spadající do tříd 14 a 18

Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Žalobkyně

Namítaná ochranná známka nebo označení: Dvě obrazové ochranné známky Společenství (č. 591 206 a č. 3 489 234, pro výrobky spadající do tříd 16, 18 a 25) a mezinárodní ochranná známka (č. 731 954, pro výrobky spadající do tříd 3, 9, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25 a 28) obsahující slovní prvek „SEVEN“

Rozhodnutí námitkového oddělení: Námitkové oddělení částečně námitkám vyhovělo

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zamítnutí odvolání

Dovolávané žalobní důvody: Nesprávné uplatnění čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 o ochranné známce Společenství

Žaloba podaná dne 19. dubna 2010 — Alcoa Trasformazioni v. Komise

(Věc T-177/10)

(2010/C 161/81)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Alcoa Trasformazioni Srl (Portoscuso, Itálie) (zástupci: M. Siragusa, advokát, T. Müller-Ibold, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí Komise ze dne 19. listopadu 2009 [K(2009) 5497] v části týkající se státní podpory C 36/B/2006 (ex NN 38/2006), kterou Itálie údajně poskytla společnosti Alcoa Trasformazioni S.r.l.

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Tato žaloba na neplatnost je namířena proti rozhodnutí přijatému Evropskou komisí dne 9. listopadu 2009 ohledně společnosti Alcoa Trasformazioni S.r.l ([1]).

Toto rozhodnutí kvalifikovalo prodloužení tarifního režimu uplatnitelného na provozovny společnosti Alcoa na Sardinii a v Benátsku, stanoveného čl. 11 odst. 11 nařízení s mocí zákona č. 35 ([2]) ze dne 14. března 2005, které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2006, jako novou státní podporu, která je neslučitelná se společným trhem, a nařídilo její částečné navrácení.

V tomto ohledu je třeba připomenout, že se od roku 1996 na žalobkyni uplatňoval preferenční tarif pro elektrickou energii využívanou jejími dvěma provozovnami vyrábějícími primární hliník na Sardinii a v Benátsku. Tento tarif byl svého času oznámen Komisi v rámci privatizace Alumix, podniku vyrábějícího hliník pod kontrolou italského státu, převedeného následně na žalobkyni. V roce 1996 dospěla Komise k závěru, že dotčený tarif nepředstavuje státní podporu.

V napadeném rozhodnutí má Komise za to, že v důsledku určitých změn představuje napadený tarif zcela odlišné opatření od opatření posuzovaného v roce 1996.

Podle žalobkyně je rozhodnutí protiprávní z následujících důvodů:

— porušení čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že rozhodnutí kvalifikuje tarif uplatňovaný na elektrickou energii zakoupenou společností Alcoa pro její dvě provozovny vyrábějící primární hliník se sídlem na Sardinii a v Benátsku, jako „podporu“, přestože uvedený tarif nepřiznává příjemci žádnou výhodu;

— porušení čl.107 odst. 3 SFEU tím, že rozhodnutí nesprávně stanovilo výši podpory;

— porušení čl. 107 odst. 3 SFEU tím, že rozhodnutí nesprávně kvalifikovalo dotčený tarif jako provozní podporu, neslučitelnou s pokyny v oblasti regionálních podpor;

— porušení zásady řádné správy a čl. 107 odst. 3 SFEU tím, že Komise radikálně změnila své posouzení během řízení, pokud jde o dopad zavedení tržního mechanismu, který sama navrhla pro Sardinii, bez jakéhokoli vysvětlení nebo předběžného oznámení, a navíc po nedostatečném šetření;

— porušení zásady legitimního očekávání a článku 108 SFEU tím, že rozhodnutí kvalifikovalo dotčený tarif jako „novou“ a nikoli „existující“ podporu;

Konečně žalobkyně tvrdí, že se žalovaná tím, že přijala napadené rozhodnutí, dopustila řady porušení podstatných formálních náležitostí.

([1]) Rozhodnutí Komise ze dne 19. listopadu 2009 o státní podpoře C 38/A/2004 (ex NN 58/2004) a C 36/B/2006 (ex N 38/2006), kterou Itálie poskytla společnosti Alcoa Trasformazioni S.r.l.

([2]) O naléhavých opatřeních v rámci akčního plánu hospodářského, sociálního a územního rozvoje, ve znění změn, jenž bylo převedeno na zákon č. 80 ze dne 14. května 2005.

Žaloba podaná dne 21. dubna 2010 — Španělsko v. Komise

(Věc T-178/10)

(2010/C 161/82)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobce: Španělské království (zástupce: N. Díaz Abad)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhové žádání žalobce

— zrušit rozhodnutí Evropské komise ze dne 22. února 2010, kterým bylo přerušeno zpracování žádostí o průběžné platby podané Španělskem v období od 17. listopadu 2009 do 30. prosince 2009 a podpůrně částečně zrušit uvedené rozhodnutí ve vztahu k následujícím žádostem o průběžné platby:

  — 2007ES161PO008 Andalusie 94 370 752,75 eur

  — 2007ES161PO008 Andalusie 479 712 483,22 eur

  — 2007ES162PO001 Kantabrie 4 697 332,79 eur

  — 2007ES162PO006 Katalánsko 15 392 569,98 eur

  — 2007ES162PO008 Aragon 12 451 358,48 eur

— přiznat nárok na úroky vůči Komisi z titulu prodlení se skutečnými platbami plynoucí ze žádostí o průběžné platby,

— uložit žalovanému orgánu náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Tato žaloba směřuje proti rozhodnutí žalované přerušit běh lhůt pro platby na základě určitých žádostí o průběžné platby podaných Španělskem v období od 17. listopadu 2009 do 30. prosince 2009. Přerušení se týká 20 žádostí o průběžné platby v celkové částce 1 890 708 859,51 eur.

Žalobce uvádí následující žalobní důvody:

— Porušení čl. 91 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1083/2006 ([1]), neboť Komise napadeným rozhodnutím přerušila běh lhůt pro platby na základě určitých žádostí Španělska o průběžné platby navzdory tomu neexistenci zprávy vnitrostátního kontrolního orgánu či kontrolního orgánu Společenství obsahující důkaz závažných nedostatků ve fungovaní systémů řízení a kontroly.

— Postup Komise v rozporu se strategií kontroly, kterou sama schválila, neboť běh lhůt pro výplatu uvedených předběžných plateb přerušila s odůvodněním, že chybějící kontroly systémů způsobují značné zpoždění v realizaci strategií, ačkoli podle daných strategií mohlo Španělské království předložit dokumenty týkající se kontroly systémů do 30. června 2010.

— Porušení zásady právní jistoty, neboť v napadeném rozhodnutí byla od Španělského království požadována kontrola systémů v dřívějším termínu, než byl termín dohodnutý s Komisí v časovém plánu, přičemž tuto skutečnost španělské orgány nemohly předvídat.

— Porušení zásady ochrany legitimního očekávání, neboť španělské orgány postupovaly vždy podle časových plánů kontroly, které Komise schválila spolu se strategiemi, a tyto časové plány byly dodrženy, aniž by Komise kdykoli naznačila, že předpokládá existenci nějakých nedostatků ve fungování systémů řízení a kontroly.

— Porušení zásady proporcionality, neboť opatření přijaté Komisí bylo nepřiměřené, odporuje účinné správě finančních prostředků a existují jiné méně omezující právní nástroje k dosažení stejného cíle.

— Podpůrně žalobce navrhuje částečně zrušit napadené rozhodnutí z důvodu porušení čl. 87 odst. 2 nařízení č. 1083/2006, neboť po dobu dvou měsíců od přijetí určitých žádostí o platbu nebyla platba provedena.

— Nakonec Španělské království žádá od Komise úroky z prodlení podle čl. 87 odst. 2 nařízení č. 1083/2006, článku 83 nařízení č. 1605/2002 ([2]) a čl. 106 odst. 5 nařízení č. 2342/2002 ([3]).

([1]) Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ze dne 11. července 2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999 (Úř. věst. L 210, s. 25).

([2]) Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74).

([3]) Nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145).

Žaloba podaná dne 21. dubna 2010 — Zitro IP v. OHIM — Show Ball Informática (BINGO SHOWALL)

(Věc T-179/10)

(2010/C 161/83)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: španělština

Účastníci řízení

Žalobce: Zitro IP Sárl (Lucembursko) (zástupce: A. Canela Giménez, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Další účastník řízení před odvolacím senátem: Show Ball Informática Ltda

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí OHIM a

— uložit OHIM náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatelka ochranné známky Společenství: Žalobkyně

Dotčená ochranná známka Společenství: Slovní ochranná známka „BINGO SHOWALL“ (přihláška č. 6 059 919) pro výrobky a služby tříd 9, 28 a 41.

Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Show Ball Informática Ltda.

Namítaná ochranná známka nebo označení: Obrazová ochranná známka Společenství (přihláška č. 5 092 275) obsahující slovní prvek „SHOW BALL“ pro výrobky a služby tříd 9 a 42.

Rozhodnutí námitkového oddělení: Částečné zamítnutí přihlášky.

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zamítnutí odvolání.

Dovolávané žalobní důvody: Nesprávný výklad a použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení 207/2009 o ochranné známce Společenství.

Žaloba podaná dne 16. dubna 2010 — Nickel Institute v. Komise

(Věc T-180/10)

(2010/C 161/84)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobce: Nickel Institute (Toronto, Kanada) (zástupci: K. Nordlander, advokát a H. Pearson, solicitor)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhové žádání žalobce

— určit, že žaloba na neplatnost je přípustná;

— zrušit rozhodnutí Komise SG.E3/HP/psi–Ares(2010)65824 ze dne 8. února 2010, jímž zamítla plný přístup k určitým dokumentům požadovaný žalobcem podle nařízení (ES) č. 1049/2001 ([1]); a

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Touto žalobou podle článku 263 SFEU se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Komise SG.E3/HP/psi — Ares(2010)65824 ze dne 8. února 2010, jímž zamítla plný přístup k určitým dokumentům požadovaným žalobcem na základě nařízení (ES) č. 1049/2001. Toto rozhodnutí mimo jiné potvrdilo:

— rozhodnutí úřadujícího generálního ředitele právní služby Komise zamítnout plný přístup k sedmi dokumentům vyjadřujícím stanovisko této služby k návrhu směrnice Komise 2008/58/ES ([2]);

— rozhodnutí ředitele Ředitelství D GŘ pro životní prostředí zamítnout plný přístup ke dvěma dokumentům vyjadřujícím stanoviska jiných generálních ředitelství Komise k návrhu směrnice Komise 2008/58/ES; a

— že se v držení Komise nenachází žádný dokument, záznam nebo korespondence (včetně jakýchkoli následných dokumentů nebo poznámek k nim), v němž právní služba vyjadřuje svůj názor na návrh směrnice Komise 2009/2/ES ([3]).

Na podporu svých tvrzení uvádí žalobce několik žalobních důvodů:

Zaprvé se generální tajemník Komise dopustil zjevně nesprávného posouzení a porušil čl. 4 odst. 2 druhou odrážku nařízení (ES) č. 1049/2001 při výkladu výjimky týkající se ochrany právní rady ohledně několika z požadovaných dokumentů.

Dále se generální tajemník Komise dopustil zjevně nesprávného posouzení a porušil čl. 4 odst. 2 druhou odrážku nařízení (ES) č. 1049/2001 při výkladu výjimky ohledně ochrany soudního řízení ohledně jednoho z požadovaných dokumentů.

Konečně se generální tajemník Komise dopustil zjevně nesprávného posouzení a porušil čl. 8 odst. 1 nařízení (ES) č. 1049/2001 tím, že neidentifikoval dokumenty, v nichž právní služba vyjadřuje své stanovisko k návrhu směrnice Komise2009/2/EC, a neposkytl k těmto dokumentům přístup.

(1) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise, Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03 s. 331.

(2) Směrnice Komise 2008/58/ES ze dne 21. srpna 2008, kterou se po třicáté přizpůsobuje technickému pokroku směrnice Rady 67/548/EHS o sbližování právních a správních předpisů týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných látek, Úř. věst. L 246, s. 1.

(3) Směrnice Komise 2009/2/ES ze dne 15. ledna 2009, kterou se po třicáté prvé přizpůsobuje technickému pokroku směrnice Rady 67/548/EHS o sbližování právních a správních předpisů týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných látek, Úř. věst. L 11, s. 6.

Žaloba podaná dne 19. dubna 2010 — AISCAT v. Komise

(Věc T-182/10)

(2010/C 161/85)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobce: Associazione Italiana delle Società Concessionarie per la costruzione e l'esercizio di Autostrade e Trafori stradali (AISCAT) (Řím, Itálie) (zástupce: M. Maresca, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobce

— zrušit rozhodnutí Evropské komise ze dne 10. února 2010.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Tato žaloba směřuje ke zrušení rozhodnutí obsaženého v dopise Evropské komise z února 2010, ve kterém je vyloučeno případné porušení článku 87 Smlouvy o ES (nyní článek 107 SFEU) Italskou republikou tím, že výstavbu a správu úseku dálnice („Passante di Mestre") zadala bez výběrového řízení smíšené soukromo-veřejné společnosti CAV S.p.A. (akciová společnost založená paritně mezi ANAS S.p.A. a Regione Veneto) a tuto výstavbu financovala prostřednictvím zvýšením sazeb ve stanicích vybírajících mýtné na paralelním a konkurenčním úseku dálnice.

Důvody na podporu porušení článku 87 Smlouvy o ES (nyní článek 107 SFEU) Italskou republikou jsou dva.

Zaprvé skutečnost, že Italská republika výstavbu a správu „Passante di Mestre" zadala přímo CAV na základě čl. 2 odst. 290 zákona č. 244 ze dne 24. prosince 2007, představuje státní podporu vzhledem k tomu, že podmínky pro výběrové řízení *in house* splněny nebyly a osoba, jíž byla zakázka zadána, je smíšenou společností, která má neoprávněné konkurenční zvýhodnění z důvodu svých statutárních charakteristik a vedení. CAV totiž z 50 % vlastní ANAS, která, třebaže hraje roli veřejného regulačního orgánu, rovněž vykonává činnosti podniku (výstavba a správa dálnic) na trhu, který sama reguluje a na kterém je sama zadavatelem.

Zadruhé skutečnost, že Italská republika schválila dohodu uzavřenou mezi ANAS (jakožto zadavatelem) a CAV, která se týká financování „Passante di Mestre" prostřednictvím zvýšení sazeb ve stanicích vybírajících mýtné na paralelním a konkurenčním úseku dálnice, představuje státní podporu ve prospěch CAV.

Zvýšení sazeb totiž představovalo nástroj, který umožňuje odklonit provoz motorových vozidel na nový úsek dálnice („Passante di Mestre"), a zároveň vyvolalo snížení provozu na konkurenčním úseku („Tangenziale di Mestre"), kterého se týká uvedené zvýšení. Předmětem podpory tedy není samotná částka vyplývající ze zvýšení sazeb, ale konkurenční zvýhodnění, které CAV těží z tohoto zvýšení, přičemž koncesionářským společnostem „Tangenziale di Mestre" naproti tomu vzniká ztráta.

Žaloba podaná dne 26. dubna 2010 — DTL v. OHIM — Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales (Solaria)

(Věc T-188/10)

(2010/C 161/86)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: DTL Corporación, SL (Madrid, Španělsko) (zástupce: C. Rueda Pascual, advokát)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Další účastník řízení před odvolacím senátem: Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, SL (Pamplona, Španělsko)

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 17. února 2010 ve věci R 767/2009-2;

— nahradit uvedené rozhodnut jiným rozhodnutím, kterým se námitka podaná GESTIÓN DE RECURSOS Y SOLUCIONES EMPRESARIALES, S.L. proti zápisu ochranné známky Společenství č. 5 153 325 „SOLARIA" zamítá a tato ochranná známka Společenství se zapíše nejen pro třídu 41, ale rovněž pro všechny služby tříd 37 a 42; a uložit dalšímu účastníku řízení náhradu nákladů řízení vzniklých na základě podání námitky a odvolání k OHIM;

— uložit OHIM a ostatním účastníkům řízení náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatel ochranné známky Společenství: Žalobkyně

Dotčená ochranná známka Společenství: Obrazová ochranná známka obsahující slovní prvek „SOLARIA" (přihláška č. 5 153 325) pro služby tříd 37, 41 a 42.

Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Namítaná ochranná známka nebo označení: Španělská obrazová ochranná známka obsahující slovní prvek „SOLARTIA" (přihláška č. 2 689 747) pro služby tříd 37 a 42.

Rozhodnutí námitkového oddělení: Částečné vyhovění námitce.

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zamítnutí odvolání.

Dovolávané žalobní důvody: Nesprávný výklad a použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 o ochranné známce Společenství.

Žaloba podaná dne 22. dubna 2010 — Egan a Hackett v. Parlament

(Věc T-190/10)

(2010/C 161/87)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Kathleen Egan (Athboy, Irsko) a Margaret Hackett (Borris-in-Ossory, Irsko) (zástupci: C. MacEochaidh, SC a J. Goode, Barristers, a K. Neary, Solicitor)

Žalovaný: Evropský parlament

Návrhová žádání žalobkyň

— prohlásit žalobu za přípustnou;

— zrušit podle článku 263 SFEU rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 12. února 2010 (A[2010]579), kterým byl odepřen přístup k informacím, o který žalobkyně žádaly první žádostí ze dne 16. prosince 2009 a druhou potvrzující žádostí ze dne 28. ledna 2010;

— uložit Parlamentu náhradu nákladů řízení vzniklých žalobkyním.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Projednávanou žalobou se žalobkyně na základě článku 263 SFEU domáhají zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 12. února 2010 (A[2010]579), kterým byl odepřen přístup k dokumentům, konkrétně k veřejným rejstříkům obsahujícím jména nebo finanční zájmy akreditovaných nebo jiným způsobem zaměstnaných asistentů členů Evropského parlamentu.

Žalobkyně svou žalobu opírají o to, že Parlament se v rámci odůvodnění odepření přístupu k dokumentům, které již byly zveřejněny, neprávem odvolal na nařízení (ES) č. 1049/2001 ([1]) a č. 45/2001 ([2]). V souladu s tím uplatňují několik žalobních důvodů:

Zaprvé, Parlament dostatečně neodůvodnil napadené rozhodnutí, a tím porušil článek 8 nařízení č. 1049/2001.

Zadruhé, napadené rozhodnutí obsahuje nesprávné posouzení, pokud jde o úpravu výjimky obsaženou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, protože je v něm uvedeno, že rozšiřování předmětných dokumentů narušuje soukromí dotčené osoby nebo protože nebyl rozpoznán pravý význam tohoto ustanovení nebo protože bylo konstatováno, že veřejný zájem na přístupu k veřejným rejstříkům asistentů členů Evropského parlamentu se sníží, jakmile dotčená osoba nadále není v tomto postavení.

Kromě toho napadené rozhodnutí nesplňuje podstatné formální náležitosti, neboť žalobkyně v něm nebyly poučeny o možných opravných prostředcích proti zamítnutí druhé žádosti, jak je to stanoveno v článku 8 nařízení č. 1049/2001.

A konečně, napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadami demokracie a transparentnosti, proporcionality, rovnosti a nediskriminace, když odpírá přístup k veřejným dokumentům, přestože tyto dokumenty byly žadatelům předtím přístupné podle nařízení č. 1049/2001.

([1]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

([2]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102).

Žaloba podaná dne 29. dubna 2010 — Avery Dennison v. OHIM — Dennison Hesperia (AVERY DENNISON)

(Věc T-200/10)

(2010/C 161/88)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Avery Dennison Corp. (zástupci: E. Armijo Chávarri a A. Castán Pérez-Gómez, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

Další účastnice řízení před odvolacím senátem: Dennison Hesperia, SA (Torrejón de Ardoz, Španělsko)

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit, nebo podpůrně změnit, rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu ze dne 9. února 2010 ve věci R 798/2009-2,

— uložit Úřadu náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatel ochranné známky Společenství: Žalobkyně

Dotčená ochranná známka Společenství: Slovní ochranná známka „AVERY DENNISON“ (přihláška č. 3 825 114) pro výrobky a služby tříd 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 16, 17, 19, 20, 22, 24, 28, 35, 37, 38, 39, 40, 41 a 42.

Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: Dennison Hesperia, S.A.

Namítaná ochranná známka nebo označení: Španělská ochranná známka „DENNISON“ (č. 1 996 088) pro výrobky třídy 16.

Rozhodnutí námitkového oddělení: Částečné vyhovění námitce.

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zamítnutí odolání.

Dovolávané žalobní důvody: Nesprávný výklad čl. 42 odst. 2 a 3 a podpůrně čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/09 o ochranné známce Společenství.

Usnesení Tribunálu ze dne 16. dubna 2010 — DB Schenker Rail Deutschland v. Komise

(Věc T-109/04) ([1])

(2010/C 161/89)

Jednací jazyk: němčina

Předseda osmého senátu rozhodl o vyškrtnutí věci.

([1]) Úř. věst. C 146, 29.5.2004.

Usnesení Tribunálu ze dne 13. dubna 2010 — Unity OSG FZE v. Rada

(Věc T-511/08) ([1])

(2010/C 161/90)

Jednací jazyk: angličtina

Předsedkyně druhého senátu rozhodla o vyškrtnutí věci.

([1]) Úř. věst. C 32, 7.2.2009.

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU

Žaloba podaná dne 29. března 2010 — Marsili v. Komise

(Věc F-19/10)

(2010/C 161/91)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Letizia Marsili (Brusel, Belgie) (zástupci: K. Van Maldegem, C. Mereu a M. Velardo, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Předmět a popis sporu

Zrušení rozhodnutí Komise nezapsat žalobkyni na seznam kandidátů vhodných na přijetí výběrového řízení EPSO/AST/51/08, jakož i náhrada újmy, kterou utrpěla žalobkyně.

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí výběrové komise ze dne 17. prosince 2009 o nezařazení žalobkyně na seznam úspěšných uchazečů výběrového řízení EPSO/AST/51/08 a uložit žalované náhradu újmy vyčíslené prozatímně na částku 1 euro, která bude upřesněna během řízení, jakož i povinnost zaplatit kompenzační úroky a úroky z prodlení ve výši 6,75 % za nemajetkovou a majetkovou újmu, kterou žalobkyně utrpěla;

— uložit Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Žaloba podaná dne 31. března 2010 — Marcuccio v. Komise

(Věc F-21/10)

(2010/C 161/92)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobce: Luigi Marcuccio (Tricase, Lecce) (zástupce: G. Cipressa, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Předmět a popis sporu

Zrušení rozhodnutí, kterým se zamítá návrh žalobce na náhradu škody vzniklé tím, že žalovaná zaslala oznámení o dluhu ohledně odměn advokáta, který ji zastupoval ve věci T-241/03, advokátovi, který obhajoval žalobce ve výše uvedené věci, a nikoli samotnému žalobci.

Návrhové žádání žalobce

— zrušit implicitní rozhodnutí o zamítnutí návrhu ze dne 23. února 2009;

— v případě potřeby zrušit akt, nehledě na jeho formu, kterým byla zamítnuta stížnost ze dne 14. září 2009 namířená proti zamítnutí návrhu ze dne 23. února 2009;

— v případě potřeby zrušit přípis ze dne 1. prosince 2009, vyhotovený ve francouzštině, který žalobce obdržel dne 19. ledna 2010, k němuž byl přiložen překlad do italštiny;

— uložit Komisi náhradu majetkové a nemajetkové újmy, která neprávem vznikla žalobci v důsledku sepsání a zaslání advokátovi, který zastupoval žalobce ve věci T-241/03, oznámení o dluhu ze dne 4. prosince 2006, a povinnost zaplatit žalobci částku 10 000,00 eur, nebo vyšší či nižší částku, kterou bude Tribunál považovat za správnou a spravedlivou;

— uložit Komisi povinnost zaplatit žalobci, počínaje dnem následujícím po doručení návrhu ze dne 23. února 2009 Komisi až do skutečného zaplacení částky 10 000,00 eur, úroky z této částky ve výši 10 % p.a., s roční kapitalizací;

— uložit Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Žaloba podaná dne 16. dubna 2010 — Allen v. Komise

(Věc F-23/10)

(2010/C 161/93)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Finola Allen (Armação de Pera, Portugalsko) (zástupci: L. Levi a A. Blot, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Předmět a popis sporu

Zrušení rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o uznání těžké nemoci.

Návrhová žádání žalobkyně

— Zrušit rozhodnutí ze dne 30. června 2009, kterým byla zamítnuta žádost o uznání těžké nemoci, a je-li to nezbytné, zrušit rozhodnutí ze dne 17. července 2009;

— je-li to nezbytné, zrušit rozhodnutí ze dne 8. ledna 2010, kterým byla zamítnuta stížnost žalobkyně;

— v důsledku toho uznat její nemoci, které jsou uvedeny v její žádosti podané dne 19. května 2009 a doplněné dne 2. července 2009, za těžkou nemoc a určit, že úplná ochrana platí s účinností ode dne 1. července 2009;

— podpůrně určit, že zdravotní pojištění platí až do 10. července 2009

— přiznat žalobkyni náhradu škody určenou *ex aequo et bono*, jejíž výše je předběžně vyčíslena jedním eurem;

— uložit Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Žaloba podaná dne 21. dubna 2010 — Kaskarelis v. Komise

(Věc F-24/10)

(2010/C 161/94)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: Loukas Kaskarelis (Auderghem, Belgie) (zástupce: S. Pappas, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Předmět a popis sporu

Zrušení rozhodnutí žalované, které žalobci odmítá přiznat příspěvek za práci v zahraničí, příspěvek na zařízení a náhradu cestovních výdajů.

Návrhová žádání žalobce

— zrušit rozhodnutí PMO, které žalobci odmítá přiznat příspěvek za práci v zahraničí, příspěvek na zařízení a náhradu cestovních výdajů, jakož i rozhodnutí orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv zamítající stížnost žalobce;

— uložit Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Žaloba podaná dne 28. dubna 2010 — AG (*) v. Parlament

(Věc F-25/10)

(2010/C 161/95)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: AG (*) (zástupci: S. Rodriguez a C. Bernard-Glanz, advokáti)

Žalovaný: Evropský parlament

Předmět a popis sporu

Zrušení rozhodnutí o výpovědi žalobkyně po ukončení její zkušební lhůty a náhrada vzniklé újmy

(*) Údaje vymazané nebo nahrazené v rámci zajištění ochrany osobních data/ nebo důvěrné povahy.

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí o výpovědi ze dne 14. května 2009, přijaté společně s rozhodnutím o zamítnutí stížnosti ze dne 21. prosince 2009;

— oznámit OOJ důsledky zrušení napadených rozhodnutí a zejména možnost odpracovat druhou zkušební dobu v jiné službě nebo prodloužení zkušební doby, na jejímž konci proběhne nové hodnocení jejích výkonů;

— uložit žalované náhradu vzniklé škody jak z hlediska profesního, tak finančního (podle platu a s ním spojených výhod, které měla žalobkyně obdržet od 16. května 2009 až do doby jejího opětovného zařazení v důsledku zrušení napadených rozhodnutí), tak i morální újmy (orientační a předběžná částka 50 000 eur);

— uložit Evropskému parlamentu náhradu nákladů řízení.

CENY PŘEDPLATNÉHO NA ROK 2010 (bez DPH, včetně poštovného za obvyklou zásilku)

Úřední věstník EU, řady L + C, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	1 100 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, tištěné vydání + roční CD-ROM	22 úředních jazyků EU	1 200 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada L, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	770 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, měsíční CD-ROM (souhrnný)	22 úředních jazyků EU	400 EUR ročně
Dodatek k Úřednímu věstníku (řada S), CD-ROM, 2 vydání týdně	mnohojazyčné: 23 úředních jazyků EU	300 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada C – Výběrová řízení	jazyky, kterých se týká výběrové řízení	50 EUR ročně

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, který vychází v úředních jazycích Evropské unie, je k dispozici ve 22 jazykových verzích. Zahrnuje řady L (Právní předpisy) a C (Informace a oznámení).

Každá jazyková verze má samostatné předplatné.

V souladu s nařízením Rady (ES) č. 920/2005, zveřejněným v Úředním věstníku L 156 ze dne 18. června 2005, které stanoví, že orgány Evropské unie nejsou dočasně vázány povinností sepisovat všechny akty v irštině a zveřejňovat je v tomto jazyce, je Úřední věstník vydávaný v irském jazyce prodáván zvlášť.

Předplatné dodatku k Úřednímu věstníku (řada S – Dodatek k *Úřednímu věstníku Evropské unie*) zahrnuje znění ve všech 23 úředních jazycích na jednom mnohojazyčném CD-ROM.

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie* opravňuje na požádání k obdržení různých příloh Úředního věstníku. Předplatitelé jsou na vydávání příloh upozorňováni prostřednictvím „oznámení čtenářům“ zveřejňovaného v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Nosiče CD-ROM budou během roku 2010 nahrazeny nosiči DVD.

Prodej a předplatné

Předplatné různých placených periodik, jako například předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, lze získat u našich distributorů. Seznam distributorů se nachází na této internetové adrese:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_cs.htm

EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) nabízí přímý a bezplatný přístup k právu Evropské unie. Tyto internetové stránky umožňují nahlížet do *Úředního věstníku Evropské unie* a obsahují rovněž smlouvy, právní předpisy, judikaturu a návrhy právních předpisů.

Více informací o Evropské unii naleznete na adrese: http://europa.eu

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS